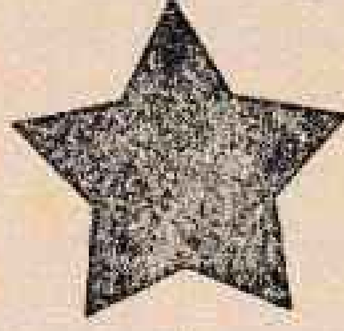

PARTİ BAYRAĞI

Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklar Birleşin!

16

haziran 1979

PARTİ BAYRAĞI

★ Aylık Dergi ★ Sahibi: **Semih Orcan** ★ Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: **İshak Murat Ataç** ★ Yönetim Yeri: **2. Beyler 848. Sokak, Aziz Han No.: 206 Konak - İZMİR** ★ Baskı: **Dostluk Matbaası** ★ Abone Şartları: **Yıllık 240 TL. altı aylık 120 TL. yurt dışı iki katı** ★ İlân şartları: **tam sayfa 500 TL. yarım sayfa 250 TL.** ★ Genel Dağıtım: **YURT-DA Şeftali Sok. No: 10/4 Sultanahmet - İSTANBUL**

İÇİNDEKİLER

- 1979 TÜRKİYE'SİNDE 1 MAYIS 3
- PARTİZAN, «ÜÇ DÜNYACI» REVİZYONİZMİN İZİNDEN YÜRÜYOR 15
- FAŞİZMİN GENEL SALDIRISI VE SIKIYÖNETİM 54

PARTİ BAYRAĞI — YIL 2 — SAYI 16 — HAZİRAN 1979 — 25 LİRA

1979 TÜRKİYE'SİNDE 1 MAYIS

Emekçi kitleler 1979 1 Mayıs'ını faşist diktatörlüğün saldırılarının yoğunlaştığı, sıkıyönetim biçimindeki faşist uygulamanın ülke çapında yaygınlaşmaya başladığı bir ortamda kutlamak zorunda kaldı: Bu yıl, 1 Mayıs eylemlerinin özelliklerini anlayabilmek için 1 Mayıs öncesi reformizmin iflasıyla ortaya çıkan siyasi ve ekonomik durumlara göz atmak zorundayız.

Reformizmin gerici egemen sınıfların bunalımına bir çare olamaması, reformist demagojilerle kitlelerin gelişen devrimci mücadelesinin durdurulamaması, sıkıyönetim biçimindeki faşist uygulamaları devreye soktu. Oysa, krizin derinleşmesiyle kitlelerin yükselen mücadelesinin ezilebilmesi için bir dönem için reformizm ağırlıklı olarak devreye sokulmuştu. Reformizm bu işin üstesinden gelebilmek bir yana ekonomik ve siyasi bunalım karşısında tam bir acze düştü. Gerici sınıflar bu fırsattan yararlanarak ekonomik ve siyasi krizin nedeni olarak reformizmi gösterip, faşist militarist güçlerin daha fazla devreye sokulmasının ortamını yarattılar. Bir zamanlar faşizme karşı reformizm alternatif olarak çıkarılmaya çalışılıyordu, şimdi ise reformizmin alternatifi olarak faşizm sürülmekte, faşist saldırılar giderek yoğunlaştırılmaktadır.

Faşist diktatörlük reformizm sayesinde suratına taktığı «demokrasi» maskesini kısa süre içinde çıkarıp atmak zorunda kaldı. Ve faşist diktatörlüğün bütün gücüyle saldırıya geçmesinin koşulları hazırlanmaya çalışıldı. İşte 1 Mayıs tam da böylesi bir döneme rastgeliyordu.

Faşist partiler, ordunun militarist şefleri, MİT vs. gibi örgütler, bunalımın ve devrimci mücadelenin yükselmesinin sebebi olarak reformist CHP hükümetini gösterip, bir yandan kitlelere yanlış hedefler gösteriyor, diğer yandan kitlelerin mücadelesini çarpıtıp ezmeye çalışıyordu. Faşist diktatörlük tüm güçleriyle bu amaca yönelmişti. Faşist partiler, yoğunlaşan faşist saldırılara bir kamuoyu yaratabilmek amacıyla ülke çapında bir kampanya açtılar. «Devletin ve milletin bütünlüğü», «bölücülük», «dış ve iç düşmanların saldırısı» demagojik laflarının arkasında gizlenip, devrimci güçleri ve halkı sindirmeye çalıştılar. Sıkıyönetimin faşist saldırılarının hazırladığı ortamdan yararlanan faşist partiler, faşist uygulamalara destek sağlamak amacıyla karanlık bir ortam yarattılar. CHP reformistleri, gerici reformist politikalarını dahi bu ortamda terkederek, faşist uygulamaların yürütücüsü durumuna geldi. Bir dönem arka planda kalarak faşist diktatörlüğün yönlendi-

rilmesini sağlayan militarist ordu şefleri tekrar açıkça ortaya çıktılar, faşist uygulamalarını giderek yoğunlaştırdılar. 12 Martın ünlü faşist elebaşıları kollarını sıvayarak bu kampanyanın içinde yer aldılar. Ali Elverdiler, Muhsin Baturlar, Faik Türünler ve diğer azılı Amerikan emperyalizminin uşağı faşist militarizmin mensupları 12 Mart faşist döneminin tekrar oluşturulması için var güçleriyle çaba harcamaya başladılar. Bu faşistler, CHP reformizminin kitleleri aldatmak amacıyla ortaya attığı «demokratik sıkıyönetim» lafına dahi tahammül gösteremiyorlar ve böyle laflarla sıkıyönetimin tüm gücüyle «kesin sonuç alınacak şekilde» devrimciler ve halkın üzerine gitmesinin önlendiği yolunda söylevler veriyorlardı. Bu azgın faşistler faşist diktatörlüğün revizyonizm tarafından savunulmasının araçları haline getirilen DİSK, TOB-DER gibi örgütlere dahi tahammül edemiyorlar; bunların da ortadan kaldırılması ve kitlelerin örgütlenmesinin önüne geçilmesini savunuyorlar. Özellikle Kürt halkının ulusal ve demokratik haklarını yok eden ve onları ezip, sömüren ve baskı altında tutan faşist, şoven, ırkçı asimilasyon politikasının en küçük bir şekilde dahi yıpranmasına ve zayıflamasına karşı çıkıyorlar. Kürt halkının ulusların kaderini tayin hakkı yolunda yürüttüğü mücadele emperyalizmin azılı uşaklarını yerlerinden zıplatıyor; bölücülük yaygaralarıyla Kürt halkını ezen ve baskı altında tutan ırkçı, faşist uygulamalarıyla iki ulustan halkı birbirine düşman etmeye çalışıyorlar. Gerici egemen sınıflar faşist, ırkçı, şoven politik baskılarını haklı çıkarmak için bölücülük yaygaralarıyla Türk ulusundan halkı Kürt ulusundan halka karşı kışkırtmaya çalışıyorlar. Oysa, bunların bölücülük yaygaralarının altında yatan tüm demokratik hak ve özgürlükleri elde etme mücadelesini ezmek ve var olanları da ortadan kaldırmaktır. Nitekim faşistler, faşist saldırganlığı arttırmada yıllardan beri iki aracı kullanmaktadırlar: Anti-komünizm ve bölücülük. Bu iki gerici şiar her zaman halka karşı yürütülen saldırılara eşlik etmiştir. Kürt halkına yönelen her türlü faşist anti-demokratik uygulamalar, ülke çapında tüm demokratik hak ve özgürlükleri hedeflemiştir. Kürt halkına yönelen her faşist saldırganlıkla birlikte emekçilerin siyasi özgürlükleri ortadan kaldırılmış ve emekçiler baskı altına alınmıştır. Bu doğaldır; çünkü ülkemizde demokrasiyi elde etme taleplerinin başında Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etmesi talebi gelmektedir. Bu hakka yönelen her gerici hareket tüm demokratik hak ve özgürlüklere de karşı yönelmek zorundadır.

İşte 1 Mayıs'a bu şartlarda girildi. Dolayısıyla da 1 Mayıs'ta yapılacak kitlesel eylemlerin her türlü faşist saldırıyı göğüslemesi ve geriletmesi daha zorunlu oluyordu. Krizin tüm yükü omuzlarına bindirilen emekçi kitleler, bu durum karşısında sessiz kalmamalıydı. 1 Mayıs bunun için uygun bir ortam yarattı.

Faşist partiler ülke çapında yürüttükleri kampanyayla reformizmi sahte hedef haline getirerek, bunalımdan çıkışın faşizmde olduğu yolunda bir izlenim yaratmaya çalıştılar. Televizyon ve gazeteler faşist partilerin sözde

«görkemli» toplantılarını lanse edip duruyorlardı. Oysa, kitlelerin uyanık kesimleri bunalımın gerçek sebebinin bilincinde oldukları gibi faşizmin demagojisinin de farkındaydılar. Bunun yanı sıra ülke çapında, proleter devrimci hareketimiz ve diğer devrimci, demokrat hareketlerin hatırı sayılır bir etkinliği mevcuttur. Bunlar bunalımın sebebiyle memnuniyetsizliği artan ve kendiliğinden mücadelesi yükselen kitleleri doğru hedeflere yöneltmeye çalışıyorlardı ve bu konuda önemli sayılabilecek adımlar atmışlardı. 1 Mayıs, faşizme karşı demokrasi güçlerinin güç gösterisinin odak noktası şekline gelmişti. Bu noktalardan hareket ederek faşizme karşı güçlü kitlesel direnişler örgütlenebilirdi. Gerici egemen sınıflar, onların faşist diktatörlüğü ve faşist, reformist ve revizyonist uşakları bu durumun farkındaydılar. Bunun için de devrimcilerin, emekçi kitleleri sermayenin ve faşizmin saldırısına karşı harekete geçirmelerini engellemek için tüm güçlerini seferber ettiler. Özellikle revizyonistler, bu işin baş mimarı kesildiler. Emekçi kitleleri bölüp parçalamak için yoğun bir faaliyet içine girdiler. Demokrasi düşmanı revizyonistlerin bu gerici tavra girmelerinin sebebi yukarıda da belirttiğimiz gibi proleter devrimci hareketimizin ve devrimci demokratik hareketlerin faşizme karşı demokrasi güçlerini bir araya getirebilme ortamını yaratmalarıydı. «Solun bölünmüşlüğü» demagojisi, yerini devrimcilerin ve halk güçlerinin birleşmesine bırakıyordu. Devrimcilerin birleşmesi ve kitlelere doğru hedefler göstermesi, kitlelerin giderek proleter devrimci hareketimizin ve diğer devrimci demokratik hareketlerin etrafında kümelenmelerini getiriyordu. Bu, her türden gericiliğin korkulu rüyasıydı. Gerici egemen sınıflar yıllardan beri «namlunun ucunda huzur sağlama» politikaları yürütmekteydiler. 1 Mayıs, bunların bu politikalarının yerle bir edilmesi için bir zemin hazırlıyor ve gericilerin bundan ödü patlıyordu. Revizyonistler faşist diktatörlüğün otoritesinin sarsılmaması için tüm çabaları sarfettiler.

Sıkıyönetim yasaklarına rağmen gerçekleşmesi muhtemel kitlesel eylemleri durdurmaya çalışmak için Sovyet ve Çin sosyal - emperyalizminin paralı ve tescilli uşakları T'K'P ve TİKP gibi sosyal - faşist partiler kollarını sıvadılar. Her zaman olduğu gibi faşist diktatörlüğün yardımına koştular. Faşist diktatörlüğün «istikrarının» sağlanması bunların en büyük arzularıdır. Sözde birbirlerine düşman olan bu iki revizyonist mihrakın devrimin ve halkın gelişen güçlerinin karşısında aynı taktikleri izledikleri bir kere daha su yüzüne çıktı. Çin ve Sovyet sosyal - emperyalizminin beslemeleri ve paralı uşakları her zaman olduğu gibi birbirlerini bahane ederek faşist diktatörlüğün terörü ile kitleleri korkutmaya ve sindirmeye çalıştılar. «Provokasyona gelmeyelim» yaygaraları ile ve birbirlerini provokasyonun aleti göstererek kitleleri faşizme karşı teslimiyete çağırdılar. Faşist saldırılar karşısında boyun eğilmesi gerektiğini söylediler. Bilerek ve isteyerek faşist güçleri abarttılar, faşistlerin ve gericilerin her şeye muktedir olduğu izlenimini yaratmaya çalıştılar. 1 Mayıs eylemlerine kitlesel katılımı azaltabilmek için

akla hayale gelmeyecek yalan, iftira ve demagojilere dayanan bir kampanya yürüttüler. Gericiliği, emperyalizme bağımlı düzeni savunmak için aralarındaki çatışmayı bir kenara bırakıp aynı nakaratları tekrarlayıp durdular. Bu da gösteriyor ki devrim karşısında tüm emperyalistlerin ve gericilerin çıkarı birdir.

Çin emperyalizminin uşağı, Amerikan ve Çin emperyalizminin ajanı, D. Perinçek adlı sosyal-faşist, sınıf kardeşleri T'K'P'lileri bahane ederek, 1 Mayıs eylemlerinin faşizmin ve sermayenin saldırısına karşı yönelmesini engellemeye çalıştı. Durmadan, sahtekarca T'K'P nin bugünkü emperyalizme bağlı komprador kapitalizminin ve toprak ağalığının ekonomik ve siyasi sistemine karşı olduğunu, bugünkü düzeni yıkmak için Türkiye'yi «emperyalizmin zayıf halkası» olarak tespit ettiğini, «savaş komiteleri» kurulması çağrıları yaptığını, devrimci durumun olduğunu söylediğini gündeme getirdi. Oysa T'K'P li revizyonistlerin devrimi yozlaştırmak için bu kavramları, Marksist-Leninist içeriğini boşaltarak ve revizyonist özellikler kazandırarak ortaya attıkları herkes tarafından biliniyor. D. Perinçek bütün bunları gözardı ederek karşı-devrimci emelleri doğrultusunda demagojik bir kampanya yürütüyor. Oysa T'K'P lilerin düzenin savunucuları olduğu her fırsatta bir kere daha açığa çıkıyor. D. Perinçek'e göre T'K'P 1 Mayıs gösterileriyle sıkıyönetime ve düzene karşı silahlı ayaklanma girişimleri için uygun bir ortam yaratmaya çalışıyordu! T'K'P yi devrimci ve devrimden yana gösterip, soygun ve sömürü düzeninin ayakta kalmasını sağlamaya çalıştığını gizlemek istiyordu. Ne var ki, her zaman olduğu gibi, sosyal pratik, D. Perinçek denilen emperyalizmin ve gericiliğin uzantısının söylediği ve yazıp çizdiklerinin tümünü yalanlamaktan geri kalmadı; aklı sıra T'K'P yi düzeni yıkmanın bir unsuru gösterip devrimi karalayacaktı. Oysa, T'K'P lilerin düzeni yıkmak için silahlı kitlesel isyan hareketleri örgütlemeleri bir yana - bu son derece gülünç bir iddiadır - düzeni yıpratmak için ortaya çıkan barışçıl kitlesel eylemleri dahi engellemeye çalıştığı herkes tarafından bilinmekteydi. T'K'P, sıkıyönetimin yıpranmaması ve faşist diktatörlüğün saldırılarının hedefine ulaşması için, 1 Mayıs'tan çok önce sıkıyönetim komutanlarıyla anlaştı; onların isteğine uyarak 1 Mayıs'ı sıkıyönetim bölgelerinin dışında ve tam bir resmigeçit şeklinde kutlamayı üstlendi. Hatta bunun için daha önceki 1 Mayıs gösterilerinde attığı ve oldukça alerji toplayan bir takım sloganlardan da vazgeçti. Ve sıkıyönetim bölgelerinde, sıkıyönetime rağmen 1 Mayısların kutlanmasının karşısında yer alarak, bu durumun önüne geçebilmek için elinden geleni yaptı. 1 Mayıs'ın bu bölgelerde kutlanmasının maceracılık olduğu yolunda yaygın bir propaganda yürüttü. T'K'P liler çok iyi biliyorlardı ki güçlü ve kitlesel 1 Mayıs gösterileri demokrasi mücadelesinin önemli bir mevzisini teşkil edecekti. Onların maceracılık diye adlandırdıkları şuydu: Faşizmin saldırılarına karşı direnmek. T'K'P bu gerici politikasını uzun süreden beri hazırlıyordu ve 1 Mayıs'tan kısa bir süre önce de sahneye koydu.

Tam bu sıralarda D. Perinçek de tantanalı basın toplantıları yaparak T'K'P nin sıkıyönetime rağmen kitlesel eylemler tertipleyerek isyan hazırlığına girdiğini ve kitleleri maceraya sürüklediğini ilan ediyordu ki, bunu bu iddiaların karşı devrimci yüzünü gizlemeyi ihmal etmeden «devrimci durum var» diyorlar, «iç savaş istiyorlar» laflarının arkasına gizleyerek yapıyordu. Her zaman olduğu gibi «aydınlık ve berrak» siyasi tespitlerini (!) sergiliyordu. Bir gün sonra T'K'P liler 1 Mayıs'ı İzmir'de yapacaklarını ilan ettiler, sıkıyönetim bölgesinde yapmaya çalışanlara karşı açıkça saldırıya geçtiler. Bu sosyal-faşist, bu durum karşısında ne yapacağını şaşırdı ve gerçek niyetinin ortaya çıktığını gördü. Her zaman olduğu gibi «aydınlık ve berrak siyaset» sosyal pratik karşısında bir kere daha iflas etti, ama bu kaşarlanmış oportünist buna aldırmadı bile. Eski iddialarını tekrarlamaya devam etti. Bu sosyal-faşistin buna benzer tespitlerinin sosyal pratik tarafından mahkum edilmesi yeni bir şey değildir; onun siyaset sahnesine çıktığından beri ortaya attığı tüm görüşlerinin bir gün, bir ay, bir sene sonra yalan ve demagojiden başka bir şey olmadığı ispatlandı. Örneğin, bir zamanlar, D. Perinçek'e göre, emperyalizme bağımlı kapitalizmin bunalımının nedeni MC hükümetleriydi. MC hükümetinin yerine CHP hükümeti veya CHP'nin içinde yer aldığı başka bir hükümetin gelmesiyle siyasi ve ekonomik kriz sona erecekti! Herkesin bildiği gibi MC hükümeti yıkıldı, CHP hükümeti işbaşına geldi ama siyasi ve ekonomik kriz sona ermek bir yana daha da şiddetlendi, bu kez de bu revizyonist suçu CHP hükümetinde bulmaya başladı. Şimdi de Demirel gibi CHP hükümeti giderse bunalımın sona ereceği yolunda demagojik bir propagandayı sürdürüyor. CHP de MC hükümetleri gibi yanlış politika izliyor (!); «Kıbrıs meselesini» bir halletse ve Amerikan emperyalizminin bütün dediklerini yerine getirip kredi sağlayabilse ortalık güllük gülistanlık olacak; sanki reformist hükümet bütün bunları yapmaya çalışmıyormuş gibi. Oysa; emperyalistler, yerli gericiliğin imdadına gereği gibi yetişemiyorlarsa, bunun nedeni kendilerinin de bunalım içinde bulunmalarıdır. Zaten Türkiye'nin içinde bulunduğu bunalımı bizzat emperyalizmin kendi bunalımının yüklerini Türkiye ekonomisine aktarmasıyla şiddetleniyor.

Faşist diktatörlük öylesine acz içine düşmüştür ki kitleler içinde etkinliği olmayan emperyalizmin azılı uşaklığını üstlendiği için devrimcilerin ve ilericilerin nefretini üzerinde toplayan D. Perinçek'in başını çektiği hareketten dahi medet ummaktan geri durmuyor. 1 Mayıs gösterilerine kitlesel katılımı azaltabilmek için bu revizyoniste sıkıyönetim bölgelerinde, polisin desteğinde serbestçe propaganda yapması için bütün imkanlar tanındı. Sıkıyönetimin güdümünde iki-üç yüz kişilik avanesiyle yaptığı toplantılarla devrimcileri karalayarak amacına ulaşmaya çalışan bu sosyal-faşist sözde bu girişimleriyle kitleleri mücadeleden alıkoyacaktı. Oysa güdümlü kampanyaların kitleler üzerinde en küçük bir etkisinin olamayacağı açıktır ve nitekim öyle de oldu.

1 Mayıs gösterilerinin güçlü bir şekilde ve sıkıyönetim bölgelerinde - özel olarak İstanbul'da - yapılmasını önleyen ve faşist diktatörlüğe en büyük yardımı yapan, TİKP gibi siyasi etkinliği hiç denecek kadar az olan sosyal - faşistler değil, T'K'P'li sosyal - faşistlerdir. Bu bakımdan T'K'P li sosyal - faşistler TİKP'li sosyal - faşistlere göre devrim açısından daha zararlıdırlar. Bunlar bu konumlarını emekçi kitleler üzerinde sağlamış oldukları siyasi etkinliklerinden alıyorlar. Bunlar emekçi kitlelerin ekonomik ve demokratik örgütlerinin yönetimini ele geçirmişlerdir. Bu durum ve suratlarındaki «komünist» maskesi sayesinde bir çok insanı aldatıp peşlerine takabilmişlerdir. Bunlar bu konumlarından yararlanarak kitlelerin örgütlü gücünü bölüp, parçalıyor ve felce uğratabiliyorlar. T'K'P liler ele geçirdikleri işçi sendikalarını, memur derneklerini tamamen işlemez hale getirmişlerdir. Onları düzene yönelen örgütler olmaktan çıkarıp kitlelerin gücünü ve birliğini parçalamanın ve emekçi yığınları gericilik karşısında zayıf düşürmenin aletleri haline getirmişlerdir. T'K'P devrimci mücadelenin gelişmesini durdurma ve faşist diktatörlüğü ve komprador kapitalizmi ve toprak ağalığını yaşatma ve buradan kalkarak faşist diktatörlüğün hükümetinde yer alabilme amacıyla hareket ediyor.

Proleter devrimci hareketimiz, çok önceden T'K'P nin bu konumunu tespit etti ve herkesi uyarmaya çalıştı. T'K'P revizyonistleri başta olmak üzere TİP, TSİP, TİKP gibi revizyonistleri ve reformistleri tecrit etmenin gereği üzerinde ısrarla durduk. Bu revizyonistler ve reformistlere karşı mücadele edilmedikçe faşizme ve sermayeye karşı mücadele edilemeyeceğini söyledik. 1 Mayıs faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyi her türlü revizyoniste ve reformizme karşı mücadeleyle birleştirmenin gerekliliğini bir kere daha güçlü bir şekilde kanıtladı. Faşist diktatörlüğe karşı halk güçlerini biraraya getirmek ve mücadele etmek isteyen herkes, kitlelerin örgütlü gücünü parçalayıp dağıtan ve mücadeleyi güçsüz düşürmeye çalışan T'K'P başta olmak üzere TİP, TİKP, TSİP gibi revizyonistlere karşı tavır almak zorundadır. Bir çok devrimci demokrat hareket uzun süreden beri T'K'P ye karşı böylesine bir politika izlemedi ve dolayısıyla da T'K'P nin güçlenmesinin zeminini yarattılar. Sosyalist ve demokrat adı altında bir sürü insanı siyasi ve ideolojik etkinliği altına alabildi. 1971 öncesinde adı sanı duyulmayan T'K'P nin bu gelişmesine 1971 dönekleri ve yılgınları güç verdiği gibi, 1971 yenilgisini doğru bir şekilde değerlendiremeyenler de katkıda bulundu. Devrimci Yol, KSD gibi küçük burjuva devrimci hareketler, proleter devrimci hareketimizin T'K'P gibi sosyal - faşistlere karşı yürüttüğü mücadeleyi kavrayamadılar, devamlı tarafsız kaldılar. Meseleyi hep «sol içinde» bir çatışma, «iki şabloncu grubun mücadelesi» olarak ele aldılar. Bu çatışmadan kısa süreli yararlar sağlamaya çalıştılar ve bunu güçlenmelerinin bir unsuru haline getirmeye çalıştılar. Ama ne var ki, T'K'P nin gerçek konumu bugün açığa çıkmıştır. T'K'P bir yandan kitlelerin örgütlü gücünü bölüp, parçalayarak faşist diktatörlüğün güçlenme-

sini sağlıyor; diğer yandan önüne gelen her devrimci demokratik harekete karşı silahlı saldırılar tertipliyor. Eğer T'K'P konusunda söylediklerimiz kulak ardı edilmeseydi, T'K'P bu konuma gelemezdi ya da bu duruma gelmesi şu veya bu ölçüde engellenmiş olurdu. Oysa Kurtuluş gibi hareketler, sürekli olarak T'K'P yoksa biz de yokuz, tavrına girdiler; bugün de bu tavırlarını esasta terketmiş değillerdir. Proleter devrimci hareketimize karşı T'K'P ile ittifakı tercih ettiler ve hâlâ da etmeye şu ya da bu şekilde devam ediyorlar.

T'K'P bugün devrimci mücadeleyi güçsüz düşürmeye çalışan önemli bir çıban başıdır. Kitleleri faşist diktatörlüğün ve hakim sınıfların kuyruğuna takmaya çalışan bir ihanet ocağıdır. Bu ihanet ocağı söndürülmelidir. Bu ihanet ocağı söndürülmedikçe halkın güçlerinin birleşmesi güçleşmektedir. 1 Mayıs, bu söylediklerimizin en açık bir kanıtıdır. T'K'P nin işçi sendikalarında, TÖB-DER vb. memur derneklerindeki bölücü faaliyetleri bugün herkesin görebileceği şekilde günışığına çıkmıştır. T'K'P 'liler işçi sınıfını en kritik dönemde arkadan hançerlemişler ve onu faşist diktatörlüğün saldırısına açık hale getirmişlerdir. Ve böylece işçi sınıfını faşist saldırı karşısında boyun eğmeye zorlamışlardır. Faşist diktatörlük bu durumdan yararlanarak, fütursuz şekilde terör estirerek kitleleri ve devrimcileri sindirmeye çalışmıştır, güç gösterisine girişmiştir. Derinleşen ekonomik krizle birlikte memnuniyetsizlikleri had safhaya çıkan emekçilerin bu durumlarına rağmen faşist diktatörlük istediği gibi at oynatmış, İstanbul'da 29 saatlik sokağa çıkma yasağı koyabilmiştir. Faşist diktatörlük adeta kitlelere dönerek, «ben en bunalımlı dönemimde dahi sizi ezerim» diyebilmiştir. Bu terör karşısında ciddi bir direniş gösterilmemiştir. Sansasyon amacı taşıyan bir kaç küçük hareket dışında, bu terör karşısında sessiz kalınmıştır. Bu durumun yaratılmasının başlıca tezgahlayıcısı T'K'P 'lilerdir. Nitekim faşist diktatörlüğe sundukları bu yardım karşısında faşist-militarist şeflerin tebriklerini ve teşekkürlerini almışlardır.

T'K'P 'nin bu açık ihaneti karşısında aynı yolun yolcusu TİP ve TSİP gibi revizyonistler ve DİSK içinde T'K'P 'lilerle gerici bir çatışma içine girmiş bulunan sendika ağalarının bu durumdan yararlanma çabası içine girdikleri görülüyor. Bu yalancı pehlivanlar, sıkıyönetime rağmen 1 Mayıs'ın kitlesel ve güçlü gösterilerle kutlanmasından yana girişimler içindeymiş gibi pozlar takınıyorlar.

Önce DİSK'in reformist sendika ağalarının durumuna bir göz atalım. Çeşitli kereler tekrarladığımız gibi, bu bürokrat sendikacılar emperyalizme bağımlı komprador kapitalist düzenin kopmaz parçalarıdırlar. Bunun için de komprador kapitalizmin krizini emekçi kitlelerin omuzlarına yıkmaya çalışıyorlar, devrimci mücadeleye karşı çıkıyor, bu mücadeleyi bastırmak ve kitleleri uyutmak için işbaşına gelen CHP hükümetini tüm güçleriyle destekliyorlar, onun kitlelerin yoksullaşmasını öngören politikasını itirazsız kabul ediyorlar, komprador burjuvalarla biraraya gelerek «işçi ve işveren arasındaki iyi ilişkileri» yaratmaya çalışıyorlar.

Bunların en önemli işi günlük renkli gazetelere bol bol demeçler vermek, kitleleri uyutmak, faşizmin ve sermayenin saldırısı karşısında kitlelerin öfkesini yatıştırmak amacıyla göstermelik «eylemler» düzenlemek, sivil faşistlerin kanlı katliamlarının karşısında sessiz kalmak, demokrasi mücadelesini ezmek için faşist sıkıyönetimi desteklemektir.

DİSK'in reformist sendika ağaları hiç bir şekilde 1 Mayıs gösterilerini faşist diktatörlüğün saldırısına karşı bir mücadele platformu olarak görmediler. 1 Mayıs işçi sınıfının sosyal kurtuluş mücadelesi içerisinde doğmuştur ve bugünkü 1 Mayıs'lar işçi sınıfının sosyal kurtuluş için verdiği mücadelenin önemli bir parçasını oluşturur. İşçi sınıfının o günün somut şartlarını gözönüne alan talepler temelinde, müttefiklerini ve bütün halkı birleştirip mücadeleye seferber etmesi 1 Mayıs gösterilerinin resmi geçitlere dönüşmesini engelleyebilir. Bugün ülkemizde faşist diktatörlüğün sıkıyönetimli saldırılarını püskürtmek, yeni demokratik mevziler kazanmak hedeflenmelidir. 1 Mayıs kapitalizme ve gericiliğin emekçilere yönelen her saldırısına karşı bir mücadele platformu haline getirilmedikçe, bir gösteri düzeyine indirgendikçe bir çok ülkede olduğu gibi faşist diktatörlükler 1 Mayıs'ların kutlanmasına izin veriyor. Örneğin Brezilya ve İsrail'de olduğu gibi.

Esas görevleri daima devrimin önünde engel olma, yolunu çarptırma, sınıf işbirliği olan sendika ağaları 1 Mayıs öncesindeki tavırları ile de devrime değil düzene hizmet ettiler. Bir çok demokrat ilerici, onların tavırlarını ileriye doğru atılmış bir adım, radikalleşme belirtileri vs. olarak gördü. Oysa işçi sınıfının kitle örgütü olan sendikaların başına çöreklenen reformcu sendika ağaları yine gerçek yüzlerini gizleyebilecek bir yol bulmuşlardı. Bu yola Maraş Katliamı sonrasında, İstanbul Üniversitesi katliamı sonrasında da başvurmuşlardı. Reformcu sendika ağalarının bulduğu yol şudur: İşçi sınıfının ve bütün halkın faşist diktatörlüğe karşı mücadele isteği mi kabarıyor, genel direniş ve grevlere, ileri mücadele biçimlerine doğru mu gidiliyor hemen sendika ağaları beş dakikalık yas ilan ediyor; sokaklara çıkılmak isteniyorsa hemen bir resmi geçit düzenleyeceklerini vızıldıyorlar. Sonuç mücadeleyi geriye çekmek, kitleleri uyutmak, muhalefeti düzenin sınırları içine çekmek. Bu 'radikalleşme' değil, uyutma politikasıdır. Bu ileriye doğru bir adım değil, devrimin ateşini söndürmek için yola çıkmış itfaiyecilerin taktiğidir.

1 Mayıs'ı sıkıyönetime rağmen kutlamak için, reformist sendika ağaları ciddi hiç bir çalışma ve örgütlenmeye girmediler. Renkli burjuva gazetelerine demeç vererek sözde keskinlik tasladılar. Tüm fabrika ve işyerlerini kapsayacak bir şekilde ne bir propaganda kampanyası yürüttüler, ne de işçileri 1 Mayıs'a getirecek örgütlemeler içine girdiler. 1 Mayıs için sözde bastırılan afişleri dahi dağıtıp asmadılar. Reformist sendika ağaları bu söylediklerimizin dışında bir faaliyet yürütemeyecek kadar faşist diktatörlüğe adapte olmuşlardır. Bunun için de faşist diktatörlüğün izin vermediği eylemleri reformist sendika ağaları yapamayacak durumdadırlar ve yapamamışlar-

dır da. Bu sendika biçimleri ile faşist diktatörlüğe karşı mücadele edilemeyeceği 1 Mayıs olayları ile de ortaya çıkmıştır. 1 Mayıs öncesi bu düzen örgütü olma özelliklerini düzeltecek en küçük bir çaba göstermediler. Örgütsüz işçileri dağınıklığa rağmen sıkıyönetime ve faşist diktatörlüğe karşı hareket edebileceğini zanneder pozlara giriyorlardı. Aslında amaçlar işçilerin hareketsiz kalması idi.

Reformist sendika ağaları bir yandan keskin pozlarla gazetelere demeç veriyorlardı, diğer yandan evlerinde ve işyerlerinde oturarak sıkıyönetim komutanlarının kendilerini gözaltına almasını istiyorlardı. Bu tavırları dahi onların 1 Mayıs'ı sıkıyönetime rağmen kutlama amacında olmadıklarının kanıtını oluşturur. Reformist sendika ağaları için önemli olan, faşist diktatörlüğün saldırılarını püskürtmek değildi, TKP'liler ile aralarında var olan gerici çatışmalarda mevziler elde etmekti. Faşist diktatörlük ve sıkıyönetim bütün bunlara rağmen İstanbul'da sokağa çıkma yasağı ilan etmişse, devrimcilerin revizyonist ve reformistlere rağmen işçileri 1 Mayıs eylemlerine çekme girişimlerindendir. Ama bu durum dahi reformist sendika ağalarının işine yaramıştır, onları bir anlamda içine düştükleri çıkmazdan kurtarmıştır. Onlar da bunlardan yararlanarak TKP'nin açık ihanetini kendi gerici menfaatleri doğrultusunda istismar etmişlerdir.

1 Mayıs'ın İstanbul'da sokağa çıkma yasağına rağmen görkemli bir şekilde kutlanabilmesinin imkanı vardı. Krizin işçi sınıfını kasıp kavurduğu, yoksulluğa sürüklediği ve memnuniyetsizliklerini arttırdığı bir ortamda 1 Mayıs gösterilerinin yapılabilme imkanı vardı. Ama işçi sınıfının içinde şu veya bu şekilde örgütlü olmak şartıyla. Proleter devrimci hareket ise hali hazırda böylesine bir örgütlü durumdan yoksundu. Bu yüzden tek başına sokağa çıkma yasağına rağmen 1 Mayıs gösterilerini yapabilecek durumda değildi. Bunu ancak sendika yönetimlerini elinde tutanlar yapabilirdi.

Faşist diktatörlüklerin sıkıyönetimlerinin sokağa çıkma yasaklarının bir şey ifade etmediği faşist İran şahına karşı İran halkının mücadelesi tarafından ortaya konmuştur. Kitlelere ateş açılacak bahaneleriyle teslimiyet çağrıları yapanlar, kitlelere ateş açanların akibetlerini görmemezlikten geliyorlar. Nitekim, bu akibetini çok iyi bilen faşist diktatörlüğün militarist şefleri sıkıyönetimin bulunduğu yerlerde yapılan 1 Mayıs gösterilerinde değil ateş açmak bu gösterilerin yanına bile yaklaşmaya cesaret edemediler.

DİSK'in reformist sendika ağalarının tavrının benzerini de TİP'li sosyal-faşistler gösterdiler. Bunlar reklam ve sansasyon amacıyla yaptıkları eylemleri bahane ederek, sözde TKP'lilerden daha tutarlı tavır gösterdiklerini söyleyip duruyorlar.

Her türlü kitlesel eylemin karşısında yer alan, «aman mücadele etmeyelim faşizm gelir» görüşlerini ortaya atıp yılgınlık ve teslimiyet ortamı yaratan, faşist diktatörlüğe yönelen her türlü devrimci hareketin karşısında yer alıp bunlar maceracılıktır diyen, faşist saldırılara karşı kitlelerin silahlanma-

sı önerisinin karşısında yer alan ve bu gibi girişimleri faşist diktatörlüğe ihbar eden, her türlü reformist hayali yayarak faşist diktatörlüğün hükümetlerini destekleyen, 12 Mart faşizmi karşısında en rezil teslimiyet tavırları takınan 1973 sonrası gericiliğin bunalımını ortadan kaldırmak ve kitleleri uyutmak için «MC yıkılsın» sloganını ortaya atıp hükümet değişiklikleriyle her şeyin halledileceği görüşünü yaygınlaştıran, reformist CHP hükümetini ve onun ilan ettiği sıkıyönetimi açık ve bütün güçleriyle destekleyen, sosyal emperyalizm uşakları bu TİP'li sosyal faşistlerin, 1 Mayıs gösterilerini faşizme karşı bir mücadelenin zemini yapmaları düşünülebilir mi? Elbette onların böyle bir niyetleri yoktu. Onlar için önemli olan, 1 Mayıs gösterilerinin resmi geçitler biçiminde yapılmasıdır. Meseleyi bu açıdan ele alıyorlar. Buna göre tavır gösteriyorlar. Bu konuda dahi, bu sosyal faşistlerin ciddi bir girişimleri olmadığı ortadadır. Bunlar da, 1 Mayıs gösterilerinin İstanbul'da yapılması için hiç bir ciddi girişim ve organizasyon içine girmemişlerdir. Ne bir tutarlı propaganda yürüttüler, ne de 1 Mayıs gösterilerinin yapılmasını örgütleme girişiminde bulundular. Bunlar, işin sansasyon yönüne önem verdiler. 1969 da olduğu gibi 6. Filoya karşı kitlesel hareketleri değil, yine «bıldırcın hareketini» sahneye koydular. Bu yeni «bıldırcın hareketi»ni çok büyük marifetmiş gibi lanse etmeye yöneldiler. Bu eylemi bahane ederek; «sıkıyönetimin gösteri yasağını parçaladık» palavralarıyla ortalıkta dolaşıyorlar. Oysa sosyal faşist TİP'liler 1 Mayıs'taki sokağa çıkma yasağında sokağa çıkmadan önce sıkıyönetim komutanlıklarına ve gazetelere haber verdiler. Sözde bu davranışlarıyla sıkıyönetim yasaklarını protesto ediyorlar. Revizyonist B. Boran Buda rahipleri gibi kendini yaksaydı daha fazla sansasyon ve reklam yapardı. Bu sosyal faşistler bir de sıkıyönetim bölgelerinde 1 Mayıs gösterilerinin yapılmadığını ortaya atıyorlar. İstanbul dışındaki sıkıyönetim bölgelerinde tabii ki sansasyon ve reklam amacıyla «bıldırcın hareketleri» tertip edilmedi, eylemden önce sıkıyönetim komutanlarına gel beni yakala diye haber verilmedi. Adana, Ankara, Antep ve diğer bir çok sıkıyönetim bölgesinde kitlesel eylemler oluşturuldu. Bu eylemlerin bazıları bittikten sonra sıkıyönetim komutanları haber alabildiler, çünkü ona göre organize edilmişlerdi. Ve de bunlar iki binin üzerinde kitlelerin katıldığı eylemlerdi. Bazı sıkıyönetim bölgelerinde ise sıkıyönetim kuvvetleri bu gösterileri gördükleri halde kitlelerin üzerine yürümeye cesaret edemediler. Ama bu eylemlerin hiç birisi burjuvazinin renkli gazetelerinde reklam amacıyla yayınlanmadı.

İstanbul'da proleter devrimci hareketimiz tek başına sıkıyönetimin sokağa çıkma yasağına rağmen kitlesel 1 Mayıs gösterileri yapabilecek güçte değildi. Emekçi kitleleri bir araya getirmeyen kadro eylemlerinin de bir işe yaramayacağı aksine devrimcilere en kritik dönemlerde güç kaybettireceği de açıktı. Bunun yanı sıra işçi sınıfı içerisinde 1 Mayıs eylemlerinin propagandası ve işçi sınıfını 1 Mayıs eylemlerine hazırlama çalışmaları faşist diktatörlüğün yanı sıra, her türden reformist ve revizyonist tarafından engellen-

meye çalışıldı. Proleter devrimci hareketimizin egemen olduğu kitle örgütlerini 1 Mayıs'ı tertip eden kitle örgütleri içine almadılar, almamaya çalıştılar. Bunun yanında mitinge katılmamızı önlemek için bizzat faşist diktatörlüğe yol gösterip onlara emirler verdiler.

1 Mayıs Olaylarının Olumlu Yanları

Bu 1 Mayıs'ta proleter devrimci hareket ile Devrimci Yol hareketi arasında ülke çapında faşizmin ve sermayenin saldırısına karşı, eylemde birlik ajitasyon ve propaganda serbestlik ilkesi temelinde eylem birlikleri oluşturuldu. Bu, ülkemizin devrimci hareketi açısından olumlu bir gelişmeye tekabül ediyor. Bu olumlu gelişmeye ülkenin çeşitli yerlerinde Kurtuluşçuların da katılması, bizi daha da memnun etti. Faşistlerin, revizyonist ve reformistlerin tüm aleyhte propaganda ve faşist diktatörlüğün her türlü saldırısına rağmen, sıkıyönetim bölgeleri dahil olmak üzere ülkenin kırk yerinde güçlü kitlesel eylemler organize edildi. Bu eylemler, faşizme, revizyonizme, reformizme ve her türlü gericiliğe karşı devrimci demokratik bir platformun ilk adımlarını oluşturmaktaydı. Emekçi kitleleri faşist, revizyonist ve reformist gerici siyasetler arasında fasit daireler içinde hapsedenlerin artık bu işi başarıyla yerine getiremeyecekleri ortaya çıktı. Kitlelere doğru kurtuluş yolunu gösteren devrimcilerin varlığı herkesin gözüne batacak şekilde görülür oldu. Revizyonistler bu durumu küçümsemek için bu eylemler öğrenci eylemleridir demek zorunda kaldılar. Oysa bu eylemlere öğrencilerin yanı sıra ve onlardan daha da çok işçiler, köylüler ve diğer emekçi tabakalar katılmıştı. İşte revizyonistleri, reformistleri ve faşist diktatörlüğü esas tedirgin eden budur.

1 Mayıs'ta oluşturulan eylemde birlik, aynı zamanda faşizmin ve sermayenin saldırısına karşı tutarlı bir mücadele platformunun ilk adımlarını teşkil etmektedir. Bu mücadele platformu sistemli ve örgütlü bir hale getirildiği anda, meydanın faşistlere, revizyonistlere ve reformistlere kalmadığı görülecektir. Faşist diktatörlüğün saldırılarına karşı demokrasi mücadelesini yaygınlaştıracaktır.

1 Mayıs gösterilerini oluşturanlar eylemde birliği daha da geliştirmelidirler. Biz buna hazırız, bu olumlu gelişmeyi olgunlaştırmak için elimizden gelen tüm çabayı harcayacağız.

Bu eylemlerin gruplar arası güç gösterilerine dönüşerek grupçuluğu körükleyen yanlışlara sapmaması gerekir, böyle sapmaların önüne geçilmelidir. Önemli olan halk kitlelerini devrimci bir platformda bir araya getirmektir. Bu konuda kim daha fazla çaba harcıyorsa bundan devrim isteyen herkes memnun olur, memnun olmalıdır.

Bugün devrimciler arasında faşizmin ve sermayenin saldırısına, revizyonizme ve reformizme karşı kitleleri devrimci demokratik bir platform teme-

linde toplama yönünde ülke çapında somut eylem planlarıyla birlikte hareket etmenin şartları olgunlaşmıştır.

Sıkıyönetim ve onun faşist saldırıları karşısında UDHD programı, ve faşist diktatörlüğü yıkıp işçilerin, köylülerin demokratik diktatörlüğünü kurma talebinin temelleri üzerinde ve buna sıkı sıkıya bağlı, bu temel taleplerin dışında kendi başına ele alınamayacak ve temel talepleri kitlelere mal etmenin aracı olan bugün ön plana çıkan acil talepler etrafında eylemde birlikler yapılabilir.

Sıkıyönetimin yaygınlaşan saldırısına karşı Halkın Kurtuluşu'nda çıkan temel ve özel talepler etrafında ülke çapında genel kitlesel direnişlerin organize edilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Bunun şartları vardır. İşçi sınıfına ve emekçi kitlelere yönelen saldırılara karşı kitleler genel direnişlere girebilme potansiyeli taşıyorlar.

Revizyonistler ve reformistler emekçi kitlelerin genel direnişini bastırmak ve uyutmak davranışlarına girişmişlerdir. Kitlelerin temel ve acil taleplerini bir yana atıp ve faşist diktatörlüğün temellerine darbe indirmeyen talepleri ön plana çıkarıyorlar. Hayat pahalılığına, sıkıyönetimin faşist saldırısına, işsizliğe, ücretlerin düşürülmesine, komprador patronların lokavtına, sivil faşistlerin cinayetlerine karşı talepler ileri sürmüyor ve mücadele etmiyorlar.

Başta T'K'P, TİKP, TİP, TSİP revizyonistleri olmak üzere her türden reformizme karşı mücadeleyi esas almalı ve faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyle birleştirmeliyiz. Çünkü bunlara karşı mücadele edilmedikçe faşizme karşı mücadele edilemez. Bunlar kitlelerin mücadelesini parçalayıp bölüyor, kitlelerin örgütlü gücünü dağıtıyorlar. Ve böylece faşizme karşı kitleleri sindirmeye çalışıyorlar. Bu revizyonist ihanet ocakları faşist diktatörlüğün koruyucularıdır.

Eylemde birlik, ajitasyonda ve propagandada serbestlik ilkesi temeli üzerinde devrimciler bir araya gelmelidir.

Yaşasın Devrimcilerin ve Halkın Devrimci Birliği.

Partizan, «Üç Dünyacı» Revizyonizmin İzinden Yürüyor

Siyaset sahnesine D. Perinçek'in sadık bir çömezi olarak çıkan, her dönemde D. Perinçek'in ve onun benzeri olan Çin revizyonizminin izinde yürüyen Partizan yazarı, rüzgara kapılarak istemeden bir dönem içinde yer aldığı maceracı çizgiyi terk ederek tam olarak PDA'cılığa, yani aslına «rücu ediyor». Tüm benliği ile PDA tekkesinden yetiştiği ve bugün her şeyiyle bu tekkenin bir neferi olarak onun özelliklerini üzerinde taşıdığı halde, bir de kalkmış «Yöntemde yeni PDA'cılığını sistemleştiren Parti Bayrağı, İ. Kaypakkaya'nın Marksist - Leninist görüşlerine saldırarak kendi aşırı sağcı özünü sergiliyor» laflarını edebiliyor. Tabii ki Parti Bayrağı, Kaypakkaya'nın maceracı görüşlerine vurarak revizyonist yazarın «aşırı sağcı öz» dediği, gerçekte ise Marksist - Leninist olan özü sergiliyor ve Marksizm - Leninizmi savunuyor. Bizce önemli olan bu revizyonistin yukarıdaki nitelendirmesi değildir. «Partizan» yazarı, Kaypakkaya'nın maceracı görüşlerini sadakatle savunup, bu görüşleri işleme niyet ve cesaretinde olsaydı, bu söylenenleri burnunun ucunu göremeyen bir anarşistin lafları olarak değerlendirir, anarşistler tarafından Marksist - Leninistlere böyle suçlamaların yapılabileceğini kabul eder ve yadırgamazdık. Oysa, «Partizan»ın «Üç Dünyacı» revizyonist yazarının durumu bu değildir. O, lafta anarşizmi savunuyor, pratikte ise bunu tümüyle terkediyor, ve «Üç Dünyacı» sağ revizyonizme kayıyor. Revizyonist yazar, bu sağcı görüşlerini «Partizan» denilen küçük grupçuğa egemen kılmak için özel çaba harcıyor. Bu çabasını örtbas edebilmek için, D. Perinçek üstadından öğrendiği burjuva ayak oyunlarına başvurmaktan da geri durmuyor. Parti Bayrağı'na yönelttiği sözde «eleştirisi»nin arkasına gizlenerek, Kaypakkaya'nın maceracı görüşlerini revizyondan geçiriyor ve büyük ölçüde terk ediyor. Yıpranmış, faşizmin yanına gönderilmiş ve faşist bir siyaset izlemeye başlamış bulunan «Üç Dünyacı» D. Perinçek'e alternatif, sözde «yeni» bir «Üç Dünyacılık» yaratmaya çalışıyor. Revizyonist yazarın, bu konuda çeşitli avantajlara sahip olduğu da bir gerçek. Çünkü Kaypakkaya'nın görüşleri ile «ÜDT» aynı revizyonist temelden kaynaklanmaktadır.

«Üç Dünyacı» revizyonist yazar, amacına erişebilmek için PDA'nın yıpranan ve devrimci saflarda yarattığı olumsuz etkisinden de yararlanmaktan vazgeçmiyor. Bunun için önce, «Üç Dünya Teorisi»nin aşırı sivri uçlarını törpülemeye çalışıyor, bu şekilde devrimci saflara bu revizyonist teoriyi yaymaya uğraşıyor. Bu amacına ulaşabilmek için ilk ağızda, Kaypakkaya'nın maceracı çizgisini bir yana bırakıyor; D. Perinçek'in Kaypakkaya'nın itiraz yönelttiği, görüşlerine sahip çıkıyor. Revizyonist yazar, bu işin ustası D. Perinçek gibi ince usullerle ve «becerikli» bir tarzda yapabilmekte yetersizdir. O, yarı-aydın özelliğine uygun olarak, kaba, ilkel, demagog kasaba politikacılarının yapabileceği bir tarzda «Parti Bayrağı»na saldırıyor. «Partizan» yazarının tavrı, insana ister istemez, «Kayseri'ye deniz getireceğim» diye nutuk çeken, demagog, feodal - burjuva politikacıların ilkelliğini hatırlatıyor.

Bilindiği gibi, sosyal - faşist D. Perinçek, revizyonist görüşlerini yaygınlaştırmak için şöyle bir yöntem izler: Hedef seçtiği herhangi birinin eleştirisinin arkasına gizlenir ve bu temelde bütün oportünizmini kusar. Örneğin, 1971 öncesi, cuntacı, reformist görüşlerini yaygınlaştırmak için, sözde M. Belli'nin eleştirisi'nin arkasına gizleniyordu. Günümüzde ise, her türde revizyonist, faşist, karşı - devrimci görüşlerini yaygınlaştırmak, devrimi karalamak, devrimci hareketleri bölmek için T'K'P 'yi ve Sovyet sosyal - emperyalizmini sahte hedef haline getirip, onların arkasına gizleniyor. Böylece devrimin en azılı düşmanı olduğunu da «örtbas etmiş» oluyor.

D. Perinçek'in tezgahından yetişen Partizan yazarı, ustasının bu adi burjuva ayak oyunlarını benimsemek ve hayata geçirmek için özel çaba harcıyor.

Yazar, Çin revizyonizminin ideolojisini kendine rehber edinerek, «Üç Dünyacı» revizyonist bir siyaset oluşturmasının önünde en önemli engeli, haklı olarak, Parti Bayrağı ve Halkın Kurtuluşu'nun Marksist - Leninist siyasetinde görüyor. Bunun için Halkın Kurtuluşu'nu baş düşman ilan ediyor. Partizan yazarının Parti Bayrağı'na saldırmasını doğal karşılıyoruz. Ama ne var ki, hemen hatırlatalım, üç yıl önce, ustası da kendisi gibi, Halkın Kurtuluşu'nu dağıtmayı kendine hedef seçmişti. Aynen yazar gibi, D. Perinçek de isterik çığlıklar atarak tepiniyor ve Halkın Kurtuluşu'na ağız dolusu küfrediyordu; bu yolda bugün de yürümeye devam ediyor. Hayatın da gösterdiği gibi, revizyonistlerin tüm bu çabaları boşa çıktı. Halkın Kurtuluşu Marksizm - Leninizm yolunda gelişti, giderek kitlelerin içinde yayıldı ve yayılmaya devam ediyor.

Partizan yazarı, tüm bu gerçekleri görmezlikten gelip, şimdi büyük bir «iddia» ile ortaya atılıyor, adeta D. Perinçek revizyonistine ve üç adamıyla başbaşa kalan «Işık» isimli, Çin emperyalizminin beşinci kolu

ve faşizm yanlısı «harekete», «siz geri durun, ben bu işi yaparım» dercesine ileri fırlıyor. Yazarın, en önemli kozu ise, lafta «sol»culuğudur. Ona göre, D. Perinçek ve «Üç Dünyacı», «Işık» gibi revizyonistler, Halkın Kurtuluşu'nu sağdan eleştirdikleri için başarı sağlayamamışlardır. Bunun için yazar, Halkın Kurtuluşu Hareketini, sözde «soldan» eleştirmeye çabalıyor. Nitekim, bu taktiğini beğendiği anlaşılan, devrimci şiddetten, halk savaşının «h»sinden öcü gibi korkan, ve Halkın Kurtuluşu hareketini reformist bir çizgiye çekmek için çaba harcayan «Işık» gibi revizyonistler de şimdi «halk savaşı taraftarı» kesildiler. Ama, Partizan'ın revizyonist yazarı, yukarda da söylediğimiz gibi, çoktan beri anarşist bir hat izlemeyi terk etmiştir. O, lafta, «solcu» geçinip, Halkın Kurtuluşu'nu «soldan» eleştirmeye yeltense de durum budur.

«Parti Bayrağı»nın, Kaypakkaya'nın görüşlerini eleştiren yazısında da belirttiği gibi, Kaypakkaya'yı maceracı siyasi hattan arındırdın mı, geriye sadece ve sadece ideolojik ve teorik temeli aynı olan D. Perinçek'in revizyonist çizgisi kalır. Aradaki farklılık esas olarak yok olur. Çünkü bu iki hareketi de biçimlendiren Çin revizyonizmidir. İ. Kaypakkaya'nın görüşleri, Çin revizyonizminin «sol», küçük burjuva yanını, PDA ise sağ milli burjuva ve genel olarak gerici sınıflardan oluşan yanını temsil ediyor. Burjuva sınıf temeline dayanan bu iki akımın siyasi farklılığının birinin anarşizmde somutlandığı unutulmasın.

İ. Kaypakkaya'nın Silahlı Mücadele Anlayışının Revizyonist Yazar Tarafından Değiştirilmesi :

Kaypakkaya ile D. Perinçek arasındaki temel ayrılığın, silahlı mücadelenin ve silahlı örgütlenmelerin her zaman temel alınıp alınamayacağı noktasında çıktığı herkes tarafından biliniyor. Kaypakkaya sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde, hiçbir dönemde ve şartta silahlı olmayan örgütlenmelerin esas olamayacağını ileri sürmekteydi. PDA revizyonizminin bazı dönemlerde barışçı mücadelelerin esas olabileceğini söylemesini de yanlış buluyor, onların bu görüşlerinin revizyonizm olduğunu söylüyordu. Denilebilir ki, Kaypakkaya silahlı mücadelenin tüm devrim süreci boyunca esas mücadele biçimi, silahlı örgütlenmenin ise esas örgütlenme biçimi olduğunu öne sürmeseydi PDA ile arasında ayrılık da çıkmazdı. Revizyonist yazar, herkesi aptal yerine koyuyor, bu gerçekleri unutturmaya çalışıyor.

Oysa, Partizan'ın «sol» görünmeyi seven «Üç Dünyacı» sağ revizyonist yazarı (gariptir ki yazar da Parti Bayrağı'nı sağcılıkla suçluyor), bu önemli farklılığı el çabukluğu ile ortadan kaldırıyor. Yazar, hem 1971'de silahlı mücadelenin esas mücadele biçimi seçilmiş olmasının yanlış olduğunu söylüyor, hem de barışçı mücadele biçimlerinin

bazı dönemlerde esas hatta tek mücadele biçimi olabileceğini belirtiyor. Ve halâ, bunlara rağmen «İbrahim Kaypakkaya'nın izinden yürüyor»! Buna, ancak Kaypakkaya tüccarlığı denir. Ama ne var ki, yazarın Kaypakkaya'nın sağcı teorik görüşlerine sahip çıktığı da bir gerçek. Zaten onun dayanak noktalarını da buraları teşkil ediyor.

Bunun için yazar, bu temelden kalkarak Kaypakkaya'nın maceracı görüşlerini terk ettiğini gizleyebiliyor ve maceracılığı benimseyenlerin tepkisini yumuşatabiliyor.

Partizan yazarı, D. Perinçek'ten öğrendiği idealist, «mücadele biçimleri» anlayışı ile - yani mücadele biçimlerini bilincin belirlediği anlayışı - hareket ederek silahlı mücadelenin her zaman esas olamayacağını, barışçı mücadele biçimlerinin bazı dönemlerde esas, hatta tek mücadele biçimi olabileceğini söylüyor. Yazar'a göre, silahlı mücadele esas mücadele biçimidir demekle, stratejik olarak silahlı mücadelenin esas mücadele biçimi olduğu ifade ediliyor. Buradan kalkarak da barışçı mücadele biçimlerinin taktik olarak esas olabileceğini ileri sürüyor. Kaypakkaya'nın görüşlerine rağmen, meseleye böyle yaklaşıldı mı, ortaya iki yüzlülükten ve kıvırtmacalardan başka bir şey çıkmıyor. Bu kıvırtmacaya ilk baş vuran yine D. Perinçek'tir. Çünkü, 71'lerde Çin revizyonizminin anarşist fikirlerini sözde kabul etmeye çalışan D. Perinçek de silahlı mücadelenin tüm devrim süreci boyunca esas mücadele biçimi olacağını söylüyordu. Ve ona göre mücadele biçimlerinin şekillenmesi, öncünün iradesine tabiydi. Silahlı mücadelenin pratikte esas mücadele biçimi olarak uygulanması içinse öncünün buna hazır olması yeterliydi. Dolayısıyla da öncü örgüt, silahlı mücadeleyi yaratacak düzeye geldiği zaman silahlı mücadele başlatılmalıydı. Bu konuda Kaypakkaya ile arasında bir farklılık yoktur. Mesele bundan sonra çıkıyor ve öncü, yaratacağı silahlı mücadeleye ne zaman ve nasıl hazır hale gelir noktasında temel ayrılık başlıyordu. Parti Bayrağı'nın Kaypakkaya'nın görüşlerini eleştiren yazısında değindiği gibi, D. Perinçek, öncünün silahlı mücadeleyi yaratması için sadece öncünün, öncü bir kadronun bu işe hazır olmasının yetmediğini, ülke çapında siyasi etkinliğin kurulması ve emekçi kitlelerin bu siyasetin etrafından toparlanmasının gerekliliğini iddia ediyordu. Yani, silahlı mücadeleye başlama anlayışına uygun olarak, silahlı mücadeleye başlama süresini uzatmaya çalışıyordu. Ve böylece silahlı mücadele esastır görüşünü pratiğe geçirmiyordu.

D. Perinçek, bu durumu kamufle etmek için de, silahlı mücadelenin esas olması, stratejik bir sorundur diyordu. Oysa taktik olarak barışçı mücadele biçimlerinin (tabiki bununla o, öncünün legal faaliyetlerini anlıyordu), bazı dönemlerde esas olacağını söylüyordu. Kaypakkaya, D. Perinçek'in mücadele biçimleri konusundaki bu görüşlerine

katılmıyordu. O, siyasi etkinliğin ve kitlelerin devrimci bir siyaset etrafında toplanmasını sağlayacak olanın öncünün yürüteceği silahlı eylemler olduğunu söylüyordu.

«Üç Dünyacı» revizyonist yazar, D. Perinçekvari metodlarla, D. Perinçek'in yanında yer alıyor. Çünkü, D. Perinçek'in tersine, İ. Kaypakkaya, silahlı mücadeleye başlamak için D. Perinçek'in ileri sürdüğü gerekçeleri reddediyor, önceliği öncünün yürüteceği silahlı eylemlere, yani silahlı propagandaya tanıyordu. İşte tam bu noktada Partizan yazarı saf değiştiriyor. Strateji ve taktik kelimelerinin ardına gizlenip laf ebeliği yapıyor. Diğer yandan da, sahte bir şekilde 1971'de devrim dalgasının düştüğünü ileri sürüp, sözde bunun için silahlı mücadeleye başlamanın yanlışlığından dem vuruyor.

Şimdi, Kaypakkaya'nın görüşlerini sağ oportünist bir tarzda değiştirmeye yeltenen yazarın çabalarını yakından inceleyelim.

Stratejik ve Taktik Olarak Mücadele Biçimlerinin Esas Olması Ne Anlama Gelir :

İlk önce şunu belirtelim ki, tartışılan meseleye, Marksist - Leninist bir açıdan yaklaşıldığında, silahlı mücadelenin yani şiddetin stratejik bir mesele olduğunu söylemek doğrudur. Bundan kastedilen, burjuva devletinin zor yoluyla parçalanıp yıkılarak yerine proleter devletinin kurulmasının kaçınılmazlığıdır. Ve yine bazı dönem ve somut koşullarda, barışçı mücadele biçimlerinin esas olması, taktik bir sorundur.

Yazar, taktik ve stratejik kelimelerini kullanarak yaptığı oyunu büyük bir başarı sanıyor ve aklı sıra bu hokkabazlıkla da, silahlı mücadele esas mücadele biçimidir görüşünü kabul etmiş oluyor! Oysa barışçı geçişi açık olarak savunan revizyonistlerin dışında hiç kimse, barışçı mücadele biçimlerini stratejik bir mesele olarak ele almaz ve genel olarak stratejiye bağlı bir taktik mücadele biçiminden farklı görmez.

Bu konuyu daha açıklığa kavuşturmak için siyasi açıdan, strateji ve taktik kavramlarının neyi ifade ettiğini Lenin ve Stalin'in görüşlerine dayanarak açıklamak gerekiyor. Çünkü ancak böylece yazarın yüzünü açığa çıkarabiliriz. Tartışma derinleştiğinde, yazarın amacının, Kaypakkaya'nın maceracı görüşlerine sahip çıkanların tepkisini yumuşatmaya yöneldiği görülecektir. Partizan yazarı, maceracılığı dahi, takip edecek bir özelliğe sahip değildir; o, istemeden ve hasbelkader bu işin içine girmiştir. Yazar, lafta «solcu»dur, ama gerçekte koyu bir sağcıdır; hem de «Üç Dünyacı» türünden.

> «... Bu silahlı mücadele biçimlerinin geçici olarak tali planda olduğu, hatta mücadelenin silahlı biçimlerine hiç başvurulmadığı dönem ve şartlarda böyledir.» (Partizan — S. 4, s. 8).

«Elbette kitlelerce, kurtuluşlarının silahlı diğer mücadele biçimlerinin tali olduğunu söylemek, silahlı mücadelenin, devrimin bütün süreci boyunca 'her şart altında', her zaman esas olduğu anlamına gelmez. Bunlardan silahlı mücadelenin zaman zaman ve geçici olarak tali plana düşebileceğini, diğer mücadele biçimlerinin birinci plana gelebileceği taktik evrelerin olacağı gerçeğinin reddedildiği sonucu da çıkarılamaz. **Silahlı mücadelenin esas olması, stratejik bir tesbittir.** Ve mücadelenin süreci içinde silahlı mücadelenin ikinci plana düştüğü ve hatta geçici olarak tamamen durduğu taktik evrelerin olması, bu tesbitle çelişmez, onun yanlış olduğunu göstermez.» (agy)

Bir sürü bulanık laf ardında, yazarın iddiası, silahlı mücadelenin stratejik bir mesele olduğu noktasında düğümleniyor. İleride de görebileceğimiz gibi, yazarın bir sürü anti - Marksist anlayışlara rağmen, sözde silahlı mücadelenin esas olup olmayacağının tesbitini, devrim dalgasının yükselmesine ve kitlelerin mücadelesinin yükselmesine göre ele aldığını da söyleyelim.

İşte revizyonist yazar, hem bunları söylüyor, hem de bunun arkasından maceracılık çok matah bir şeymiş gibi, sözde «maceracı» pozlarda geziyor. Anarşist kisvesine bürünmeyi çok seven bu sağcı yazarın cakasının ve burjuva ayak oyunlarının teşhirini şimdilik bir kenara bırakarak, Stalin'in strateji ve taktik konusundaki görüşlerine değineceğiz.

Stalin, siyasi strateji nedir sorusuna şu cevabı veriyor:

«Siyasi strateji, tıpkı taktikler gibi, işçi hareketiyle ilgilenir. Ama bizzat işçi hareketi iki unsurdan meydana gelir: Nesnel ya da kendiliğindenci unsur ve öznel ya da bilinç unsuru. Nesnel, kendiliğindenci unsur, proletaryanın bilinçli ve yönetilebilir arzularından bağımsız olarak gelişen süreçler grubudur. Ülkenin ekonomik gelişimi, kapitalizmin gelişmesi, eski iktidarın dağılması, **proletaryanın ve onun çevresindeki sınıfların kendiliğindenci hareketleri, sınıflar arası çatışma,** vb; bütün bunlar, gelişmesi proletaryanın arzusuna bağlı olmayan olgulardır; hareketin nesnel yanıdır. Stratejinin bu süreçle hiçbir ilgisi yoktur. Çünkü strateji, bunları ne durdurabilir, ne de değiştirebilir, **ancak onları hesaba katabilir ve onlardan yola çıkabilir.** Bu, Marksizmin teorisi ve Marksizmin programı tarafından araştırılması gereken alandır.» (Strateji ve Taktik, s. 21) (abç)

«Hareketin nesnel süreçlerinin araştırılmasıyla öncelikle Marksizmin teorisi, sonra da Marksizmin programı meşgul olur. Bu yüzden, strateji tamamen Marksizmin teori ve programına dayanmak zorundadır.» (age, s. 22)

«Strateji, devrimin temel güçleri ve onların yedekleriyle ilgilenir. Devrimin bir aşamadan diğerine geçişiyle değişir, buna karşılık belirli bir aşama boyunca esas olarak değişmeden kalır.» (age, s. 24)

«Stratejinin en önemli görevi, işçi sınıfı hareketinin izlemesi gereken ve proletaryaya, programdaki hedeflere erişmek amacıyla düşmana indirilecek en elverişli ana **darbeyi gösteren esas yönü tespit etmektir.** Stratejinin planı, belirleyici, darbenin en çabuk bir şekilde azami sonuçlarının elde edeceği yönünü örgütleme planıdır.» (age, s. 25) (abç)

«Proletaryanın stratejisi ancak, faaliyetine Marksizmin teorisinin ana sonuçları temel teşkil ettiği taktirde gerçek Marksist bir strateji olarak nitelendirilebilir.» (age, s. 22)

Stalin'den yaptığımız alıntılardan da anlaşılacağı gibi, yazarın en önemli yanlışı, D. Perinçek'in ve Çin revizyonizminin iradeci düşüncesini benimseyerek sınıf çatışmalarını ve onun süreç içinde aldığı çeşitli biçimleri nesnel bir olgu olarak görmemesi, öznel bir olgu olarak ele almasıdır. O, buradan hareketle, strateji ve taktiğin temel alacağı sorunlardan birinin mücadele biçimleri ve sınıf mücadelesi olduğunu yadırgıyor ve sanki sınıf mücadelesini strateji ve taktik tarafından belirlenen iradi bir şeymiş gibi ele alıyor. Onun yanılgısı, bilincin nesnel olgular üzerindeki olumlu veya olumsuz etkisini kavrayamamasıdır; devrimci sınıfların iradesinin, yani bilincinin, nesnel olgular üzerinde, onun gelişmesi veya durdurulması üzerindeki etkisini, mücadelenin, mücadele biçimlerinin bilincin bir unsuru olduğu sonucuna varmasıdır. İleride bu konuya daha ayrıntılı girecek ve devrimci insiyatif kavramından ne anladığımızı açıklayacağız.

Marksizmin teorisinin ve programının ana sorunlarından biri, sınıf çatışması ve onun süreç içinde aldığı biçimlerdir. Strateji bu alandaki, bu konuyla ilgili ana sorunu temel almak zorundadır. O, bu taktirde gerçek anlamda proleter strateji olmak özelliğine kavuşur. Bilindiği gibi Marksizmin teorisinin ve programının en önemli ana sorunlarından bir tanesi devrimci şiddettir. Devrimci şiddet, nesnel yani, insan iradesi dışında varolan bir olgudur. Çünkü, karşı - devrimci şiddetin zorunlu bir maddi sonucu olarak ortaya çıkar ve onu yok etmeye çalışır. İşte stratejinin temel olarak şiddeti almasının objektif zorunluluğu buradan doğmaktadır. Yazarın izinden yürüdüğü D. Perinçek de bu meseleyi çarpıtmak için özel çaba harcıyor. İşte, yazarın devrimci şiddetin stratejik bir tespit olması hakkında söylediklerinin bunu, yani stratejinin programın ana sorunlarından birini ve en önemlisini temel almasını ifade ettiğini farzediyoruz. Peki, şimdi soruyoruz: revizyonist yazarın devrimci şiddeti ve onun çeşitli biçimlerinin stratejinin temel alması gereken ana sorunlardan biri olduğunu söylemesiyle, silahlı eylemlerin propaganda unsuru olduğunu ve bu yolla kitlelerin bilinçlendirileceğini ifade eden Kaypakkaya'nın düşünceleri arasında ne gibi bir benzerlik var. Partizan'ın «üç dünyacı» revizyonist yazarına göre, Kaypakkaya'nın silahlı mücadele esas mücadele biçimi olmalıdır görüşüyle stratejinin temel alması gereken şiddet kastediliyor. Oysa Kaypakkaya'nın uğraştığı konu, bu şiddetin sosyal pratikte nasıl olgunlaşabileceği ve gerçekleşeceği sorunuydu. Başka bir deyişle Kaypakkaya, «silahlı mücadelenin esas olması stratejik bir tesbittir» meselesinin somut olgusunun nasıl gerçekleşeceğini tartışıyor-

du. O, bunun gerçekleşmesinin, başından itibaren silahlı eylemlerin sözde «propaganda» özelliği ile olabileceğini ileri sürüyordu. Nitekim o, bu düşüncesine uygun pratik bir çizgi izledi. Yazar, suni çabalarla ve tartışılan konuların muhtevasını değiştirerek başarılar elde edebileceğini zannediyor. Oysa, günümüz şartlarında devrimin zaferi için devrimci şiddetin zorunlu olmasını belirleyen şey, insanın ve sınıfların iradesinin dışında nesnel bir zorunluluktur. Kaypakkaya, bu nesnel olgularla değil, bilinç unsuruyla meşgul oluyordu ve buna ilişkin görüşler ileri sürüyordu.

Oysa, Stalin'in de belirttiği gibi, nesnel olgular, özel olarak sınıfların ve sınıf çatışmalarının varlığı, işçi sınıfı hareketinin nesnel yanının içine girer ve bunlarla Marksizmin teorisi ve programı meşgul olur. Oysa Kaypakkaya, Marksizmin teorisi ve programı ile ilgili bir şiddet tartışmasını yürütmüyordu. O, bilincin yani stratejiyi ilgilendiren meselelerde tartışma yürütüyordu. Yazar, tartışmayı bu noktadan çıkararak, nesnel olguların ne olup olmadığı tartışmasına götürüyor ve stratejinin nesnel olguları esas alması gerektiği üzerinde duruyor. Şunu belirtelim ki, bu konunun, İ. Kaypakkaya'nın «silahlı mücadelenin esas» olup olmamasıyla ilgili tartışmasıyla hiçbir ilgisi yoktur. «Üç dünyacı» yazar, el çabukluğu marifet anlayışı ile, iki ayrı meseleyi, aynı şeylermiş gibi yutturmaya çalışıyor. Yazar, insanları aldatma çabasını bir yana bırakıp meselenin özüne inseydi, devrimci şiddet yoluyla devrimci sınıfların iktidarının kurulmasının zorunluluğu ile, devrimci şiddetin sınıf mücadelesi içerisinde nasıl ortaya çıkacağı, nasıl olgunlaşacağı meselesinin aynı şeyler olmadığını belki kabul ederdi ve saçmalamazdı. Ama ne var ki, mevki ihtirasları içinde gözleri dönen yazar, neler tartışılıyor meselesini anlayacak bir süreyi kendine tanımıyor. Kısa bir sürede tekke dağılır, şeflik elden gider telaşıyla hemen Parti Bayrağı'na sözde cevap yetiştirmeye çalışıyor. Tartışmaya tamda orta yerden aradan giriyor. Oysa Parti Bayrağı'nın tartıştığı konu, stratejinin temel alması gereken devrimci şiddetin sınıf mücadelesi içinde nasıl ele alınması gerektiği ve nasıl olgunluğa erişileceği meselesidir. Kaypakkaya, devrim süreci boyunca öncünün silahlı eylemleri sayesinde bu işin gerçekleşebileceği iddiasındadır. Bununla anlatmak istediği, öncünün eylemi sayesinde kitlelerin silaha sarılacağı ve iktidarı ele geçireceğidir. Kitlelerin silaha sarılarak iktidarlarını kurması anı, devrimci şiddetin stratejik planda temel alınmasının pratikte gerçekleşmesine tekabül eder. Başka bir şekilde ifade edersek, Kaypakkaya, kitlelerin bilinçlenerek nasıl silaha sarılacağı meselesinin üzerinde duruyordu. Ona göre bu iş, «silahlı propaganda» yöntemlerine başvurularak gerçekleşebilirdi. Mesele budur. «Üç dünyacı» revizyonist yazar, tartışacaksa bu konuyu tartışsın. Oysa o, barışçıl mü-

cadele biçimlerinin de esas, hatta tek mücadele biçimi başka bir deyişle, stratejinin temel alması gereken şiddetin oluşmasında barışçıl mücadele biçimlerinin de katkısı bulunabileceğini söylüyor. İşte İ. K.,-nın reddettiği tam da buydu. O, bu reddin temelinde siyasi hattını ve örgütlenme biçimini oluşturdu.

«Üç dünyacı» revizyonist, Kaypakkaya'nın siyasi çizgisini terkettiğini gizleyebilmek için, barışçı mücadele biçimlerinin esas olmasının taktik bir sorun olduğunu söylüyor. Yazarın mücadele biçimleri konusundaki idealist düşüncelerinden bağımsız olarak, barışçı mücadele biçimlerinin bazı dönemlerde esas olmasının taktik bir mesele olduğu doğrudur. Çünkü taktik, stratejiye tabidir ve onun gelişmesine hizmet eder. Stratejik olarak temel olan silahlı mücadeleye barışçıl mücadele biçimleri bazı somut şartlarda, katkıda bulunur ve onun gelişmesini olumlu yönde etkiler. Bunları söylemekle Kaypakkaya'nın görüşlerini kabul etmek arasında hiçbir ilgi yoktur.

Stalin, taktik konusunda da şunları söylüyor:

> «Taktik, stratejinin bir parçasıdır, ona tabidir, ona hizmet eder. Taktik, savaşı bir bütün olarak ele almaz; onun tek tek parçalarıyla, mücadelelerle, muharebelerle ilgilenir. Stratejinin amacı, savaşı kazanmak, ya da diyelim ki Çarlığa karşı mücadeleyi sonuna kadar götürmekse, taktiğin amacı, tam tersine, şu veya bu muharebeyi, şu veya bu mücadeleyi kazanmak, her belirli anda mücadelenin somut durumuna uygun şu veya bu kampanyayı, şu veya bu eylemi başarıyla yürütmektir.
>
> «Taktiğin en önemli görevi, mücadelenin belirli anlarındaki somut duruma en uygun ve stratejik başarının hazırlanmasında en garantili araç ve yolları, biçim ve yöntemleri bulmaktır. Bu yüzden taktik eylemler ve onların sonuçları, kendi başlarına dolaysız etkileri açısından değil, stratejinin görevleri ve imkanları açısından değerlendirilir.» (age, s. 29)
>
> «Taktik, hareketin nisbeten kısa kabarma ve alçalma dönemlerinde, devrimin yükselmesi veya gerilemesi döneminde proletaryanın alacağı tavrın tesbit edilmesidir. Bu çizginin eski mücadele ve örgütlenme biçimleri yerine, eski şiarlar yerine eskileriyle kaynaştırılmış vb. yeni biçimler ve şiarlar konarak uygulanmasıdır. Stratejinin, örneğin Çarlığa veya burjuvaziye karşı savaşı kazanmak, Çarlığa veya burjuvaziye karşı sonuna kadar savaşmak hedefini gütmesine karşılık, taktik daha az kapsamlı hedefleri amaç edinir. Onun hedefi, savaşı bir bütün olarak kazanmak değil, şu veya bu muharebenin, şu veya bu mücadelenin kazanılmasıdır; devrimin belirli bir yükselme veya geri çekilme döneminde, somut duruma uygun şu veya bu kampanyanın, şu veya bu eylemin başarıyla yürütülmesidir. Taktik, stratejinin bir parçasıdır, ona tabidir, ona hizmet eder.» (Stalin - age - s, 27 - 28).

Stalin'in bu öğretilerinin ışığında şunları belirtmek gerekir: barışçı mücadele biçimleri, iktidarın silahlı mücadele ile ele geçirilmesi hedefine tabidir ve onun gelişmesine hizmet eder. Ve böylece taktik bir mücadele biçimidir. Dolayısıyla da stratejinin başarısını hazırlamada bir araç olarak hizmet eder.

Demek ki, yazarın, revizyonist anlayışlarından bağımsız olarak silahlı ve barışçı mücadele biçimlerinin esas olması ile ilgili görüşlerinin Kaypakkaya'nın kitlelerin bilinçlendirilmesinde propaganda unsuru olarak gördüğü silahlı eylemlerin muhtevasının açıklanmasıyla hiçbir ilgisi olmadığı ortaya çıkıyor. Biz, Kaypakkaya'nın görüşlerini reddediyoruz ama, emekçilerin iktidarının kurulmasını hedefleyen ve iktidarın kurulmasında tek yol olan şiddetin stratejik bakımdan esas mücadele biçimi seçilmesini doğru buluyoruz ve barışçı mücadelelerin sınıf mücadelesi içinde bazı dönemlerde esas alınmasını da taktik bir mesele olarak görüyoruz. Ve şimdi gene revizyonist yazara soruyoruz: bizim düşüncelerimiz de mi, İ. Kaypakkaya'nın görüşleriyle aynıdır?

Yazar, hangi taşa çarptığının farkında bile değildir.

İ. Kaypakkaya'nın meseleye nasıl yaklaştığı üzerinde biraz daha duralım: O, kendi düşüncesine göre, devrimci mücadeleyi geliştirici, parti ve ordunun inşa edilmesini sağlayıcı olarak gerilla örgütlenmesini ve onun mücadelesini görüyordu. O, bunun için bir öncü kadronun hazır olmasını yeterli görüyordu. Bunun için de, kitlelere yönelen başka bir deyişle amacını açıklayan kısa dönemli bir sözlü ve yazılı propaganda ve ajitasyonunun sonucunda kitlelerin bilinçlenmesini sağlayacak gerilla mücadelesinin başlamasını öneriyordu. Yukarıda da değindiğimiz gibi, bu iş için öncü kadroların hazır hale getirilmesinin yeterli olduğunu söylüyor ve PDA'nın bu düşünceyi kabul etmeyip, öncü kadroların yanı sıra, öncünün de ülke çapında siyasi etkinliğinin sağlanmasında ısrar eden görüşlerini revizyonizm olarak mahkum ediyordu. Çünkü İ. Kaypakkaya'ya göre, Partinin veya o siyasi hareketin ülke çapında etkinliğini sağlayacak olan, öncünün yapacağı silahlı eylemlerdir. Oysa, PDA, bunun tersini iddia ediyordu ve İ. Kaypakkaya'nın düşüncesine ters bir açıdan meseleye yaklaşıyor ve sözde öncünün yürüteceği silahlı eylemlere başlamanın, öncünün barışçıl faaliyetleri sonucunda elde edilebileceğini iddia ediyordu. Kaypakkaya, PDA'nın lafta kabul ettiği bu maceracı düşünceleri, hayata geçirmekteki çekingenliği eleştiriyordu. Nitekim o, teorik planda kabul ettiği düşünceleri, PDA'dan ayrıldıktan sonra hayata geçirmeye çalıştı. Bunun için de düşüncesine uygun olarak öncü kadroların, silahlı eylemler için hazır olmasının yeterli olduğunu söylüyordu. Peki yazarımız, bu tartışmada kimin yanında yer alıyor? Kendi dili varmaz, biz söyleyelim: D. Perinçek'in. Ve İ. Kaypakkaya'nın aşağıdaki şu düşüncelerini yanlış bularak, bunların subjektivizm olduğunu söylüyor:

«Seçeceğimiz köylük bölgelerde kısa süreli bir propaganda ve ajitasyon ve örgütsel hazırlıktan hemen sonra (mesela, partinin o bölgede yönetici organını örgütlemek, bunlar vasıtasıyla ilk gerilla çekirdeğini teşkil etmek,

silahlı mücadele ve parti politikası hakkında kısa süreli bir ajitasyon ve propaganda yürütmek) derhal silahlı propagandaya girişebiliriz ve girişmeliyiz.» (İ.K —Bütün Yazılar— s. 59).

Peki, bu görüşler yanlışsa, bu takdirde, İ. Kaypakkaya'nın izlediği siyasetten geriye ne kalır? PDA'cılıktan başka hiçbir şey. Çünkü, Kaypakkaya'nın PDA ile olan ayrılığını bu görüşler oluşturuyor. Oysa yazarımıza göre, bu görüşler yanlıştır ve «devrimci durumun gerilediği (tabii ki yazarımızın devrimci durum konusundaki revizyonist anlayışlarını unutmuş değiliz - PB) devrimin geriye çekilme, yığınlarla kaynaşma ve kuvvet toplama görevi ile karşı karşıya olduğu bir dönemde» (Partizan - S, 4, s. 21) silahlı eylemler esas mücadele biçimi olarak alınmazmış! Oysa, revizyonist yazarın hasır altı etmeye çalıştığı Kaypakkaya, böyle düşünceleri revizyonist olarak nitelendiriyor. Çünkü, Kaypakkaya «yığınlarla kaynaşmanın, kuvvet toplamanın» vs. ancak silahlı eylemlerle sağlanacağını söylüyor. Nitekim o, stratejik savunma döneminde bulunulduğunu söylemekteydi. Ve, gerilla savaşının esas alınmasını, stratejik saldırı dönemine girişilmiş olmasına bağlamıyordu. Ne var ki, o bir yandan da devrimci durumun fevkalade olduğunu da iddia etmekteydi. Ama onun devrimci durumdan anladığı, kitlelerin yükselen mücadelesinin bulunduğu devrim anları olmadığından, kitlelerin mücadelesinin yükselip yükselmediğini ve silahlı devrim aşamasına gelip gelmediğini araştırmıyordu. Yani lafta devrimci durumun fevkalade olduğunu söylüyordu. Devrimci durumla birlikte stratejik savunma durumunda olduğunu belirtiyor ve strateji ve taktiği buna göre ayarlıyordu.

Bizim, esas üzerinde durmak istediğimiz, İ. Kaypakkaya'nın bu çelişkili görüşleri değil, Partizan yazarının meseleyi saptırma çabasıdır. Yukarıda da vurguladığımız gibi, Kaypakkaya stratejik savunma döneminde gerilla savaşını esas mücadele biçimi olarak seçmesinin temel nedenini, kuvvet toplamanın, kitleleri örgütlemenin, ordunun ve partinin inşa edilmesinin temel aracı olarak silahlı eylemleri görmesidir. Bunun için, yükselen kitle mücadelesine göre, silaha sarılmak veya sarılmamak yolunda bir görüşü ileri sürmek, Kaypakkaya'nın bakış açısını reddetmektir. Çünkü, Kaypakkaya kitle mücadelesinin yükselmesinin ve kitlelerin eyleme geçişinin temel aracı olarak bireysel terörü görüyordu. Revizyonist yazar, bu meseleyi gözardı edip, devrim dalgasının yükselip veya alçalmasına göre silahlı eylemlerin esas olup olmayacağını incelemeye çalışıyor.

Kaypakkaya'nın görüşlerini revizyonist bir tarzda değiştirmeye yeltenen Partizan yazarı, düşüncesini daha da derinleştirmekten çekiniyor. Çünkü o, meseleye böyle yaklaştı mı, ülke çapında siyasi etkinlik sağlamadan silahlı mücadeleye başlanmaz sonucuna varıyor. Ni-

tekim, silahlı mücadelenin başlamasının odak noktasını, öncünün kuvvet toplamasına tabi kılıyor. Oysa, yukarıda da vurguladığımız gibi, silahlı mücadelenin ortaya çıkması, esas olarak öncünün kuvvet toplamasına, yani etkinlik sağlamasına bağlı değildir. Nesnel koşullar gereği, silahlı savaş, esas mücadele biçimi olarak ortaya çıkar. Şayet öncü, yani Komünist Partisi, sübjektif olarak bu duruma hazırsa mücadeleyi sonuna kadar başarıyla yürütür ve zaferi elde eder. Siyasi etkinlik de, tam da kitlelerin silahlı ayaklanmaya başladığı anlarda yaygınlaşır ve gelişir. Revizyonist yazar, hâlâ, D. Perinçek'in revizyonist görüşlerinin karanlık yolunda yürüyor ve sözde kuvvet toplanmadan silahlı mücadeleye başlanmaz diyor. Sanki bunlar, öncü sınıfın iradesine tabiymiş gibi. Ama ne acı ki, yazar, bu düşüncelerini Parti Bayrağı'na maletmeye yelteniyor. Oysa, Parti Bayrağı silahlı savaşın, esas mücadele biçimi olarak doğması için ne siyasi etkinlik arıyor ne de kuvvet toplanmadan silahlı savaş esas alınmaz diye bir şey söylüyor. Parti Bayrağı, Marksist - Leninist bir açıdan meseleye yaklaşarak, savaş biçimlerinin oluşmasının esas olarak proletaryanın iradesine tabi olmadığını kuvvetle vurguluyor. Bunun için de yığınlarla kaynaşmadan, kuvvet toplamadan silahlı mücadeleye başlanılmaz diye bir şey söylemiyor, böyle bir iddiada bulunmuyor.

Çok ilginçtir: Yazarımızın, sözde 1971 hareketleriyle ilgili özeleştirisini PDA da yapıyor. Bunun yadırganmaması gerekir. Çünkü her ikisi de aynı iplikten dokunmuş, kariyer çatışması sonucu birbirinden ayrı düşmüş revizyonistlerdir.

1971 hareketleriyle ilgili olarak TİİKP isimli revizyonist partinin Birinci Kongresi'nde sözde şu «özeleştiriler» yapılıyor; tıpkı Partizan yazarı gibi: «72 yılı ortalarından itibaren, Partinin ağır darbeler yemesinde tayin edici olan öznelciliğin yolaçtığı «sol» siyasetler olmuştur... Kendi durumunu doğru değerlendirseydi, **devrimin geriye çekilişine uygun görevler ve taktiklerle** (abç) faşizmin saldırılarını göğüsleyebilir, geniş kitleler içinde sabırlı bir biçimde **örgütsel inşaya devam edilebilir ve güç toplanabilirdi.** (abç)... Aceleci bir biçimde silahlı mücadeleye hazırlanmak için günlük çalışmalara dalındı... Kitle mücadelesinin durgunluğu gözönüne alınırsa, 1972 Şubat genelgesinde silahlı mücadelenin başlatılması için tesbit edilen görevler yanlıştı... Kaldı ki, o sırada devrim ülke çapında ezilmiş, devrimin gerileyişi en aşağı noktasına inmişti... 1972 genelgesi, **öznelcilik hastalığına** tutulduğu için bu görevleri tesbit edemiyor.» (Aydınlık, S, 83. s. 34 - «TİİKP Birinci Kongresi, Özeleştiri» sinden)

İşte «üç dünyacı» Partizan yazarı, Kaypakkaya'nın görüşlerine yönelttiği sözde eleştirinin kaynağının TİİKP isimli bir avuçluk burjuva tekkesinin sahte ve kesinlikle somut koşullara uygun olmayan

«özeleştiri»sinin teşkil ettiği ortadadır. Aydınlık'tan aldığımız bu alıntılar, kimin PDA'nın kopmaz bir parçası olduğunu ne güzel gösteriyor.

Konumuzla ilgisi bulunmamakla birlikte, gerek TİİKP'lilerin ve gerekse onun bir parçası olan Partizan'ın revizyonist yazarının sahte özeleştirilerinin mahiyetine değinmemiz gerekmektedir. Çünkü bu revizyonistler, sosyal - gerçekleri çarpıtmaktalar. Bunların sözde «özeleştirilerine» bakıldığında, sanki, 1971 öncesi, emekçi kitlelerin mücadelesi ayaklanma aşamasına gelmiş veya büyük boyutlara yükselmiş de, 1971'ler sonrası bu durum değişmiş ve mücadelede düşmeler görülmüş! İşte «bu durumlar» görülemediği için de, öznelci siyasetler takip edilmiş! Oysa, 1971 öncesi ve sonrası için sosyal olgulara, yani sınıf mücadelesinin nesnel yanına göre, siyaset takip etmek zorunda olan ve buna göre siyasi taktiklerini ayarlayan gerçek bir Marksist - Leninist hareket için esasa ilişkin taktiklerin değiştirilmesi zorunlu değildir. Yani, kısacası, sosyal koşullar, her iki dönemde de esas olarak aynıydı. Bunun için de o günkü dönemde, iki ayrı durum varmış gibi, ayrı siyasi taktikler uygulamak zorunlu değildi. Başka bir deyişle, ülkedeki siyasi ve ekonomik kriz, 1971 öncesi ve sonrasında derinleşmeye devam etti. PDA revizyonizmi ve onun kopmaz parçası olan Partizan yazarının gözardı etmeye çalıştıkları, bu hareketlerin emekçi kitlelerle hiçbir bağının olmadığıdır. Bunun için bu burjuvaları, emekçi kitlelerin mücadelelerinin alçalması veya yükselmesi kesinlikle ırgalamıyordu ve siyasetlerini, emekçi kitlelerin mücadelesine göre ayarlamıyorlardı; bugün de olduğu gibi. Bir başka deyişle, bunların siyasi hattını oluşturan, devrimle karşı - devrim arasındaki çelişkiler değil, karşı - devrimin, yani gerici sınıfların kendi aralarındaki çelişki idi. Onlar siyasetlerini gericiler arasındaki çelişkiye göre ayarlamışlardı ve gericilerin birbirleriyle mücadelesinin bir parçası durumundaydılar. D. Perinçek revizyonisti, bu durumu örtbas edebileceğini zannediyor. Oysa o tüm dikkatini ve siyasi tavrını, faşist ordu içindeki burjuva kliklerin çatışmasına tabi kılmıştı. Ve sözde «reformist cuntanın» başarısına bel bağlamıştı ve taktiklerini buna göre ayarlamıştı. Bu revizyonistler, o dönemde küçük burjuva aydınların büyük kısmını oluşturan, öğrenci kitlesinin mücadelesini de gericiler arası çatışmanın kuyruğuna takmışlardı. PDA ve M. Belli revizyonistleri, bu işi tezgahlamakla meşguldüler. İşte revizyonist D. Perinçek, bu karşı - devrimci faaliyetini örtbas etmek için 1971'ler sonrasını «devrim dalgası en aşağı noktasına düşmüştü» şeklinde sahte «tahliller»le değerlendiriyor. Her şey bir yana devrim dalgasının düşmesi, objektif bir olgudur, devrim hareketinin dağılması ise subjektif bir olgudur. Devrimci pratik göstermiştir ki, devrimci hareket karşı - devrim tarafından dağıtılsa da,

devrim dalgası yükselmeye devam eder. Başka bir deyişle, devrim dalgasının yükselmesi veya düşmesi, esas olarak devrimci hareketlere bağlı olmadığı ve bunların iradesi dışında bir maddi olgu olduğundan buna göre meseleye yaklaşılmaz. Ve yine tersine, devrimci dalganın her düşüşünde, devrimci hareketler dağıtılır diye bir koşul da yoktur. İradeci papazlar, yine devrim dalgasının yükselmesi ve alçalmasını bilincin bir unsuru olarak görüyorlar ve meseleye öyle yaklaşıyorlar.

Ama bu söylediklerimizin, meseleyle doğrudan bir ilgisi yoktur. TİİKP'li bir avuç burjuva, «radikaller» ismini verdikleri ve yanında yeraldıkları cuntanın başarısından o kadar emindiler ki, onlar, bu fırsattan yararlanarak ve burjuvaziye sundukları hizmet karşısında devlet içinde mevziler ele geçireceklerini sanıyorlardı. Bunun için de, «radikaller» cuntasını desteklemek için, sözde «faşizme karşı silahlı savaş» çağrıları yapıyorlar, buna göre kadrolarını hazırlamaları gerektiğini söylüyorlardı. ABD ve Sovyet sosyal - emperyalizmini ve onların desteklediği gerici sınıfların çıkarını temsil eden ordu içerisindeki cuntasal çatışmalar, sonuçta Amerikan yanlılarının zaferiyle bitti. (Burada, emperyalizmle uzlaşan reformist ve milli burjuva temsilcilerinin bulunduğu da unutulmasın. Bunlar da çatışmanın içinde yer alıyorlardı.) D. Perinçek revizyonistinin başını çektiği burjuva kliğinin 12 Mart sırasında destekledikleri kliğin saf dışı edilmesine rağmen, onlar 12 Mart'ı desteklemeye devam ettiler. Burada da ön sırayı kimseye kaptırmamaya çalışıyorlardı. Ne var ki, 12 Mart'tan kısa bir süre sonra ortaya çıkan gerçeklerin kendi aleyhlerine olduğunu anlamak zorunda kaldılar. 12 Mart'ın faşist kliği, tüm gücüyle devrimci hareketleri, karşı olduğu rakip cuntasal kliği tasfiye etmeye ve bu kliği desteklemek üzere seferber edilen aydınları ve öğrencileri ezmeye başlaması ile birlikte, takke düştü kel göründü. İşte tam da bu sırada, D. Perinçek'in aklına kitleler geldi. Ve etrafına baktığı zaman, kitle mücadelelerinin öyle silahlı mücadele çağırıları yapılacak düzeye gelmediğini görebildi. Bu durumda tek yaptığı şey de kaçacak delik aramak oldu. Kitlelerle hiçbir bağı olmayan, sipsivri ortada kalan bir avuç burjuva kliğini saklamak için yapılacak hiçbir şey yoktu.

D. Perinçek ve onun kopmaz parçası Partizan yazarı, bu açıklanan somut koşulları reddetmek istiyorlar. Sahte gerekçeler ileri sürüyorlar. Oysa, etrafa bir bakıldığı zaman, 1971 döneminde yenilen hareketlerin, emekçilerin bizzat içinde yer aldığı devrimci demokrat hareketler ve proletaryanın Marksist - Leninist partisi olmadığı apaçık ortadadır. Yenilen küçük burjuva aydınların emekçi kitlelerden kopuk darbeci devrim anlayışı ile hareket eden, ya cuntasal darbe peşinde koşan reformist hareketleri veya bu reformist yolu reddedip doğru yolu bulamayan küçük burjuva maceracı hareketlerdir. Bu iki hareketin kesinlikle,

kitlelerle bir ilişkileri olmadığı için de saldırı veya geri çekilmelerini kitlelerin mücadelesine göre ele almalıdır. Çarlık Rusya'sında kitlelerden kopuk küçük burjuva hareket Narodnizmin yenilgisini, hiçbir Marksist, devrim dalgasının ve kitle mücadelesinin yükselmesi veya alçalmasına göre izaha yeltenmedi. Ama Partizan'ın çok bilmiş yazarı, emekçi kitlelerle hiçbir bağı olmayan bir grup küçük burjuva aydının hareketinin yenilgisini, kitlelerin mücadelesinin düşmesine bağlıyor. Sen kitlelerin içinde mi idin ki, kitlelerin mücadelelerinin düzeyi seni etkilesin? Partizan'ın revizyonist yazarı, sağdan soldan duyduğu bir takım kelimeleri diline dolamış ama ne anlama geldiğinden haberi yok.

Türkiye'nin ekonomik krizini, 1971 öncesi ve sonrası dönemlere göre incelediğimizde, 71 sonrasında krizde bir yumuşamanın ortaya çıktığı sözkonusu değildir; tersine derinleşmeye devam etmiştir. Ekonomik krizin siyasi alana yansıması, ve siyasi krizin durumu da, 1971 öncesi ve sonrası için şöyleydi: Bu iki dönem arasında esaslı farklılıklar sözkonusu değildir. 1971 öncesi emekçi kitlelerin kendiliğindenci mücadelelerinde, bir yükselme sözkonusuydu. Özellikle işçilerin grev hareketleri, direnişleri, küçük üreticilerin ürünlerinin taban fiyatlarının yükseltilmesi için yürüttükleri mücadeleler vs. Bu hareketlerin bir kaçının dışında (özellikle işçi sınıfının hareketleri dışında) genellikle, faşist diktatörlüğün izni dahilinde yürütülmekteydi. Fakat bunlar içinde siyasi muhteva bakımından yüksek olanın, öğrenci gençliğin demokratik hareketi olduğunu özellikle belirtelim. Bu hareketler içerisinde faşist diktatörlüğü sarsan, 15 - 16 Haziran hareketi ve Ordu ve Rize'deki üreticilerin hareketi ve bir kaç yerdeki toprak işgalleriydi. 1971 sonrası, emperyalist kapitalizmin krizinin derinleşmesine paralel olarak kitlelerin memnuniyetsizliği ve kendiliğinden hareketler devam etmiştir. Gelgelelim, 12 Mart faşizmi kitlelerin kendiliğinden mücadelelerini ezmeye, onu yoketmeye çaba harcıyordu ama bir yandan da göstermelik ve ekonomik taleplerle ortaya çıkan sınırlı kitle mücadelelerine de ses çıkarmıyordu. Revizyonistler, 1971 öncesine göre 12 Mart sırasında emekçi kitlelerin hareketlerinin, özellikle işçi sınıfının grevlerinin patlak verdiğini, fakat faşist diktatörlük tarafından bunun çabucak bastırıldığını gözardı ediyorlar. Kitlelerin bu kendiliğinden mücadelesinin faşizm tarafından bu şekilde ezilebilmesinin nedeni, parti tarafından yönlendirilememesi ve onun tarafından örgütlü hale getirilmemiş olmasıydı. Faşist diktatörlük, sendika bürokratlarıyla elele vererek işçi sınıfının hareketini ya başlamadan eziyordu, veya başladıktan sonra. Revizyonistler, faşistler tarafından kitle eylemlerinin durdurulmasına bakarak kitlelerin mücadelesinin düştüğüne karar veriyorlar. Oysa, kriz dönemlerinde şiddetlenen kitle mücadelesinin düşmesini esas belirleyen, üretimdeki nisbi bir düzelmedir. Ka-

pitalist üretimin aşırı üretim bunalımıyla üretimin durması ve çöküntüye uğraması giderek düzelmesiyle birlikte eskiye oranla işsizlikte bir azalış, üretimin çöküntüsünün yarattığı ekonomik alanda bir düzelme, oluşur. Bu da doğrudan doğruya işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin mücadelesinin düşmesine neden olur. Bu durum, başka bir ifadeyle de devrim dalgasının düşmesi olarak gösterilir. Revizyonistler, devrim dalgasının düşüşünü, kapitalizmin ekonomik kanunlarına göre ele almıyorlar. Ve ekonomik krizin düşmesi insan iradesinin dışında kitlelerin mücadelesinde de düşüşe yol açar. İşte devrim dalgasının düşmesiyle bu ifade edilmektedir. Ama, gericilik, ekonomik krizin derinleşmesine ve kitlelerin hoşnutsuzluğunun artmasına rağmen, bunun eyleme dönüşmesini iradi çabalarla, başka bir deyişle faşist uygulamalarla engellemeye çalışır. Bu durum, ne krizin yumuşadığını gösterir, ne de kitle mücadelelerinin düşüşünü. Ekonomik kriz derinleşmesine rağmen, karşı - devrimin bunun siyasi krize dönüşmesini önlemek için gösterdiği çaba, krizi gidermek bir yana onun giderek daha şiddetli patlamalar şeklinde ortaya çıkmasına yolaçar. Faşist saldırılar, kitlelerin mücadelesini kısa bir süre önlese dahi, ekonomik hoşnutsuzluğun yanı sıra, artan siyasi baskılar ve onun da yarattığı hoşnutsuzluk, emekçi kitleleri daha büyük ve kapsamlı mücadeleler içine iter. 12 Mart faşizmi, emekçi kitlelerin hoşnutsuzluğu artmaya devam etmesine rağmen bunun eyleme dönüşmesini engellemeye çalışıyordu. Bu durum, doğrudan doğruya kitleleri daha büyük eylemlere sürüklüyordu ve ani kitle mücadelelerinin patlamasıyla başbaşa bırakıyordu. Nitekim 12 Mart faşist uygulamalarının son dönemleri açıkça bunu gösteriyordu. Emperyalist efendilerinin işareti üzerine gericilik bu durumun farkına vardı; reformizmi ön plana çıkardı. Ve tekrar demokrasi güldürüsüne dönüldü. Gericiliğe bu manevrayı veren şey, kitlelerin önderliğini yapması gereken, komünist partisinin bulunmamasıydı. Başka bir deyişle subjektif etkende varolan noksanlıktı. Gericilik bu durumdan çok iyi yararlandı. 12 Mart faşizminin yarattığı tepkileri, reformizme kanalize etti. Emekçi kitlelerin, gericilerin ve 12 Mart faşizminin uygulamalarına duyduğu tepkiler, ve devrimci hareketlere duyulan sempati, 1973 yıllarında tüm yurt düzeyine yayıldı. Devrimci hareketler çığ gibi gelişti ve devrimci hareketler etrafında toplanan kitleler büyük bir toplama ulaştı. Özellikle işçi sınıfı, 1971 öncesine göre, sınıf düşmanlarını daha iyi görebilmekte idi. Ama o, bu konuda bilinçli bir tercih yapamıyordu, hâlâ da yapamıyor. 12 Mart faşizmine karşı olduğunu söyleyen ve demokrasi havarisi kesilen CHP reformizminin amacının ve siyasetinin ne olduğunu farkedemedi. İşçi sınıfının bu tavrından bağımsız olarak, AP gibi gerici faşist partinin yerine (ki 71 öncesinden işçi sınıfı bu partiye oy veriyordu), CHP reformizmine yönelme bir uyanışı

temsil ediyordu. Tüm bunların ortaya çıkardığı gerçekler, 12 Mart faşist döneminde devrim dalgasının düşmediğidir.

D. Perinçek'in izinde yürüyen Partizan yazarının tüm çabası, 1971 sonrasında devrimle karşı-devrim arasındaki çelişkinin keskinleştiğini örtbas etmeye yönelmiştir. Keskinliği kimseye bırakmamaya çalışan yazar, bugün dahi D. Perinçek gibi düşünüyor ve D. Perinçek gibi devrim dalgasının düşmekte olduğundan bahsedebiliyor. Kılavuzu karga olanın akibetini en iyi Partizan yazarı gösteriyor. Yazar, öylesine sofist bir mantığına sahip ki, bir yandan ekonomik ve siyasi krizin derinleştiğinden bahsediyor, diğer yandan «sınıf mücadelesinin geçmişe oranla duraksadığından», (Partizan S, 5, s. 9). Ve bu iki tespitin birbiriyle çeliştiğini ve birbirini inkâr etmesinin zorunlu olduğunu da kavramıyor. Ama revizyonist yazara hak vermemek de elde değil. Çünkü o, üstadı gibi derinleşen siyasi krizle emekçilerle gericiler arasındaki çatışmayı kastetmiyor. Çünkü, sınıf mücadelesi geçmişe göre duraksamışsa ki, bundan emekçilerin mücadelesi kastedilmektedir, bu taktirde siyasi krizi yaratan, gericiler arasındaki mücadeleden başka bir şey olamaz! Nitekim, D. Perinçek de aynı şeyi söylüyor. Devrimle karşı-devrim arasındaki şiddetlenen mücadeleyi gözardı etmek için o, durmadan, kitle mücadelesinin geçmişe oranla düşmesinden dem vuruyor. Kitlelerin, faşizme ve gericiliğe karşı mücadelesini, «gerici iç savaş» olarak nitelendiriyor. Partizan yazarının siyasi rotasını çizen, D. Perinçek'tir. O, 1973 sonrasında işçi sınıfının bir kaç kere genel grevlere gittiğini, Türkiye'de ilk kez 50.000 işçinin grevinin bir kaç ay sürdüğü, işçi grevlerinin birbirlerini takip ettiği, öğrenci kitlelerinin ülkenin tüm alanına yayılan mücadelelerinin birbirini kovaladığı bir dönemle ilgili olarak bu görüşleri sarfediyor. Hele, bu devrimci gelişme karşısında faşist diktatörlüğün ve özellikle sivil faşistlerin saldırılarını püskürtmek, 12 Mart sırasında Türkeşçi faşistlerin elde ettiği etkinlikleri kırmak için kitlelere dayanarak mücadele eden, ülkenin bir çok yerinde sivil faşistleri söküp atan proleter devrimcilerin ve devrimcilerin mücadelesini görmemezlikten geliyor. Kapitalizmin krizinin alabildiğine derinleşmesiyle kitlelerde oluşan hoşnutsuzluğun eyleme dönüşmesini önlemek için faşizmin provokasyonlar yarattığı, katliamlara giriştiği, buna rağmen devrimci hareketin gelişmesini durduramadığı ve sonunda durdurma görevini sıkıyönetime verdiği şartlarda bunlar söyleniyor. Yazar, geçmişe oranla mücadelede duraksamalar olmasaydı, ne gibi gelişmeler olacağını açıklamak zahmetine katlanmalıdır. Ama onun amacı, bu değildir. O, bugün kitle mücadeleleri düşmüştür, duraksamıştır, silahlı mücadeleler esas alınamaz, barışçı mücadeleler esastır demek için bu oyunlara başvuruyor.

«Marksist-Leninistler, ÇKP'nin 'çağımız emperyalizmin toptan çöküş sosyalizmin ise toptan zafere ilerlediği bir çağdır' şeklindeki hatalı tespitini olduğu gibi savundular.» (Partizan, S, 4. s, 5)

Bu tespit hatalı ise, İ. Kaypakkaya'nın siyasetinin de tümüyle anti - Marksist olması zorunludur. Revizyonist yazar, Kaypakkaya'nın küçük burjuva maceracı hareketini ve onun sağdan devamı olan kendisini «Marksist - Leninist» olarak adlandırmaya bayılıyor. Ama bu «Marksist - Leninistlerin» temelini oluşturan görüşleri de yanlış buluyor. Oysa Kaypakkaya, silahlı eylemler yoluyla kitlelerin bilinçlenebileceğini bu tespitlere dayandırıyordu. Emperyalizmin niteliğinin değiştiğine bağlı olarak öncünün de çalışma biçiminin değiştiğini söylüyordu.

Revizyonist yazar, ÇKP revizyonizminin Lenin'in tespit ettiği emperyalizmin niteliğinin değiştiğine ilişkin sözde «tahlillerini» yanlış buluyor! Oysa ÇKP revizyonistleri pragmatik dünya görüşlerine uygun olarak, 1970 öncesi dünyanın bir çok yerinde patlak veren küçük burjuva maceracı hareketleri bu sözde tahlillerle desteklediler ve onlara yol gösterdiler. Kaypakkaya, Çin revizyonizminin bu pragmatik, maceracı ve anarşist görüşlerinin etkisinde kaldı ve onu Türkiye'de uygulamaya çalıştı. Kaypakkaya, Çin revizyonizminin bu temel tespitinden hareketle, «emperyalizmin toptan çöküş dönemine» girmeden önce uygulanan çalışma tarzı ve örgütlenme biçimlerinin artık geçersiz olduğunu, bu dönem öncesi kitlelerin mücadelesi, silahlı mücadele aşamasına gelmeden bireysel terör yöntemleriyle kitleleri bilinçlendirmeye çabalamak yanlıştı ama artık bu tip eylemler, yani silahlı propaganda ile kitleleri bilinçlendirip örgütlemenin doğru olduğunu belirtiyordu. Partizan'ın revizyonist yazarı, Kaypakkaya'nın çizgisinin temelini oluşturan bu teorik görüşleri sözde yanlış buluyor. Hem de, ÇKP revizyonizminin izinden yürümeye devam ederek. Oysa, Çinli revizyonistler, 1970'ler öncesi, bir sürü Marksist - Leninist hareketi bu anti - Marksist düşüncelerle maceracılığa sürüklediler. Onlar, sınıf mücadelesinin süreci içinde ve kitlelerin gericilikle bir dizi çatışması sonucu elde ettikleri deney ve partinin önderliği altında özel olarak da devrimci durumun doğmasına ve devrim dalgasının yükselmesine bağlı olarak kitle mücadelelerinin kısa ve nispeten uzun dönemli silahlı ayaklanma dönemlerine girmeden, silahlı mücadelenin esas alınmasıyla (tabi ki öncü tarafından), sözde uzun dönemli silahlı mücadelenin oluşabileceğini ve yürütülebileceğini vaazettiler. Çin revizyonizminin bu vaazlarının etkisinde kalan Hindistan Marksist - Leninistleri, devrimci hareketi maceracı bir girdaba soktular. Özel olarak Endonezya Marksist - Leninistleri de bu etkilenmeden nasiplerini aldılar. Çin revizyonistleri, ne zaman ki, somut pratik tarafından yanlış olduğu ispatlanan hareketlerin gericilik tarafından yenilgiye uğratılması ortaya çıktı, bu hareketleri karşılarına aldılar, bu sefer de burjuva çıkarlarına uygun olarak «Üç dünya Teorisi»nin piyasaya sürüp

sağ oportünist, sınıf işbirlikçisi hareketleri desteklediler. Çinlilerin 1970 öncesi, Türkiye'deki PDA hareketini görmezlikten gelmesi ve 1970'ler sonrasında ise bu hareketi desteklemelerinin nedeni işte bu değişikliktir.

Sanki Kaypakkaya laf olsun diye, «çağımız emperyalizmin toptan çöküşe ve sosyalizmin toptan zafere ilerlediği bir çağdır» revizyonist tesbitine katılıyordu. Oysa o, düşüncesinin gereğini yapmıştır. Bu revizyonist düşünceler onu, maceracı bir girdaba sürükledi ve onu bu teorik tesbitlerin ışığında siyaset oluşturmaya zorladı. Kaypakkaya'nın en fazla etkilendiği hareketin Çaru Mazumdar'ın hareketi olduğu gerçeği, bu söylediklerimizin bir başka kanıtını teşkil eder. O, Çaru Mazumdar hareketinin aynısını, ülkede oluşturmaya yeltendi ve bu siyasi biçimlenişine uygun olarak silahlı propagandanın etkili bir araç olduğunu düşündü ve pratiğe uygulamaya koyuldu. Bütün bu söylediklerimizi Partizan'ın «sivri zekalı» yazarı, örtbas edebileceğini sanıyor.

Partizan'ın Revizyonist Yazarının Silahlı Mücadele Konusundaki Kıvırtması :

Partizan'ın revizyonist yazarı, bir yandan «silahlı mücadelenin esas olması stratejik bir tespittir», «barışçı mücadeleler bazı dönemlerde esas, hatta tek mücadele biçimi olur», «1971'lerde devrim dalgası düştüğü için silahlı mücadeleyi esas almak yanlıştı», «çağımız, emperyalizmin toptan çöküşe, sosyalizmin ise toptan zafere ilerlediği bir çağdır tespiti yanlıştır» vs. vs. laflarıyla açık olarak Kaypakkaya'nın siyasi çizgisini terkediyor, ama bir yandan da bu durumu örtbas etmek için çaba harcamaya devam ediyor. Örneğin, silahlı propaganda konusundaki görüşlerin Parti Bayrağı tarafından çarpıtıldığını iddia ediyor. Yazara göre, Kaypakkaya, silahlı propaganda ile öncünün yürüttüğü silahlı eylemleri değil, kitlelerin mücadelesini kastediyor! Sanki kitlelerin mücadelesi kendi başına bir propaganda imiş gibi. Kaldı ki, Kaypakkaya'nın silahlı propaganda ile kitlelerin silahlı mücadelesini kastettiğine ilişkin tek bir satır gösterilemez. Yazar, «silahlı propaganda»nın öncü tarafından kitleleri bilinçlendirmek için kullanılan en önemli propaganda aracı olduğuna dair görüşlerin Kaypakkaya'nın görüşü olmadığını, bunun Parti Bayrağı'nın bir «iftirası» olduğunu söylüyor. Biz bu durum karşısında Partizan yazarına «dürüst ol, namuslu ol» gibi çağrılar yapmayı gereksiz görüyoruz. O, burjuva sınıf karakterinin gereğini yerine getiriyor. Her yok olmaya mahkum gerici sınıf gibi gerçekleri örtbas etmek Partizan yazarına yakışıyor. Bunun için onun davranışlarını yadırgamıyoruz. Ne var ki, gerçekler kar-

şısında paniğe kapılan her burjuva gibi, Partizan'ın revizyonist yazarı da, yavuz hırsız ev sahibini bastırır misali gerçekleri örtbas edemez.

«Parti Bayrağı teorisyenleri, Marksist-Leninistlerin söz ve yazıyla yapılan propaganda ve ajitasyonu küçümsediklerini, hatta reddettiklerini, silahlı propaganda ve ajitasyonu bunun yerine geçirdiklerini iddia ediyor. Bu bir iftiradır. Söz ve yazı vs. ile yapılan propaganda ve ajitasyonun yerini hiç bir şey tutmaz.» («Partizan» — S. 4, s. 13)

Bu satırlara insan gülmekten başka ne yapabilir? Parti Bayrağı'nın eleştirisi karşısında Partizan yazarı tam bir acz ve panik içine düşmüştür. Oysa, şu yukarıdaki satırlarda dahi bireysel terörü, propaganda ve ajitasyonun bir unsuru olarak görüyor. Ama o, bunun farkında değildir. Revizyonist yazarımız, Kaypakkaya'nın «silahlı propaganda» ile, partinin önderliğindeki emekçi kitlelerin yürüttüğü silahlı savaşın başarılarının kitleler üzerindeki olumlu etkisinin kastedildiğini ileri sürmektedir. Devrim savaşının başarılı ve olumlu etkilerinin yarattığı psikolojik ortam, bu başarıların kendi başına bir propaganda olması anlamına gelmiyor. Ama meselenin bu yanını bir yana bırakıyoruz.

«Proletaryanın Marksist-Leninist partisinin önderliğinde, başarılı bir şekilde yürütülen kitlelerin şu veya bu biçimdeki silahlı mücadelesi, onların bilincinde, moral ve ruh dünyasında çok önemli gelişmelere yol açar. Halka, devrimin dostlarının, müttefik ve düşmanlarını kan ve ateş içinde, gerçek imtihan günlerinde tanıma imkanı verir. Ordunun, polisin ve bürokrasinin yani devletin baskıcı, halk düşmanı zalim karakterini, onun ithalat ve ihracatçılarının, sanayicilerinin, bankerlerinin, büyük toprak ağalarının elinde halka karşı kullanılan kanlı bir gürz olduğunu somut bir biçimde gösterebilir. Halk kendi gücüne, zafere ve devrime olan inancı pekişebilir, moral, cesaret ve umudunu sağlamlaştırabilir. İşte Marksist-Leninistler, halkın silahlı mücadelesinin kitlelerin bilincinde ve moralindeki gelişmeleri yaratan bu yönünü silahlı propaganda ve ajitasyon olarak adlandırıyorlar. Parti Bayrağı teorisyenleri, Marksist-Leninistlerin söz ve yazıyla yapılan propaganda ve ajitasyonu küçümsediklerini, hatta reddettiklerini, silahlı propaganda ve ajitasyonu bunun yerine geçirdiklerini iddia ediyor. Bu bir iftiradır. Söz, yazı vs. ile yapılan ajitasyon ve propagandanın yerini hiç bir şey tutamaz.» (agy)

Bu satırları okuduktan sonra insan, gerçekten Partizan yazarı gibi ne söylediğini «bilene» az rastlanacağına inanıyor. Öncünün, propaganda çalışması ile kitleleri bilinçlendirme faaliyetini, kitlelerin kendi mücadelesi ile bilinçlenme meselesini birbirine karıştırıyor ve de ikisinin aynı şey olduğunu zannediyor. Ama üzerinde durmak istediğimiz konu bu da değil. Peki, «silahlı propaganda» ile kastedilen bu yukarıdaki görüşler ise, kitlelerin mücadelesi, hele onun silahlı ayaklanması, başka bir deyişle anlamını bilmediği halde saydığı kitlelerin kendi tecrübesi ile bilinçlenmesi, öncünün yapacağı sözlü ve ya-

zılı propaganda ve ajitasyondan daha etkili değil mi? Nasıl olur da kitlelerin mücadelesi, hele onun silahlı mücadelesi, propaganda yoluyla bilinçlendirmenin yerini alamaz? Oysa, kitlelerin kendi mücadelesi, sözlü ve yazılı propagandadan daha etkilidir ve Marksizm, her zaman buna önem vermiştir. Kitleler, partinin propaganda ve ajitasyon çalışmasını benimsemek ve kendi maletmek için kendi deneyleriyle öğrenmelidirler ve bunun tek yolu da kitlelerin kendi mücadeleleridir. Bütün bunlara rağmen, hala devrimci şiddetin, yani kitlelerin silahlı savaşının öncünün yaptığı sözlü ve yazılı propagandadan daha az etkili olduğunu söylemek, tam bir sağ oportünizmdir. Partizan'ın revizyonist yazarının Parti Bayrağı'nın eleştirisi karşısında nasıl şaşırdığı apaçık ortaya çıkıyor. Parti Bayrağı'nın «oysa kitlelerin bilinçlendirilmesinde en etkili aracı, kitlelerin kendi mücadelesi ve tecrübesidir» şeklindeki görüşlerini «silahlı mücadeleyi, kitlelerin bir mücadele biçimi olarak görmeyenler» laflarıyla karalamaya çalışıyor. Öylesine anlamsız laflar ediyor ki, insanın şaşırmaması elde değil. Yazar, bir yandan silahlı mücadele biçimleri ile kitlelerin mücadelesinin silahlı biçimlerinin kastedildiğini söylüyor, diğer yandan bunun partinin yapacağı ajitasyon ve propaganda çalışmasının yerini alamayacağını iddia ediyor, arkasından, Parti Bayrağı'nın kitlelerin mücadelesinin kitleler üzerindeki bilinçlendirme fonksiyonunu ifade eden görüşlerinin karşısınada öncünün propaganda ve ajitasyon çalışmasını çıkarıyor.

Aslında, Partizan yazarının, propaganda ve ajitasyonun yerini tutmayacak şey olarak gösterdiği bireysel terörizmdir. Bu açığı kapatmak için, Kaypakkaya'nın «silahlı propaganda» anlayışını anlamsız bir hale getiriyor. Kitlelerin mücadelesini kastederek «Marksist - Leninistler, propaganda ve ajitasyonun yaptığından daha kavratıcı bir rol oynadığı anlamına» gelmiyeceği laflarını ortaya atmasının nedeni budur.

Oysa, Parti Bayrağı, kitlelerin mücadelesinin kitlelerin bilincinde sıçramalar yapacağını, söylüyor, özellikle bu sıçramayı silahlı ayaklanmanın çok büyük boyutlara çıkaracağını belirtiyor. Parti Bayrağı, mücadelenin kitlelerin bilinçlendirilmesinde partinin ajitasyon ve propaganda çalışmasından daha etkili olduğunu söylüyor. Şimdi bu söylenenlerin kitlelerin mücadelesinin, kitlelerin silahlı savaşının reddi ile ne ilgisi var? Partizan'ın revizyonist yazarı, iş olsun beri gelsin diye laf ediyor. O, cesaretle Parti Bayrağı'nın karşısına çıkıp, kitlelerin mücadelesinden, öncünün yürüteceği «silahlı propaganda» faaliyetinin daha etkili olacağını söylemiyor, bunun yerine kıvırtıyor. «Parti Bayrağı, silahlı mücadeleyi red» etmemiş olma için «oysa kitlelerin bilinçlenmesinin en etkili aracı, kitlelerin kendi mücadeleleri ve tecrübeleridir» görüşünü sarfetmemiş olması mı gerekiyor?

Parti Bayrağı «Üç dünyacı» revizyonist yazarın iddialarının aksine; ısrarla, silahlı mücadelenin kitlesel özelliği üzerinde duruyor, kitlesel özellikler taşımayan veya onun bir parçası olmayan, kitlelerden kopuk bir grup aydının bireysel terörist eylemini «kitlesel mücadele» olarak ele almıyor. Parti Bayrağı, bireysel terörü (gerilla savaşı) ilke olarak reddetmiyor ve kitlelerin silahlı ayaklanma dönemine girmeye başlamasından hemen önce bu ilk eylemlerin kitlelerin silahlı ayaklanmasını geliştirmeye katkıda bulunduğunu ve geliştirdiğini söylüyor ve kabul ediyor. Yine o, bireysel terörün, kitlelerin ayaklanma, direniş ve yükselen mücadeleleri sonucunda ortaya çıkacağını ve bu dönemde yükselecek olan gerilla mücadelesinin devrimin gelişmesine katkıda bulunacağını iddia ediyor. Bunların hepsi, kelimesi kelimesine Marksizm - Leninizmin özüdür. Parti Bayrağı'nın reddettiği bireysel terör, kitlelerin mücadelesi ile ilgisi olmayan, onun bir parçası olarak doğmayan bir grup aydının maceracı bireysel terör eylemidir. Ve yine Parti Bayrağı, kitlelerin mücadelesinden uzak bireysel terör eylemlerinin kitleleri bilinçlendiremeyeceğini ve Kaypakkaya'nın iddia ettiğinin aksine, bunun etkili propaganda aracı ile bir ilişkisinin bulunmadığını ileri sürüyor. Partizan yazarı, bu meselelere değinmiyor, iddialarımıza cevap vermiyor. Konuyu kaydırıp işin içinden sıyrılmaya çalışıyor. Oysa Kaypakkaya'nın takipcisi olduğunu iddia eden birisinin, karşımıza çıkıp «hayır, bir grup aydın tarafından da yürütülse, ve kitlesel karakteri olmasa da, silahlı eylemler sayesinde emekçi kitleler bilinçlendirilebilir, bu 'barışçı propaganda' diye adlandırılan sözlü ve yazılı propaganda çalışmalarından daha da etkilidir» demeli ve bunun için Kaypakkaya'nın görüşlerinin doğru olduğunu ileri sürmelilidir. Çünkü bizim itirazımız, bu düşünceyedir. Partizan yazarı, bu yolu seçmiyor. Başından sonuna kadar, silahlı mücadelenin kitlesel mücadele olması gerektiği üzerinde duran bir yazıyı, «silahlı mücadeleyi kitle mücadelesi olmaktan çıkarıyor» diye kaba ve demagojik bir tarzda suçlamaya çalışıyor. Demagog yazarı teşhir etmek için Parti Bayrağı'nın 7. Sayısı'ndan alıntı yapmayı dahi gereksiz görüyoruz. Çünkü, Kaypakkaya'nın maceracı görüşlerini eleştiren Parti Bayrağı yazısı, tümüyle silahlı mücadelenin kitlesel karakterinin zorunluluğu üzerinde duruyor ve onun nasıl oluşacağını izah etmeye çalışıyor. Okur yazar herkes bunu kolayca kavrayabilir. Ama Partizan yazarı, yazının mahiyeti ile ilgili hiç bir şey söylemiyor, olmayan şeyleri olmuş gibi göstermeye çalışıyor.

Partizan yazarı, Marksist - Leninist eleştiri karşısında, maceracı mevzileri hızlı bir şekilde terkediyor. Ve Lenin'in aynı şeyleri ifade eden görüşlerini, Parti Bayrağı'nın kitlelerin mücadelesinin bilinçlenmede oynadığı rolü ifade eden görüşlerinin karşısına çıkarıyor. Lenin, «kimi

zaman, devrimin bir kaç ayı, yurttaşların eğitimini siyasi durgunluk dönemlerinin on ya da yirmi yılından daha çabuk, daha tam yapar» şeklindeki görüşleri, tam da Parti Bayrağı'nın, Partizan revizyonist yazarı tarafından çamur atılan görüşün doğrulanmasıdır. Yazarın, Lenin'in neyi anlattığını ve neyi ifade ettiğini kavramadığı, kitlelerin silahlı mücadelesi olarak nitelendirdiği «silahlı propagandanın», partinin yapacağı sözlü ve yazılı propagandanın yerini tutamayacağını iddia etmesiyle de açığa çıkmaktadır. Aslında Lenin, tam olarak Partizan'ın revizyonist yazarının zıttı görüşleri savunuyor. Onun kitleleri bilinçlendirmede etkili bir araç olarak gördüğü öncünün propaganda ve ajitasyon faaliyetinin yerine, Lenin kitlelerin kendi tecrübesini ve devrim anındaki silahlı ayaklanmasını getirmektedir. Bu aynı zamanda, partinin propaganda ve ajitasyonlarla ortaya koyduğu gerçeklerin kitlelerin mücadelesi ile doğrulanması ve kitlelerce benimsenmesinin de başka bir ifadesidir. Kitleler ayağa kalktıkları zaman, partinin propaganda ve ajitasyon çalışmaları daha etkili olur, onun ortaya koyduğu gerçekler somut bir eyleme dönüşür. Ama Partizan yazarı, nutuk çekmeyi çok sevdiği için, nutuk çekerek kitlelerin bilinçlendirilmesinin daha etkili olacağını iddia ediyor. Eh ne de olsa, PDA pasifizminin beşiğinde büyümüş, onun fikir sistemini kavramış ve hayatını ona göre düzenlemiştir. PDA'nın pasifist tekkesinden yetişen yazar, Kaypakkaya'nın doğru bulduğumuz ve naklettiğimiz bir görüşünü dahi ona yönelttiğimiz bir eleştiri sanıyor. Her nasılsa, kitlelere bilinç dışarıdan verilir ilkesini bir yerden duymuş. Ama bununla ne ifade edildiğini kesinlikle bilmiyor. Oysa, kitlelere dışarıdan bilinç, en etkili şekilde, kitlelerin ayağa kalktığı, mücadeleye girdiği anlarda götürülür, kitleler bunu kavrar, eyleme dönüştürür, fikirler canlılık kazanır ve somut gerçekler haline gelir. Parti Bayrağı'nın 7. sayısının 13. sayfasında, Kaypakkaya'nın kitlelerin mücadelesinin dışında eğitim grupları kurarak kitleleri eğitmesine ilişkin olarak PDA'ya yönelttiği eleştirileri doğru kabul ediyor ama, aynı eleştiriyi, Kaypakkaya'nın kendisine yöneltmediğini soruyorduk. Ve yine Kaypakkaya, PDA'yı eleştirdiği zaman, kitlelerin pratik mücadele içinde eğitilmesinin daha etkili olacağını söylüyordu. Yazarımız, bu şekilde Kaypakkaya'nın görüşlerini açıklamamızı, Kaypakkaya'ya yapılan bir iftira olarak görüyor.

> «Yani bunlara göre, (bizi kastediyor - PB), Marksist - Leninistler, kitlelerin dışarıdan bilinç verilmeden kendi kendilerine pratik mücadele içinde bilinçleneceklerini söylüyorlar. Nerede, ne zaman, ne şekilde... bu belirtilmiyor tabii.» (agy)

Bir kere Parti Bayrağı, «kendi kendilerine» diye bir söz sarfetmiyor. İşte kanıtı:

> «İbrahim Kaypakkaya devamlı PDA revizyonizmini, kitleleri eğitim grupları içerisinde bilinçlendirme yolunu izlemekle suçluyor ve kitlelerin 'silah-

lı mücadele içerisinde bilinçlendirileceğinden' bahsediyor. Yani bir anlamda kitlelerin, bilinçlenmesinin pratiğin sorunu olduğunu işaret ediyor.»

Şimdi, revizyonist yazara soruyoruz: Bu anlatımın neresinde, kitlelere dışarıdan bilinç verilmeden kendi kendilerine bilinçlenebileceği söyleniyor? Yazar nerede kitleler pratik içinde bilinçlenebilir lafını görüyorsa bunun «bilinç dışarıdan verilir» Marksist formülasyonunun inkarı olduğunu zannediyor. Kısaca söyleyelim; burada Kaypakkaya'ya yöneltilen herhangi bir eleştiri yoktur. Aksine, onun bir fikrini, bir anlamda doğru olarak kabul etme var. Partizan yazarının bunu başka şekilde anlamasının nedeni, onun «bilinç her şey, sınıflar, sınıflar mücadelesi hiç bir şeydir» anlayışına sahip olmasıdır. Üstadı D. Perinçek gibi, «üstün zekasına» güvenerek, devrimi oluşturabileceğini zannediyor. Bu şarlatanca idealist anlayışın temeli, devrimleri dahilerin eseri zannetmektir. Eh, bu durumu da yadırgamıyoruz. Çünkü, yazar da, D. Perinçek'in kilisesinden mezundur. Onun için böyle iradeci şeyler ileri sürebiliyor.

Yazar, Parti Bayrağı'nın «silahlı propaganda» diye bir şeyin olmadığını, bu şekilde bir propagandanın maceracılar tarafından uydurulduğunu söylemesine, silahlı eylemlerin propaganda aracı olmadığını çünkü, silahlı eylemlerle Marksizm - Leninizmin, sosyalizmin, ve demokratik düşüncelerin kitlelere yayılmasının imkansız olduğunu söyleyen görüşlerine karşı tek bir itirazda bulunmuyor. Aksine o, propagandanın niteliğini başka bir açıdan çarpıtmaya yelteniyor. Bu kez de kitlelerin mücadelesini propaganda ile aynı kefeye koyuyor.

Parti Bayrağı, ısrarla, propagandanın, Marksizm - Leninizmin bilincine varmış, partinin ve parti etrafında toparlanan emekçi sınıfların ileri unsurlarının yapabileceği bir iş olduğunu, söylüyor; siyasi sınıf bilincine varmış kitlelerin bu ileri unsurlarının, siyasi sınıf bilincine varmamış, gerici ve burjuva düşüncelerin etkisinde kitlelerin geri unsurlarına gerçekleri açıklayarak onların bilinçlenmesini sağlayabileceklerini belirtiyor. Başka bir deyişle, propaganda insan iradesine tabidir, onun bir unsurudur. Bilinçli insanlar, objektif olguları, özellikle kapitalizmin kanunlarını inceleyebilir ve kavrar, bu fikirleri emekçi kitlelerin ve proletaryanın çıkarı doğrultusunda kullanmaya çalışır. Bilinçli ve örgütlü kişiler, yani partililer, toplumdaki objektif konumları gereği, bilimsel bir çalışmayla elde edilmesi mümkün olan objektif kanunları ve kapitalizmin tüm sosyal, ekonomik ve politik kanunlarını kavrayamayan bilinçsiz kitlelere ulaştırır. Propaganda, işte bu ulaştırma faaliyetinin bir ifadesidir. Partizan yazarı, bilincin bu faaliyeti ile, Marksist - Leninist öncünün bilinci dışında maddi bir olgu olarak varolan sınıf mücadelesini ve onun yarattığı etkileri aynı kefeye koyuyor ve aynı şeylermiş gibi ele almaya çalışıyor. Sözde, bu anlatımla da

«silahlı propagandanın» gerçek anlamını açıklamış oluyor! Herşeyden önce Partizan yazarının yanıldığını söyleyelim. Kitlelerin silahlı mücadelesi, «silahlı bir propaganda» değildir ve olamaz. Bu eylemlerin kendileri, **kendiliğinden** bir propaganda unsuru değildirler. Kitle mücadelesi **kendiliğinden** ne sosyalizmin ne Marksizm - Leninizmin, ne de demokratik fikirlerin yayılmasını sağlayabilir. Ama revizyonist yazarın, propaganda konusunda hiçbir fikri yoktur. O bu konuda öylesine cahil ki kitlelerin kendiliğinden sınıf düşmanlarını görmesinin ancak, Marksist - Leninist fikirlerin kavranmasıyla mümkün olduğunu söylüyor.

Yazar, hemen bunu nerede söylediğini soracak. İlerideki sayfalarda göstereceğiz.

Yazar, «silahlı propaganda» ile bir grup aydının terörist eylemlerinin kastedilmediğini söylerken, her ne tarafından bakılırsa bakılsın, doğru söylememektedir. Oysa, silahlı eylemleri «propaganda ve ajitasyonun aracı» olarak gören küçük burjuva devrimcileri, hiç olmazsa bir iç tutarlığa sahiptirler. Çünkü onlar, siyasi bilince varmış insanların yürüteceği silahlı eylemlerin propaganda yönünün olduğunu söylüyorlar ve bu bilinçli kişilerin kitlelerin kendiliğinden kavrayamayacağı noktalara saldırırlarsa, kitlelerin gerici sınıfları görebileceğini ileri sürüyorlar. Başka bir deyişle, onlar propaganda kavramını gerçek anlamında kullanıyorlar, ama maceracı anlayışlarına uygun olarak. Nitekim Kaypakkaya da, propagandanın niteliğinin ne olduğunu bilerek meseleye yaklaşıyor. Parti Bayrağı, Kaypakkaya'nın iddialarının aksine, siyasi sınıf bilincine varmış örgütlü azınlığın yapacağı, propaganda faaliyetlerinde, yani sosyalizmin ve demokratik fikirlerin kitlelere yayılmasında terörün (silahlı eylemlerin) bir araç vazifesi göremeyeceği görüşündedir. Silahlı ayaklanmalara yakın dönemlerde ve bunu hazırlamak için, partili veya partinin yakın çevresinde bulunan partisiz grupların başvurduğu gerilla savaşının ve yine stratejik savunma dönemlerinde, silahlı faşist saldırganların karşısında organize edilen silahlı savunma birliklerinin amacı ve niteliği, propaganda değildir. Marksist - Leninistler, bu mücadele biçimlerini, silahlı savaşın bir biçimi olarak görürler. Parti Bayrağı da meseleye böyle yaklaşıyor. Bu silahlı savaş biçimlerinin de kitleler üzerinde olumlu etkiler yaratması, bunların esas niteliğinin propaganda olduğunu göstermez. Çünkü emekçi kitleler gericiliğe karşı hangi mücadele biçimiyle savaşırlarsa savaşsınlar, mücadelede sağlanan başarı, kitlelerin moralini düzeltir, cesaretini kamçılar. Örneğin başarıyla yürütülen bir grev, gösteri, silahlı savaşın başarısı kadar olmasa da, kitleler üzerinde olumlu etki yaratır, onların moralini düzeltir. Şimdi bu durumda biz, grevleri propagandanın unsuru olarak görebilir miyiz? Hayır, grevler, işçi

sınıfının okullarıdır formülasyonu ile anlatılmak istenen, kitlelerin bilinçlendirilmesinin sadece propaganda ile değil, kitlelerin mücadelesiyle de olduğunu ifade etmektedir. Yazarımız, grevleri propaganda olarak gördüğü anda, tam manasıyla bir ekonomist olarak karşımıza çıkacaktır.

Ama ne var ki, Partizan yazarı, Kaypakkaya'nın «silahlı propaganda» kavramıyla, bir grup aydının bireysel terör eylemini kastettiğini iyi biliyor. Onun bütün çabası, bu gerçeği karartmaktır.

Yazarın çıkmazı, şimdiye kadar söylediklerimizden de ibaret değildir. O bir yandan «silahlı propaganda» ile bir grup aydının terörcü hareketlerinin kastedilmediğini söylüyor, diğer yandan «Marksist-Leninistler propaganda ve ajitasyonu siyasi mücadelenin bir biçimi olarak görüyorlar» (agy) diyor. İşin ilginç tarafı ise, Parti Bayrağı aynı şeyi söylediği zaman, bunun iftira olduğunu Kaypakkaya'nın yazılarından yapılan alıntıların bu anlama gelemeyeceğini söylemesidir. Yazarımızın neye itiraz ettiğini dahi anlamak oldukça güç. Propaganda ve ajitasyon, siyasi mücadelenin bir biçimi ise, niye silahlı propaganda, bir grup seçkin azınlığın yürüttüğü terörist hareketler olmasın? Nitekim, Parti Bayrağı, Kaypakkaya'nın bu düşüncede olduğunu söylüyordu ve böyle bir mücadele biçiminin olamayacağını da ilâve ediyordu.

Siyasi mücadele, Parti Bayrağı'na göre, kitlelerin bizzat içinde yer aldığı ve siyasi faaliyet yürüttüğü mücadele biçimleridir. İktidara yürüyen, uzun dönemli inişli çıkışlı devrim sürecini kapsayan emekçilerin iktidarının kurulması talebiyle yürütülen her türlü kitle mücadelesi siyasi mücadeledir ve bu dönem dönem çeşitli biçimler alır. Kaldı ki, proletaryanın ve emekçilerin mücadelesi, sadece siyasi mücadeleden ibaret değil, onların esas olarak ekonomik taleplerle yürüttükleri ekonomik mücadeleleri de vardır ve bunların da çeşitli biçimleri olur. Propaganda ve ajitasyonu, siyasi mücadelenin bir biçimi olarak görmek, siyasi mücadeleyi esas olarak bir azınlık tarafından yürütülen bir şey olarak görmekle özdeştir. Çünkü, propaganda ancak, siyasi bilince varmış bir azınlık tarafından yürütülebilir. Parti Bayrağı, propaganda ve ajitasyonu doğrudan doğruya siyasi mücadelenin bir biçimi olarak görmenin darbeci bir görüş olduğunu söylüyordu. Revizyonist yazar, bu görüşlere tek bir itiraz getirmiyor ama yine de bildiğini okuyor. O bir yandan propaganda ve ajitasyonun siyasi mücadelenin bir biçimi olduğunu söylüyor, arkasından Parti Bayrağı; bu düşünceden hareketle «silahlı propaganda» görüşü savunulursa, son tahlilde, propaganda ve ajitasyonun doğrudan doğruya iktidara yönelen bir mücadele biçimi olarak görüldüğünü ileri sürdüğü zaman da, re-

vizyonist yazar yaygaraya başlıyor: «Bunu nerede söylüyoruz?» İşte burada; bundan daha açık kanıtı sana nereden bulalım?

Yazar, her adımında çelişkiler içine giriyor; bir söylediğini diğer söylediği ile inkâr ediyor. O bir yanıyla, siyasi mücadele ile kitlelerin mücadelesini kastediyoruz, silahlı mücadele ile de yine kitlelerin mücadelesini kastediyoruz diyor, arkasından, azınlığın faaliyetinden ibaret olan propaganda ve ajitasyonun da siyasi mücadelenin bir biçimi olduğunu iddia ediyor. Peki bu, nasıl siyasi mücadeleyi, kitlelerin mücadelesi olarak görmek oluyor? Oysa, bir kişinin propagandayı, siyasi mücadelenin bir biçimi olarak görmesinin doğal sonucu, propagandanın silahlı araçlarla da yürütülebileceğini kabul etmesidir. Yazar, düşüncesini sonuna kadar götüremiyor veya tek yanlı olarak ele alıyor.

Kurnaz yazarımız, «silahlı propaganda» diye bir propaganda yönteminin olmadığını söylediğimiz zaman, bu kez de, konuyla ilgisi olmayan alıntılarla karşımıza çıkıyor ve sözde bireysel terörün, propagandanın bir unsuru olarak görülmediğini de «kanıtlamış» oluyor! Bununla da yetinmiyor, ikilem cambazlığına başvurarak, ilke olarak bireysel terörizme karşı olduklarını söylüyor. Gerekçe olarak da, böyle bir şeyin terörün sistemleştirilmesi demek olduğunu ileri sürüyor. Terörün sistemleştirilmesi ile kastedilen, terörün esas mücadele biçimi olduğu ise ki bu böyledir, o zaman bireysel terörizme ilke olarak karşı olmanın anlamı, gerilla savaşının esas mücadele biçimi olamayacağı ile özdeş değil midir? Oysa Kaypakkaya, tam tersini söylüyor ve gerilla savaşının bazı dönemlerde esas mücadele biçimi olduğunu kabul ediyor.

Nitekim, revizyonist yazarın İ. K.,dan yaptığı alıntılarda da bu görülüyor.

> «6— Bu dönemde köylerde, silahlı mücadele içinde gerilla mücadelesi esas, diğer mücadele biçimleri talidir.» (İ. Kaypakkaya'dan aktaran Partizan — agy)

Bireysel terörizme ilke olarak karşı olan yazar, acaba Kaypakkaya'nın görüşlerini inkâr etmiyor mu? Çok bilmiş edalarla, ilke olarak bireysel terörizme karşıyız, diye yaygara koparıyor; arkasından da hiç utanmadan gerilla savaşının bazı dönemlerde esas mücadele biçimi olabileceğini ve bütün diğer savaş biçimlerinin buna tabi olabileceğini söylüyebiliyor. Şeyleri ifade eden kelimeleri değiştirince, o şeyin kendisini de değiştirebileceğini sanan yazar, aslında ne yapacağını şaşırmış durumdadır. O, Marksizm - Leninizmi öğrenip doğruları kavramaya çalışacağı yerde, D. Perinçek'ten öğrendiği kuru ajitasyonla göz boyama yolunu seçiyor. Örneğin bir grup aydının bireysel terörizmine karşı olmanın, ilke olarak bireysel teröre, genel anlamda gerilla savaşına karşı olmak anlamına geleceğini aptalca iddia ediyor. Revizyo-

nist yazar yaygara koparacağına, bireysel terörün veya gerilla savaşının propaganda aracı olduğunu kanıtlamalı ve bu görüşü savunmalıdır. O, bu yolu seçmiyor, bunun yerine tam demagojik bir tarzda, gerilla savaşının niteliği ile ilgili İ. K.'nın sözlerine dayanarak, bireysel terörün propaganda olarak görülmediğini sözde kanıtlamaya çalışıyor.

«Bugünkü aşamada, bu mücadelelerin biçimi, köylülerin gerilla savaşıdır. Gerilla faaliyeti, toprak ağalarının halk düşmanı bürokratların, ihbarcıların, faizcilerin imhasını, çeşitli şekillerde cezalandırılmalarını, paralarına, silahlarına el konulmasını karakolların basılmasını ve silahlara el konulmasını, canlı veya cansız bir yığın hedefe saldırıyı içerir. Fakat bütün saldırıların bir ortak hedefi vardır. O da, gerici otoriteyi zayıflatmak, parçalamak ve giderek yıkmak, yerine devrimci otoriteyi geçirmek.» (İ. K. —Bütün Yazılar— s. 294)

İşte Kaypakkaya'nın bu sözlerine sığınarak, sözde bireysel terörizmin bir grup aydının silahlı eylemi ve onların sözde uyguladıkları «silahlı propaganda» olmadığı kanıtlanıyor!

«İşte Parti Bayrağı teorisyenlerinin TKP, TİP, TSİP, PDA vs. gibi Marksizm - Leninizm düşmanı akımların anlayışı ile terörizm, narodnizm diye karaladıkları, 'köylü solculuğu' diye saldırdığı görüşler bunlardır. Bunlar, silahlı mücadeleyi, ve onun bir biçimi olan gerilla savaşını, kasıtlı olarak 'terörizm', 'bireysel terörizm' diye damgalayarak gözden düşürmeye çalışıyorlar.» («Partizan» — agy)

Bu lafların arkasından da bir sürü zırva. Bir kaç tane halk savaşı yönetmiş ve kazanmış «kumandan» pozlarında savaş biçimleri konusunda bilgiçlik taslamak!

Revizyonist yazara göre, Kaypakkaya tarafından yukarıda işaret edilen hedeflere isterse kitlelerden kopuk bir grup aydın saldırsın, o, «bireysel terör» olmuyor, «gerilla savaşı» oluyor. Peki, bu iki kavram arasında ne fark var? O bu farkları bir yana atarak, sanki bazı dönemlerde gerilla savaşı, sadece savaş biçimi olarak, esas olamazmış gibi. Bunu ifade eden «bireysel terörizm» kavramına saldırıyor, bu kavramla gerilla savaşının birbirini inkâr ettiğini söylüyor. Biz, yazara soruyoruz, ilke olarak kabul etmediğin «bireysel terörizm» veya Narodnizm hangi hedeflere saldırıyor? Öyle anlaşılıyor ki, yazara göre, «bireysel teröristler» ve narodnikler, karşı - devrimin siyasi ekonomik hedeflerine değil de, bakkallara saldırıyorlar! Oysa, herkesin bildiği gibi, Narodnikler de Çarlık gericiliğinin, özellikle siyasi hedeflerine saldırıyorlardı; bunun yanı sıra bankalardaki paralara el koyuyorlar, köylerde köylülere dağıtıyorlardı. Tabiki bu eylemlerin adı popülizmdi. Saldırı hedeflerine göre, bireysel terörün veya gerilla savaşının doğru veya o dönemde yanlış olduğuna karar verilemez. Revizyonist yazar, ne yapacağını şaşırmıştır. İş olsun diye laf etmektedir. O, acizliğini ört-

bas edebilmek için durmadan Parti Bayrağı'nın bireysel terörü ilke olarak reddettiğini söylemek zorunda kalıyor. PDA, TİP, TKP, TSİP, genel olarak şiddeti ve onun tüm biçimlerini özel olarak da bireysel terörü ilke olarak reddediyorlar. PDA revizyonizmi, ilke olarak bireysel terörü reddetme tavrını 1971 hareketlerinin yenilgisi arkasına gizlemeye çalıştığı zaman, buna en şiddetle karşı çıkan Halkın Kurtuluşu oldu. Yazar, Halkın Birliği ile kariyerizm mücadelesi yürüttüğü sırada, yani bundan üç sene önce, Halkın Kurtuluşu, PDA revizyonizminin bireysel terörü ilke olarak reddetmesi karşısında Marksizm - Leninizme dayanarak onu yerle bir etti. Halkın Kurtuluşu hareketinin bu çabası, o dönemde hareketi reformizme çekmek için çalışan ve bugün Partizan revizyonist yazarının sarmaş dolaş olduğu, «Işık» isimli Amerikan ve Çin emperyalizmlerinin uşağı revizyonistlerin ve hizipçilerin tüm engellemeleri ve itirazlarına rağmen bu görevi yerine getirdi.

Parti Bayrağı'nın üzerinde durduğu, bireysel terör eylemleriyle işaret edilen hedeflere saldırıldığı zaman bu propaganda olur mu, olmaz mı noktasıdır. Revizyonist yazar, sen bu konuda ne diyorsun? Onu söyle. Şayet İ. Kaypakkaya olsaydı, o rahatlıkla bu propagandadır, kitlelerin bilinçlenmesine hizmet eder, derdi. Ve Parti Bayrağı'nın böyle bir düşünceye karşı çıkmasını kendi anlayışına göre yanlış bulur, hattâ sağ oportünizm olarak da nitelendirirdi. Oysa, Partizan yazarı bunları yapmadığı gibi, ister yanlış, isterse de doğru olsun, bireysel terörün saldırdığı aynı hedeflere göre, onun maceracı veya devrimi geliştiren silahlı bir eylem olduğunu tespit etmeye çalışıyor. Fakat onun bu iki yüzlülüğüne rağmen, o da PDA gibi ilke olarak bireysel terörü reddediyor. Örneğin, bugünkü maceracı hareketlerin niteliği konusunda aynen D. Perinçek gibi meseleye yaklaşıyor. Ve 1971'in devamı olan hareketlerin Sovyet sosyal emperyalizmi tarafından finanse edildiğini ve onların hegomonyasının bir aracı olduğunu söyleyebiliyor.

Parti Bayrağı'nın 7. sayısında Kaypakkaya'nın «silahlı propaganda» konusundaki görüşlerini izah etmek için, yaptığımız alıntılara, bu yazımızda da tekrar yer vermek zorundayız. Aynı şeyleri dönüp dolaşıp tekrar etmenin sıkıcı olduğunun farkındayız. Ne var ki, Türkiye devriminin ayak bağı, PDA ve onun kalıntıları Partizan ve DHB gibi hareketlerle başka türlü mücadele edilmiyor. Çünkü bunlar öylesine bağnaz, öylesine yobazlar ki, dediğim dedik, çaldığım düdük tavrını inatla sürdürüyorlar. Bir sürü iyi niyetli insanın da, Çin revizyonizminin ve onun Türkiye'deki uzantısı Aydınlık isimli revizyonist mihrakın etrafında kalmasına neden oluyorlar. Ve Marksizm - Leninizmin önünde engeller yükseltiyorlar. Bunların tüm amacı, devrim isteyen insanları Marksizm - Leninizmden uzaklaştırmak, burjuvazinin hizmetine sokmaktır.

İ. Kaypakkaya PDA ile örgütsel birliğine son verdikten sonra, arkadaşlarına gönderdiği mesajda şunları söylüyordu :

> «Diğer yandan köylük bölgelerdeki faaliyetlerimizin muhtevası ve biçimi, Şafak revizyonizminden ayrıldığımızdan beri hızla değişmiştir. 'Barışçıl' propaganda ve ajitasyonun yerini, silahlı mücadele biçimleri, silahlı propaganda ve ajitasyon metodları almıştır.» (İ. K, Bütün Yazılar, s. 118)

Onun bu konuyla ilgili diğer görüşleri de şunlardır :

> «Gerçekte kendileri genel olarak siyasi faaliyeti ve özel olarak da propaganda ve ajitasyonun sadece barışçı biçimlerini kabul ediyorlar. Siyasi mücadelenin silahlı biçimlerini ve silahlı propaganda ve ajitasyon faaliyetini reddediyorlar.» (age - 287)

> «Biz, silahlı mücadeleyi genel olarak politik mücadelenin, ve özel olarak propaganda ve ajitasyonun bir biçimi olarak ele alıyoruz. Revizyonist klik ise, silahlı mücadele ile siyasi mücadeleyi, propaganda ve ajitasyonu karşı karşıya koyuyor, böylece siyasi mücadelenin silahlı biçimlerini reddediyor, silahlı propaganda ve ajitasyonu reddediyor.» (age, s. 287)

> «Lenin yoldaşın bu tamamen doğru cümlelerini (Lenin'in mücadele biçimleri ile ilgili görüşlerini kastediyor - PB), kendilerinin legal yayıncılıktan ibaret olan faaliyetlerini haklı çıkarmak için kullanmaya yeltenen bu alçaklar, Lenin yoldaşın aynı makalede 'banka soygunlarını' desteklediğini görmemiş olabilirler mi?» (age, s. 293)

Bütün bunlar, «silahlı propaganda» ile terörün propaganda ve ajitasyon faaliyeti olarak görüldüğünü göstermiyormuş! Oysa Kaypakkaya'dan yaptığımız alıntılarla ne anlatılmak istendiği açıkça ortadadır. Başka yorumlara açık bırakmayacak şekilde Kaypakkaya görüşlerini ifade ediyor. Ve öncünün faaliyetlerini kastederek, «artık 'barışçıl' propaganda döneminin» kapandığını «silahlı propaganda döneminin» başladığını söylüyor. Ve yine o, propaganda ve ajitasyon kavramlarını gerçek anlamında kullanıyor. Yani azınlığın, öncünün faaliyeti olarak görüyor. Partizan yazarı, gibi saçmalayarak, «kitlelerin mücadelesi propagandadır» gibi laflar etmiyor.

Partizan yazarına göre, kitleler sadece propaganda ve ajitasyon faaliyeti ile bilinçlendirilir. O bu düşüncede olduğu için de emekçi kitlelerin mücadelesini de bir propaganda unsuru olarak görüyor. Bu sofist düşüncesinden hareketle Kaypakkaya'nın görüşlerini de revize etmeye çalışıyor. Ve öylesine açık ve berrak olan bu görüşleri...

İ. Kaypakkaya'nın kendisi «biz silahlı mücadeleyi genel olarak politik mücadelenin, (ki biz bunu kendi anlayışımıza uygun olarak kitlelerin politik mücadelesi olarak ele alıyoruz - PB) ve özel olarak propaganda ve ajitasyonun bir biçimi olarak ele alıyoruz» diyor; burada, propaganda ve ajitasyonla, emekçi kitlelerin siyasi mücadelesinin silahlı mücadelesinin kastedildiği söylenebilir mi? Zaten Kaypakkaya diyor ki, biz silahlı mücadele ile, hem kitlelerin politik mücadelesinin silahlı biçimini kastediyoruz —ki bu doğrudur—, hem de öncü-

nün propaganda ve ajitasyon faaliyetini kastediyoruz —ki bu işte, maceracılıktır ve yanlıştır. İşte Parti Bayrağı, propaganda ve ajitasyonun yerine terörü geçirme olarak bunu adlandırıyor. Partizan'ın revizyonist yazarı, bu söylediklerimizi hiç söylenmemiş kabul ediyor ve bildiğini okuyor. Hem de Parti Bayrağı'nın 7. sayısında, propaganda ve ajitasyon kavramları Lenin ve Stalin'e dayanarak açıklandığı halde. İ. Kaypakkaya'nın, propaganda ve ajitasyonu, bireysel terör eylemi olarak gördüğünün diğer bir kanıtı onun barışçıl propaganda diye bir kavramı da kullanmış olmasıdır. Şüphesiz yazar, yine hemen kitlelerin barışçıl mücadele biçimlerinin kastedildiğini söyleyebilir. Yani, grevlerin, boykotların, vb. nin kendiliğinden bir propaganda olduğunu iddia edebilir. İşte bu saçmalık, onun tam bir ekonomist ve sofist olduğunu açıkça ortaya koyar ve bizi de bunu ayrıca kanıtlamak zahmetinden kurtarır.

Şu kadarını söyleyelim ki, Kaypakkaya, «barışçı» propaganda ve ajitasyondan sadece sözlü ve yazılı propagandayı kastediyor. PDA'yı da sadece gazete vs. yoluyla propaganda yaptığı ve silahlı propagandaya yanaşmadığı için kınıyor.

Parti Bayrağı'nın İ. Kaypakkaya'ya yönelttiği eleştiri, onun yanlışlarının yalnızca yazıları tarafından değil, sosyal pratiği tarafından da kanıtladığını söylüyordu. Yazar, bu sözlerimizden müthiş gocunmuş. Onun bu tavrını yadırgamıyoruz. Çünkü sosyal pratik, binlerce laftan daha önemli ve daha vurucudur. Kaypakkaya'nın siyasi çizgisinin maceracı niteliğinin pratik tarafından ortaya çıkarılması önemli değilmiş. Bunlar, düşüncenin yanlış bir biçimde pratiğe uygulanmasıymış. Peki, bir an için bunun doğru olduğunu kabul edelim; öyleyse düşünceyi revizyona tabi tutmadan aynen uygulamaya neden girişmiyorsun? Hemen söyleyelim, İ. Kaypakkaya'nın maceracılığı geçerli kılmak için getirdiği tüm teorik gerekçeler, bugün haddinden fazla yaygındır. Devrimci hareketlerin ve kitlelerin bilinç düzeyi 1970'lerle kıyaslanmayacak kadar yüksektir. Sınıf mücadelesi daha şiddetlidir. Başka bir deyişle silahlı mücadelenin esas mücadele biçimi olarak seçilmesinin maceracı gerekçelerine çok önemli «kanıtlar» bulunup çıkarılabilir. Kadro bakımından da 1971'i aratmayacak bir durum sözkonusudur. İşte bu şartlarda izlenmesi gereken, Kaypakkaya'nın çizgisi değil midir? Hayır, revizyonist yazar bunu yapmıyor. D. Perinçek'ten aktarma laflarla sınıf mücadelesinin duraksadığını anlatıyor. Bir hareketin, sağ mı, «sol» mu, yoksa Marksist - Leninist mi olduğunu gösteren sosyal - pratiktir. Yani başka bir deyişle o somut koşullarda izlenen eylem çizgisidir. Şimdi tekrar revizyonist yazara soruyoruz: Sen bugün Parti Bayrağı'ndan ayrı ve farklı olarak hangi eylem çizgisinin izlenmesini öneriyorsun ve hangi eylem biçiminin temel alınmasını

istiyorsun? Yazar, tamamen sağcı, reformist bir eylem çizgisi öneriyor. Onun lafta «sol»culuğuna bakılmasın. Yazarımız 1971 öncesi D. Perinçek gibi lafta müthiş bir «sol»cu, pratikte gerçek bir sağcıdır. O, tüm çabasıyla 1971 öncesi PDA'yı diriltmek ve sürdürmek istiyor. Çünkü eski PDA'cılık bugün tam bir karşı - devrimcilik haline gelmiştir. Doğan bu boşluğu Partizan yazarı kapatmak istiyor.

Parti Bayrağı'nın 7. sayısında İ. Kaypakkaya'nın propaganda ve ajitasyonun yerine terörü, geçirmeye çalışan narodnik görüşlerine yönelttiği eleştiriye (ki bu 10 sayfayı geçiyor), Partizan yazarı tarafından tek bir kelimeyle olsun cevap verilmiyor. Bunun yerine Parti Bayrağı'nın 4. sayısında terörü ajitasyon ve propaganda unsuru olarak gördüğü, fakat 7. sayısında bunu değiştirdiğini iddia ediyor. Revizyonist yazar, bir sayfa önce, bireysel terörü propaganda unsuru olarak görmediğini tantanayla iddia ederken, şimdi, bir sayfa sonra da onun tersini ileri sürüyor. Kendine dayanak olarak da Parti Bayrağı'nın 4. sayısını seçiyor. Revizyonist yazar, ustası D. Perinçek'ten öğrendiği metodlarla Parti Bayrağı'ndan alıntılar yapıyor, söylenenlerin anlaşılmaması için alıntının ucunu - kulağını kırpıyor. Sözde bu metodlarla amacına varacağını sanıyor.

Oysa, yazarın, Parti Bayrağı'nın M. Çayan'ın Kesintisiz Devrim ile ilgili görüşlerini eleştiren yazısından yaptığı alıntının içinde yer aldığı bölüm, «silahlı propaganda» kavramının eleştirisini ihtiva ediyor. Ve, «silahlı propaganda» diye bir propaganda biçiminin olamayacağını iddia ediyor. Yazar, bunlara dayanarak aynı görüşleri tekrarlayan Parti Bayrağı 7. sayısında yayınlanan yazının, bu görüşlere ters olduğunu söyleyebiliyor.

Parti Bayrağı'nın 4. sayısı, «silahlı propaganda» konusunda şunları yazıyordu.

> «KD'nin 'silahlı propaganda' diye tanımladığı mücadele biçimi a) kendiliğinden hareketin yaratılmasını hedef aldığından, ve buna bağlı olarak da b) politik mücadeleyi 'kızıştırıcı ajitasyona' indirgediğinden dolayı, ekonomist, sağcı bir teori ve pratiğin ifadesidir.» (PB - S, 4. s. 85)
>
> «Çünkü Leninist propaganda kavramı, başta bilimsel sosyalist öğretinin yayılması, ve kavranmasını, sosyo - ekonomik yapının incelenmesi ve bir devrim alanı olarak değerlendirilmesinin bilgisini, toplumdaki tüm sınıfların çatışmalarının ya da ittifak kuruşlarının, ilişkisi ve çelişkilerinin muhtevasını, bu mücadele içinde işçi sınıfının yerini ve rolünün bilgisi... en önemlisi kitlelerin kendi deneyi ile öğrenmesini hedef almaktadır.» (agy)

Propaganda konusunda bu Leninist düşünceyi savunanların terörü veya kitlelerin eylemlerini kendiliğinden propaganda olarak görebilmelerinin imkanı var mı? Terör ile propaganda kavramlarını açıklığa kavuşturan ve terörün propaganda olamayacağını izah eden bir yazıya, yazar «terör, propagandanın unsuru olarak görülüyor», diyebilmek-

tedir. Parti Bayrağı'nın tüm sayıları, terörü, propaganda olarak gören anlayışları eleştiriyor, özel olarak 7. sayısı bu konuyu daha da açıyor.

4. Sayının, terörü propaganda unsuru olarak görmediğinin diğer bir kanıtı, Lenin'den yapılan şu alıntılardır:

«Propagandacı, 'bir çok düşünceyi' vermelidir. O kadar çok ki bu düşünceleri birbirleriyle bağlantılı bir bütün olarak ancak, (nisbeten) az sayıda kimseler tarafından anlaşılabilir olacaktır... İşte bu yüzdendir ki, propagandacı genellikle yazı yazarak görevini yerine getirir.» (Lenin, Ne Yapmalı, s. 86)

Parti Bayrağı, bu Leninist görüşlerden hareket ederek karşı - devrimin ekonomik ve siyasi hedeflerine yapılan saldırılarla propagandacının görevinin yerine getirilemeyeceğini gösteriyor ve bu konuda maceracıları eleştiriyor.

Partizan'ın iflah olmaz revizyonist yazarı, kendi görüşlerini kanıtlamak için Parti Bayrağı'ndan yaptığı alıntının tümünü, yani onun kırpıp attığı bölümleri de katarak yazımıza alıyoruz. Bakalım buradan revizyonist yazarın çıkardığı sonuç çıkar mı?

«**Belki**, bir silahlı eylemin de esas olarak propaganda faaliyetinin parçası olarak belirdiği (başka bir deyişle öyle zannedildiği - PB. 16) bir an gelebilir. (Bir işkencecinin, bir muhbirin, grev kırıcının, sınıf ajanlarının cezalandırılması, sokak çatışmaları, — dikkat edilsin sokak çatışmalarından bahsediliyor — PB 16 - teşhir amacı taşıyan sabotajlar vs.) Ama bu, o zaman ajitasyon adımı alır, çünkü bu eylem bir sorunu bütün yönleriyle, bütün derinliğiyle anlatacak ölçüde bir çok fikri birden ifade etmek olanağından (propaganda görevini yapmaktan - PB. 16) yoksundur. Ancak tek bir fikri, çok sayıda insanın, en **basit** yanıyla tanınmasına yardımcı **olabilir**. Bir algılatma, teşhis görevi yapabilir. **Siyasi sosyalist bilince götürmez.**» (PB - S. 4, s. 86)

Bırakınız sosyalist literatürden haberi olduğunu iddia eden bir kişinin sıradan bir burjuva aydınının bile, yukarıdaki satırlarda terörün propaganda unsuru olarak gösterildiğini söylemesi imkansızdır. Ama yazarımız yarı - feodal geri toplumun, yarı - burjuva feodal aydınıdır.

Parti Bayrağı'nın yukarıdaki görüşleri, sadece terörü belki, basit, tek yanlı, yüzeysel teşhir görevini yapabileceğini, ve yine şeylerin en basit yanlarını gösteren bir ajitasyon olabileceğini ifade ediyor. Başka bir deyişle burada anlatılmak istenen, terörün kitleler üzerinde ilk başta anlık bir heyecan uyandırabileceği, kitleleri bu ölçüde etkileyebileceği söyleniyor. Ama yazı, meselenin sadece bununla sınırlı kalacağını ve bundan hareket edilerek siyasal sosyalist bilince varılamayacağını ifade etmektedir. Bu açıklamalarda, ne terörün propaganda olarak görüldüğü meselesi vardır, ne de gerçek anlamda terörün bir ajitasyon unsuru olarak görüldüğü söyleniyor.

Parti Bayrağı, en açık şekilde, «propaganda faaliyetleri, terörist eylemlerle yürütülemez», «kitlelere siyasi bilinç vermek, terörist eylemler-

-le gerçekleştirilemez» iddiasındadır. Bireysel terör eylemlerini (yani gerilla savaşını) askeri mücadele biçimi, yani silahlı savaşın bir biçimi olarak görüyoruz. Propagandanın bir unsuru olarak görmüyoruz.

Bunun yanı sıra, Parti Bayrağı, hiçbir şekilde kitlelerin bilinçlendirilmesi faaliyetinin sadece propaganda ve ajitasyonla sürdürüleceğini de söylemiyor. Kitlelerin siyasi sınıf bilincine varması, öncünün propaganda ve ajitasyon çalışması ve buna sıkı sıkıya bağlı olarak, kitlelerin doğru fikirleri bizzat kendi mücadelesi içinde görmesiyle sağlanır. Bir takım nesnel olgular, mücadele içinde bilincine yansır, giderek onlar, maddi bir güç haline, eylem haline dönüşür. Demek ki, bu iki önemli unsur sayesinde kitleler siyasi bilince varabilirler. Gerek öncünün propaganda ve ajitasyon çalışmaları, gerekse de kitlelerin mücadelesi ve tecrübesi birbirine sıkı bir şekilde bağlı olmalıdır. Ama unutulmasın ki kitlelerin bilincinde bir sıçramayı gerçekleştirecek esas etken, kitlelerin kendi mücadeleleri, yani sosyal pratiktir.

İşte Partizan yazarının kavramadığı bu Marksist - Leninist fikirlerdir. Kitleleri bilinçlendirme unsurunu, sadece öncünün propaganda ve ajitasyon faaliyetinden ibaret zannettiği için o, aynı somut koşullarda ve aynı objektif ve subjektif şartlarda kendisi tarafından yapılan, sözde kendisinin yönettiği bireysel terörist eylemlerin doğru olabileceğini söylüyor. Yazarımıza göre aynı konumda bulunan diğer terörist hareketler, ona göre maceracı oluyor! Hatta, bunlar Sovyet sosyal - emperyalizmi tarafından organize edilmiş olan karşı - devrimci hareketler olarak dahi nitelendirilebiliyor. Böylece bir eylemin doğru veya yanlış olduğunu belirleyen, nesnel koşullar değil de, o eylemi yapanların bilinci olmuş oluyor. Bu safsatayı, Parti Bayrağı eleştirdi. Yazar, bunları görmezlikten geliyor ve bildiğini okumaya devam ediyor.

Bu bölüme son vermeden önce, Kaypakkaya'nın görüşlerinin eleştirisinin Parti Bayrağı'nın 7. sayısında yer alan bölümündeki, yanlışlığa yol açması muhtemel bir mesele üzerinde kısaca durmak istiyoruz.

Parti Bayrağı, Kaypakkaya'nın, «silahlı propaganda» yani terörü propaganda olarak gören görüşlerini kanıtlamak için suni zorlamalara başvurduğunu söylüyordu. Ve, Çinlilerin kızıl ordu konusundaki görüşlerini kendine dayanak yapmaya çalıştığını belirtiyordu. Parti Bayrağı, bu iki görüş arasında bir benzerliğin bulunmadığını söylüyordu. Bu doğrudur, (Partizan yazarı, bu eleştirimizi de görmemezlikten geliyor) ama bunun yanı sıra, Parti Bayrağı, Çinlilerin halk ordusunun niteliği ve görevleri ile ilgili görüşlerinin Marksist olup olmadığına değinmiyordu ve olumlu veya olumsuz bir tavır takınmıyordu. Sadece Kaypakkaya'nın kendisine dayanak yapmaya çalıştığı düşüncelerle Kaypakkaya'nın düşünceleri arasında hiçbir ilgi bulunmadığını açıklıyordu. Bu konuyu, açıklığa kavuşturarak, Çinlilerin kızıl ordu konu-

sundaki görüşlerine katıldığımız gibi bir anlayışın olmadığını belirtiyoruz.

Çinli revizyonistler, devamlı olarak orduyu, partinin üzerine çıkarmışlardır. Bunun sonucu olarak parti faaliyetlerinin büyük bir kısmını orduya devretmişlerdir. Onlar sınıfsal proletarya partisinden yana olmamışlardır ve partiyi proletaryadan koparmak için çaba harcamışlardır. Leninist Bolşevik parti ilkelerini bir yana atıp, hiziplerin iki çizgi mücadelelerinin bulunduğu bir burjuva parti anlayışını teorileştirmişlerdir. Sözde «ordu partiye bağlı», «silahlara siyaset kumanda eder» görüşlerini kabul eder görünen tavırlarından bağımsız olarak, onlar, devamlı siyasi faaliyetleri ve öncünün çalışmalarının en üst merkezine ordu örgütlenmesini yerleştirmişlerdir. İşte, Çinli revizyonistler, bu militarist görüşlerine uygun olarak, ordunun sözde propaganda ajitasyon çalışmalarını yürütebileceğini, kitleleri, sendikaları ve hatta partiyi, üretimi örgütleyebileceklerini vaazetmişlerdir. Bunun için Çinli revizyonistlerin Leninist proletarya partisinin ilkelerini reddeden, proletaryanın öncülüğünü ve partinin proleter sınıf konumunun zorunluluğunu inkar eden burjuva militarist düşüncelerini anti - Marksist, revizyonizmin bir türü olarak görüyoruz.

Marksist - Leninistlerin partinin önderliğinde (somut şartlarda) ve partizanlardan oluşturdukları ve kırlara propaganda yapmak için köylük bölgelere gönderdikleri silahlı propaganda birliklerinin niteliği ve görevleri ile Çinli revizyonistlerin vaazettikleri «halk ordusunun» görevleri arasında kesinlikle bir benzerlik yoktur. Birincisi, doğrudan doğruya parti faaliyetinin bir unsurudur ve onun bir parçasıdır. Ve partinin somut şartlara göre mücadelenin aldığı boyutlara ilişkin olarak yeni örgütlenme biçimlerini yaratmasının bir örneğidir. Partizanlardan oluşan silahlı propaganda birliklerinin örgütlenmesinin en iyi örneğini faşist işgal şartlarında Arnavutluk'ta görüyoruz. Bunlar, halk ordusuna bağlı propaganda birlikleri değildir. AKP'nin önderliğinde ve onun faaliyetinin bir parçası olarak kırlık bölgelerde propaganda yapmak üzere silahlandırılmış partililer veya partinin çevresinde toplanmış, parti siyasetini benimsemiş partisiz sempatizanlardan oluşmaktadır. Çinli revizyonistler ise, parti faaliyeti ve örgütlenmesinin dışında, doğrudan doğruya halk ordusuna bağlı ve onun emir kumandasına göre hareket eden, sözde propaganda ve ajitasyon çalışmaları yürütmüşlerdir. Tabiki, bu şekilde bir ajitasyon ve propaganda çalışması, sosyalizmin biliminin yaygınlaştırılmasının dışında, sosyalist devrimin maddi koşullarının hazırlanmasını bir yana atarak, devrimi burjuva devrimiyle sınırlı tutan burjuva demokratik fikirlerden ibaret bir propaganda ve ajitasyon çalışmasından ibaret kılacaktır. Ve nitekim öyle

olmuştur. Bu propagandacıların çoğunluğu da küçük burjuva aydınlardan oluşmaktadır.

Bu bölümü bitirmeden önce şu hususlara değinmekte de yarar görüyoruz:

«Üç Dünya Teorisi»nin esas kısımlarını ve bu teorinin oluşmasını sağlayan Çin revizyonist ideolojisinin tümünü, özel olarak Proudhoncu, Konfiçyüscü, pragmatik Çin revizyonizminin idealist felsefi görüşlerini her yönüyle savunan ve ona sahip çıkan, Partizan yazarı, D. Perinçek, ve de «Üç Dünya Teorisi»nin dışında İ. Kaypakkaya (ki, «Üç Dünyacı» bir çok görüş onda da mevcuttur), hepsi aynı teorik temele sahiptirler. Onlar, başından itibaren Çin revizyonizminin ülkemizdeki uzantıları olmuşlardır. Bu revizyonist akımın metafizik ve idealist fikirlerini her tarafta yaygınlaştırmaya çalışmış ve diyalektik ve tarihi materyalizme karşı çıkmışlardır. Bu gruplar arasında siyasi sınıf farklılıkları olmasına rağmen, düşünce sistemleri ve teorik temelleri aynıdır. Bu siyasi farklılıklar da, Çin revizyonist akımının hem küçük burjuva hem de burjuva sınıflarının çıkarına göre şekillenmiş olmasından ileri gelmektedir. Uluslararası Marksist - Leninist hareketin Çin revizyonizmine karşı yürüttüğü mücadelede, Partizan yazarı ve onun peşinden sürüklediği reformist ve maceracı kliklerin bir arada bulunduğu ve aralarında «iki çizgi mücadelesinin» yürütüldüğü, Partizan grubu, D. Perinçek ve TİKP gibi Çin revizyonizminin safında yer aldılar ve onun ideolojisine dört elle sarıldılar. Bunlar açık olarak, Enver Hoca yoldaşa, AEP'e, uluslararası Marksist - Leninist harekete, dolaylı olarak Stalin'e, Çin revizyonistlerinin ağzıyla saldırmaktalar. Partizan, bu revizyonist kampanyanın öncülüğünü TİKP'e bırakmamak için özel gayret gösteriyor. Partizan yazarının Parti Bayrağı'na en hayasızca ve ağız dolusu küfürlerle saldırmasının nedeni, Parti Bayrağı ve Halkın Kurtuluşu'nun şahsında uluslararası Marksist - Leninist harekete saldırmayı amaç haline getirmiş olmasındandır. Bunun için o, D. Perinçek'i aratmayacak bir biçimde Parti Bayrağı'na kin kusuyor. Şimdiye kadar kimseye karşı kullanmadıkları küfürleri, Parti Bayrağı'na yöneltiyorlar.

Partizan'ın kendini kurnaz zanneden yazarı, Çin revizyonizminin temsilciliğini yapma görevini üzerine almıştır. O, bu konuda meydanı da boş bulduğunu zannediyor. Çünkü artık PDA, Türkiye devrimci hareketinden tamamen tecrit olmuş, Çin emperyalizminin beşinci kolu haline gelmiş, Amerikan emperyalizminin ve ona bağlı gericiliğin ajanlığını gönüllü olarak üstlenmiş, devrimci hareketleri parçalamayı ve devrimi zayıflatmayı baş görev edinmiş faşist hareketlerin bir parçası haline gelmiştir. Partizan yazarı PDA'nın bu konumundan ötürü Çin revizyonizmini devrimci saflar içinde yaymasının imkansızlığından dola-

yı, bu görevi kendisi yürütmeye talip oluyor. Bunun için de, aynı ideolojik temellere sahip PDA hareketine ve onun başında yer alan D. Perinçek'e duyulan nefretten yararlanıp ona karşı imiş gibi tavır alıyor. Kendi durumuna bakmadan başkalarına PDA'cılık çamurunu atıyor. Yazarımız, PDA'ya müthiş düşmandır! Ama ne var ki, bu revizyonistler, hâlâ D. Perinçek tarafından «Mao Zedung Düşüncesini» ellerinden bırakmayan insanlar olarak görülüyor, taktis ediliyor ve ümitvar bulunuyorlar. D. Perinçek'in bu tesbiti yanlış mı? Kesinlikle hayır. Çünkü bunlar da D. Perinçek gibi, Çin revizyonizminin teorik ve ideolojik temellerine sahip çıkıyorlar ve onun uzantıları haline gelmeye çalışıyorlar. Bunların dünyaya bakış açıları, nesnel olguları inceleme yöntemlerini, tümüyle Çin revizyonizminin idealist felsefi sistemi oluşturmaktadır.

Örneğin, Partizan yazarı, aynen Çin revizyonistleri gibi, Sovyet emperyalizminin esas saldırgan ve emperyalist savaşın kaynağı olduğunu söylüyor. Ve yine o, günümüzün şartlarında Amerikan emperyalizminin ellerindeki pazarları koruyan, stratejik savunma siyaseti izleyen bir emperyalist olarak ele alıyor. Çinli emperyalistlerin Balkan siyasetini ve Uzak - Doğu'daki emperyalist saldırganlığını, özel olarak Pol - Pot gibi, faşist, Çin emperyalizminin uşağı bir yönetimi destekliyor. Oysa Pol - Pot, proleter sosyalizmin ve proletaryanın düşmanı bir burjuvadır. Kamboçya halkının ulusal demokratik devrimini, burjuva menfaati için istismar etmiştir. Milyonlarca proleteri köylük bölgelere sürüp, onları çalışma kamplarında yaşamaya mecbur kılmıştır. Çin revizyonizminin emperyalist saldırganlığının bir aracı haline gelip, komşu ülkeleri tehdit etmiştir. Pol - Pot, azgın faşist ve karşı - devrimciydi. O, Çin - Amerikan emperyalist ittifakının temel unsuru durumundaydı ve onların Uzak - Doğu'daki yayılmalarının bir aracıdır ve öyle kalmaya devam ediyor. Partizan dergisi, Sovyet sosyal - emperyalizminin Uzak - Doğu'daki yayılma çabalarını bahane ederek, Pol - Pot gibi bir faşist kliğin desteklenmesini vaazediyor. Oysa bu tavrı en iyi hayata geçiren D. Perinçek'tir. O, Sovyet sosyal - emperyalizminin saldırganlığını bahane ederek, tüm gücüyle ülkemizde Amerikan emperyalizminin ve ona bağlı gericiliğin yaşatılmasına çalışıyor. Partizan'ın utangaç yazarı, bunu ülkemiz için savunamıyor ama, başka ülkeler için savunuyor. Onlar bu tavırlarını sürdürdükleri müddetçe, Çin emperyalizminin ülkemizdeki uzantıları haline gelmeleri de kaçınılmazdır.

Partizan yazarı, «birinci dünyaya» karşı, sözde «ikinci ve üçüncü dünyaların» ittifakını savunmanın «Marksist» bir siyaset olduğunu, milli burjuvazinin öncülüğünde, tam siyasi ve ekonomik bağımsızlığın sağlanabileceğini iddia ediyor ve komprador burjuvazinin öncülüğünde emperyalizmin tasfiye edilebileceğini söylüyor. Bunun için de «bloksuz-

luk», «üçüncü dünyanın birliği» gibi revizyonist görüşlere tüm gücüyle sahip çıkıyor. Ama tüm bunlara rağmen o yine, sözde «üç dünya teorisine karşı»dır. Peki revizyonist yazar, karşı olmasaydın ne olacaktı? Fakat o, «üç dünyacı» revizyonist çizginin bu yöntemlerle daha iyi tezgahlanacağı görüşündedir. Böylece «üç dünya teorisine» karşı duyulan tepkileri de sözde üzerine çekmemiş oluyor. Nitekim, bu gibi yöntemlere başvuranların ilki Partizan yazarı değildir. «Işık» isimli ve Partizan yazarının can ciğer olduğu üç kişilik grupçuk, aynı yöntemlere başvurmaya yeltendi. Öyle anlaşılıyor ki, «Partizan» yazarının bugünkü taktik hocaları onlardır.

Partizan grubunun ve Partizan yazarının, PDA ile ortak teorik temellerinin belirtileri sadece bunlar değildir. Onlar Çin revizyonizminin karanlık yolundan giderek, tıpkı D. Perinçek gibi, devrimde proletaryanın sınıfsal önderliğini (örgütsel, ideolojik, siyasi önderlik gibi her tarafa çekilen kavramlarla devrimde proletaryanın sınıfsal önderliği savunulmuş olunmaz) inkar ediyorlar. Partinin proleter sınıf bileşiminin zorunluluğunu reddediyorlar. Bunlar Tupamaros tipi örgütlenmeleri ortaya atarak, Leninist parti ilkelerini yozlaştırmaya çalışıyorlar. Köylülüğün devrimciliğini mutlaklaştırıyor ve onun küçük burjuva sınıf karakterini gözardı ediyorlar ve bu sınıfın devrimdeki kararsızlığını ve tutarsızlığını görmezlikten geliyorlar. Demokratik devrimde köylülüğün sınıfsal önderliğini savunuyor, «köy şehiri kuşatsın» anti-Marksist formülasyonuna sahip çıkarak, köylülüğün proletaryayı kurtarabileceğini vaazediyorlar. Proudhoncu görüşlerden hareketle yoksulluğa göre, sınıfların devrimciliğini tespit etmeye yelteniyorlar. Bu anti-Marksist düşüncelerini örtbas etmek için de, yalana başvurup köylülüğün devrimciliği inkar ediliyor, devrimin toprak devrimi olduğu inkar ediliyor gibi safsatalara başvuruyorlar. Demokratik devrimde esas cepheyi işçi-köylü ve küçük burjuva tabakalarla yapılan ittifaklar değil de milli burjuvaziyle yapılan ittifakın oluşturduğunu söylüyorlar. Parti içinde hiziplerin varlığını, hizip çatışmalarının meşruluğunu ve iki çizgi mücadelesini savunuyorlar. Sosyalist devrim döneminde dahi proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişmenin uzlaşabilir çelişme olduğunu, uzlaşmaz çelişmelerin uzlaşabilir çelişme haline geleceğini söylüyorlar. Emperyalistler ve gericilerin bir kesimiyle ittifak yapmanın zorunlu bir ilke ve devrimin stratejik bir meselesi olduğunu kabul ediyorlar. Bunların yanı sıra, Türkiye ile ilgili olarak D. Perinçek ve TİKP'in esas düşüncelerini kabul ediyorlar. Sosyalist devrimle demokratik devrimin içiçeliğini ve devrim aşamalarını inkar eden «dört temel çelişki» formülasyonunu (ki, bu saçmalığı D. Perinçek dahi terketti) sürdürmeye devam ediyorlar. D. Perinçek'in Leninist emperyalist teorisinin inkarları temelinde oluşturduğu «Türkiye'nin

ekonomik, politik, sosyal durumuyla ilgili» sözde tahlillerini aynen sürdürmeye devam ediyorlar. Hâlâ, yarı - feodalizmin, kapitalist ve feodal üretim ilişkilerinin her türden bileşimi anlamına geldiğini inkar ediyorlar ve ülke yarı - feodal denilince kapitalist üretimin ve kapitalist üretim ilişkilerinin egemen olabileceğini söylemenin yanlış olacağını söylüyorlar. Oysa bu sözde yanlışlığın esasını Parti Bayrağı, gerek Aydınlık'a, gerekse Halkın Birliği'ne karşı kanıtladı. Partizan'ın bağnaz yazarı, bu konuda hiç bir şey söylenmemiş gibi davranıyor ve dediğim dedik tavrını sürdürüyor.

Bu durumda Partizan yazarına tekrar soruyoruz: Senin bu görüşlerinin tümünün altına D. Perinçek imzasını atmaz mı? İ. Kaypakkaya'nın maceracı görüşlerini terkettikten sonra, 1971 PDA'sı ile aranda ne fark kalır? Partizan yazarının Parti Bayrağı'nı, yeni PDA'cılıkla suçlaması, hiç bir anlam taşımamaktadır. Çünkü Parti Bayrağı'nın Marksist - Leninist şekillenmesi, Çin revizyonizmini hedef alarak ve Marksizm - Leninizm savunularak gerçekleşmiştir. Biz, yukarıda Partizan yazarı ile PDA'nın ortak yanlarını saydık. O da suni yollara başvurmadan, Parti Bayrağı ile Aydınlık arasında ne türden bir benzerlik kuruyorsa, ideolojik, siyasi, teorik neyse,bunu kanıtlamalıdır. Ama biz, Partizan yazarını yeni tipte bir PDA'cı olarak görmüyoruz. O, «eski» PDA'cıdır, bugünde öyle kalmaktadır. Bir ara, Kaypakkaya'nın görüşleri ile yarı - Aydınlıkçı hale gelmişti, ama şimdi onu terkedince, geriye tam Aydınlıkcılık'tan başka bir şey kalmadı. Tekrar ediyoruz: Partizan dergisi, Çin revizyonizminin bir uzantısıdır ve 1971 öncesi PDA'nın günümüzdeki sürdürücüsüdür. Çünkü D. Perinçek, 1971'den beri kendini çok «aşmış» ve tam bir karşı devrimci haline gelmiştir. «Partizan» yazarı, onun eski reformist çizgisini diriltmeye ve bu boşluğu doldurmaya çalışıyor. Partizan yazarı, bu tavrını sürdürdükçe, yani Çin revizyonizmini savundukça, Çin sosyal - emperyalizminin bir kuklası haline gelmesi de mümkündür.

Faşizmin Genel Saldırısı ve Sıkıyönetim

Sıkıyönetimin ilânıyla birlikte proleter devrimci hareket, sıkıyönetim konusundaki değerlendirmesini yaptı. O, özet olarak, sıkıyönetimin ilân edilmesine neden olan esas şeyin emperyalist kapitalizmin krizi ile birlikte yükselen halkın devrimci hareketi karşısında, reformist CHP hükümetinin politikasının ve Türkeşçi sivil faşistlerin saldırılarının yetersiz duruma gelmesi ve devrimin gelişmesini bastırmak için yeni faşist baskı tedbiri olan sıkıyönetime başvurulduğunu tespit etti.

HALKIN KURTULUŞU'nun yukarıda belirttiğimiz, sıkıyönetim tahliline hiçbir revizyonist ve oportünist grup katılmadı. Her renkten modern revizyonist ve çeşitli oportünist grupların CHP hükümetinin ilân ettiği sıkıyönetim konusunda kafa bulandırmaİarını ortadan kaldırmak için bunların ne söylediklerini incelememiz gerekiyor.

Sıkıyönetimi Açıkça Destekleyen Modern - Revizyonistler

Sıkıyönetim konusunda çeşitli modern revizyonist partiler, aralarındaki çatışmayı bir yana bırakarak halka ve devrime karşı gerici bir birlik oluşturmuşlardır. Amerikancı faşistlerle kol kola giren, Sovyet ve Çin SOSYAL - emperyalizminin uşağı, T'K'P, TİP, TİKP gibi sosyal - faşist partiler, halkın gelişen mücadelesinin ezilmesi için vargüçleriyle sıkıyönetimi desteklediler. Devrim karşısında her zaman olduğu gibi, gericiler, yani reformistler, faşistler, her renkten modern revizyonistler, gerici bir blok kurmaktan çekinmediler ve bu somut pratik tarafından kanıtlandı.

TİP ve TİKP'li sosyal - faşistler, faşist - militarist güçlerin doğrudan devreye girmesi ve bizzat faşist saldırıları yönetmesi demek olan sıkıyönetimin, sözde «Türkeşçi faşistlere yöneleceği» yolunda demagojik bir propaganda yaptılar. Aslında onların, sıkıyönetim kanalıyla ezilmesini istedikleri hareketlerin halkın devrimci hareketi ve mücadelesi olduğu biliniyor.

Burjuvazinin devletinin, hele onun faşist - feodal biçiminin Hitler hayranı faşist hareketlere karşı yönelmeyeceği bir gerçektir. Tecrübeler, faşist hareketlerin gelişmesine en büyük yardımı burjuva devletinin sağladığını göstermiştir. Emperyalist ülkelerde mali sermaye oligarşisinin yarı - sömürge ülkelerde ise komprador burjuvazi ve top-

rak ağaları oligarşisinin elinde bulunan devlet, faşizmin ve faşist hareketlerin gelişmesinin baş destekçisidir.

Bunun için emperyalizmi, komprador burjuvazi ve toprak ağalarını ve onların devlet iktidarını hedef almadan, bunlara darbe indirmeden faşizme karşı mücadele edilemez ve faşist hareketlerin saldırısı ve gelişmesi durdurulamaz. Ama sosyalizm maskesini yüzlerine geçiren TKP, TİKP gibi modern revizyonistler kitleleri aldatmak için bu gerçekleri örtbas etmeye çalışmaktadırlar. Onlara kalırsa, faşist - feodal diktatörlüğün resmi militarist güçleri, Türkeşçi faşistleri dağıtacak, bu faşistlerin azgın terörünü durduracak!

Yukarıda da değindiğimiz gibi, aslında bu revizyonistler, sözde Türkeşçi faşistleri «ezmek için» ilân edilen sıkıyönetimin, ne için, hangi sebeple ve kime karşı ilân edildiğini çok iyi biliyorlar. Nitekim pratikte onlar, sıkıyönetimin devrimcilere ve halk hareketine karşı yönelmesi için propaganda yapmaktan da geri kalmıyorlar ve durmadan sıkıyönetimin proleter devrimci hareketi ve devrimci demokrat hareketleri ezmesi için fetva çıkarıyorlar. Böylece onların sıkıyönetimin sözde Türkeşçi faşistlere yöneldiği yolundaki propagandalarının demagoji ve yalan olduğu ortaya çıkmaktadır.

Sıkıyönetimi Açıkça Destekleyenlerden Sovyetçi Sosyal - faşist Kliğin Görüşleri

Uzun bir dönemden sonra, Sovyet emperyalizminin uşaklığında iyice karar kılan TİP'li revizyonistler, sözde hükümete ve sıkıyönetime yol gösteriyorlar. Tabii «faşist terörün» karşısında oldukları izlenimi uyandırarak.

Sınıflar üstü bir terörizm kavramını icad ederek devleti ve orduyu terörden (karşı - devrimci terörden) «arındırarak» bunların «terörizmle mücadele etmeleri gerektiği» yolunda propaganda yapıyorlar. Bu, karşı - devrimci terörün baş destekçileri, kasıtlı olarak terörü sınıflardan koparıyorlar. Halk kitlelerinin gerici sınıflara ve onların her türden karşı - devrimci terör ve faaliyetlerine, özel olarak onların devletinin terörüne yönelen devrimci terörle, halka ve devrime yönelen karşı - devrimci terör arasındaki ayırımı gözardı etmeye çalışıyorlar.

TİP'li modern revizyonistler, faşist - feodal devletin karşı - devrimci terörünün halk kitlelerine ve devrime yönelmesi doğrultusundaki taleplerini «goşizm ve maoculuk» demagojisiyle gizlemek için özel çaba harcıyorlar. Böylece, devrimci ve karşı - devrimci terör arasındaki farklılığı da sözde ortadan kaldırmış oluyorlar!

TİP'lilere göre sıkıyönetimin, bir kurum olarak kendisi değil, uygulamaları demokratik hak ve özgürlüklere yönelebilir. İşte ispatı:

«On üç ilimizde sıkıyönetim ilân edilmiş bulunuyor. Sıkıyönetimin de Anayasal bir düzen olduğu ileri sürülmektedir. Anayasal hükümlere göre, kimi koşullarda öngörülmüş olması bakımından anayasal olmakla birlikte, sıkıyönetim, öncelikle anayasal demokratik hak ve özgürlükleri kısıtladığı gibi, bu hak ve özgürlükleri, fiilen ortadan kaldıran bir yönetim biçimine de bürünebilir, bürünebildiği yakın tarihimizde görülmüştür.

«Durumun sonucunda bu noktaya gelinmesinde hükümetin büyük payı ve sorumluluğu bulunmaktadır.» (TİP Başkanlık Kurulu Bildirisi'nden, Yürüyüş, S. 195).

Bunlar, B. Boran'ın ağzından, daha belirgin ve açık bir tarzda sıkıyönetimi desteklemişlerdir ve onun terörizme yönelmesi gerektiğini söylemişlerdir.

Yukarıdaki satırlardan da anlaşılacağı gibi, TİP'li sosyal - faşistler sıkıyönetimin «demokratik» (onlar anayasallıkla bunu kastediyorlar) bir kurum olduğunu ve bu «demokratik» kurumun demokratik hak ve özgürlükleri kısıtlayabileceğini kabul ediyorlar. Onlar, «demokratik sıkıyönetimin» bu tür uygulamalarından yanalar ama, TİP'e göre sıkıyönetim uygulamalarının faşist olabilmesi için, demokratik hak ve özgürlükleri «fiilen» ortadan kaldırması, gerekmektedir. Bu şekilde bir uygulamanın ortaya çıkmasıyla da CHP hükümeti sorumlu olurmuş! Yani bununla kastedilen, hükümet isterse, sıkıyönetimin demokratik hak ve özgürlüklere değil de, «faşistlere» yöneltilebileceğidir. Yeter ki, TİP'li sosyal - faşistlerin söyledikleri biçimde sıkıyönetim uygulansın!

Şayet, sıkıyönetim, demokratik hak ve özgürlükleri «fiilen» ortadan kaldırmak için değil de ne için ilân edildi diye bir soru sorulursa, halkı aldatmak için çaba harcayan TİP'li sosyal - faşistlerin vereceği cevap «faşizmi yoketmek için» olacaktır. İşte bunu açıkça ifade eden görüşleri:

«Sıkıyönetimin terörizmin legalleşmesi için değil, yalnız ve yalnız terörizmi ortadan kaldırmak ve bir daha baş göstermesini önlemek amacıyla kullanılmasına azami dikkat göstermek, bundan da öte böyle kullanılmasını mutlaka başarmaktır.» (agy)

Biz, iyiniyetle burada terörizmle kastedilen faşist terör olduğunu (ki TİP'liler kesinlikle bunu kastetmiyorlar) farzedelim.

Fakat, yukarıdaki satırlar, TİP'li sosyal - faşistlerin faşist diktatörlüğün, emperyalizm ve gerici sınıfların çıkarı doğrultusunda hareket ettiğini en açık şekilde göstermekten başka bir şey yapmıyor. Herşeyden önce karşı - devrimci sınıfların devletinin halkın üzerinde bir terör mekanizması olduğu reddediliyor. Karşı - devrimci terörle, sadece Türkeşçi faşistlerin hareketleri kastediliyor. Mesele, bununla kalsa yine iyi! Onlar gerici devletin terörü ile faşist terörün ortadan kaldırılabileceği yolunda demagojik propaganda yapıyorlar. Oysa her tür-

den karşı - devrimci terör, ancak halkın devrimci terörü h[illegible] faaliyetini kaldırılabilir veya geriletilebilir. [illegible]yor ve

TİP'liler, meseleyi öylesine çarpıtıyorlar ki, CHP reformist hükümeti devlete dayanarak sözde faşistlere karşı «tutarlı» tavır alabilirse, Türkeşçi faşistlerin tümüyle ortadan kaldırılabileceğini bir daha bellerini doğrultamayacaklarını söylüyorlar. Emperyalizmin, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi iktidarına yönelmeden, gerici devlete dayanarak faşizme karşı mücadele edilebileceği iddiası, her türden revizyonistin kafa bulandırıcı demagojisinden başka bir şey değildir. Ama TİP'liler, sınıf kardeşleri T'K'P, TİKP v.b. CHP'nin de gerici devlete dayanarak faşist Türkeşçilere karşı mücadele edebileceğini söylemekte ve bundan ümitli olabilmekteler. Meseleye bu şekilde bir yaklaşım, faşizmi sınıflarüstü bir olgu gibi görmekten başka bir anlama gelmiyor. Her türden revizyonist, faşizm yanlısı politikalarını gizlemek için, faşizmi sınıflarüstü bir olgu olarak göstermeye özel bir çaba harcıyorlar. Gerici sınıflardan soyutlanan faşizme karşı sözde bir «mücadele» tezgahlamaktan da geri durmuyorlar! Aslında bu revizyonist faaliyetler, kitleleri aldatmayı, faşizme karşı mücadeleyi söndürmeyi amaçlamaktadır.

TİP'li modern revizyonistler de bu amaçlarını gerçekleştirmek için «sınıflarüstü faşizm» icad edip burjuva - feodal devlete dayanarak faşizme karşı sözde savaş açıyorlar. Ama sınıf kardeşleri TİKP'liler gibi özel olarak Marksist - Leninist hareketi faşizme ihbar etmekte özel çaba harcıyorlar. Mezhep kışkırtıcılığı yapıldığı yolunda propaganda yapıyorlar. Bunların bu adi propagandalarından sınıf kardeşleri faşist Türkeşçiler, özel olarak yararlanıyor. Ülkenin bir çok yerinde devrimci hareketlerin gelişmesini önlemek için kitlelerin birliğini bölüyorlar ve bunu yapmanın yolunu da mezhep kışkırtıcılığında buluyorlar. Türkeşçi faşistler, TİP'li sosyal - faşistlerin iftiralarını basamak yaparak, kendilerinin değil de komünistlerin mezhep kışkırtıcılığı yaptığını kanıtlamaya çalışıyorlar.

TİP'liler, bu tavırlarıyla, kopmaz menfaat bağları olan kapitalizmi yaşatmaya çalışıyorlar ve onun istikrarsızlık içinde yuvarlanmasını ortadan kaldırmak için, çaba harcıyorlar ve kitlelerin mücadelesini durdurup, mücadeleye önderlik eden proleter devrimci hareketin zorla ezilmesine yardım ediyorlar ve bunun ortamını hazırlıyorlar. Bunlar, diğer yandan da proleter devrimci hareketle proletaryanın ekonomik hareketinin kaynaşmasını önlemek ve proletaryanın hareketinin, düzenin sınırları dahilinde, ekonomik taleplerle sınırlı kalmasını sağlamak için, proleter dostu görünerek, sözde ekonomik taleplerin sözcüsü olmaya sıkıyönetimden grevlerin yasaklanmamasını istemeye yelteniyorlar. Akılları sıra böylece, kitlelerin mücadelesinin ekono-

mik taleplerle sınırlı kalmasını sağlayacaklar ve işçi sınıfının politik taleplerini bastıracaklar! Ama ne var ki, kapitalizmin bugünkü bunalımı, hiç bir gericiye manevra yapma imkânını tanımamaktadır. Nitekim, sıkıyönetimin işbaşına gelir gelmez yaptığı ilk şey işçi sınıfının grevlerini sınırlamak ve kontrol altına almak oldu. Böylece TİP'li sosyal - faşistlerin sahte işçi dostu tavırları da boşa çıktı.

Sıkıyönetimi Açıkca Destekleyenlerden Amerikan ve Çin Emperyalizminin Uşağı TİKP Revizyonistlerinin Durumu

Bu partinin sosyal - faşist şefi D. Perinçek, çok öncelerden beri devrimci hareketlerin ve halkın mücadelesinin faşist güçler tarafından ezilmesini istemekle tanınmıştır. O, bu faşist politikasını hayata geçirmek için akla gelebilecek her türlü Göbels usulü yalan ve demagojiye dayanan faşist propagandayı yoğunlaştırıyor. Başta proleter devrimci HALKIN KURTULUŞU olmak üzere, tüm ilerici ve demokrat hareketleri polisiye duygularla adım adım takip ediyor, onların tüm devrimci faaliyetlerini faşist diktatörlüğün militarist güçlerine ihbar ediyor. Bu görevi yerine getirmek için onlar, özel bir örgütlenmeye girişmişlerdir.

D. Perinçek, bir yandan kapitalizmin krizi ile birlikte, halk kitlelerinin mücadelesinin yükselmesiyle gericiliğin ve faşizmin ve sermayenin saldırılarının yoğunlaşmasını gizleyebilmek için sözde «bilimsel tahliller» yaparak hedef şaşırtabileceğini, devrimle karşı - devrim arasındaki çelişkiyi gizleyebileceğini sanıyor.

TİKP'liler, sınıf kardeşleri T'K'P ve TİP'li revizyonistler gibi, sıkıyönetimin ilân edilmesinin tek ve esas sebebinin gelişen devrimci halk hareketinin karşısında CHP reformist hükümetinin karşı - devrimci politikasının, sıkıyönetim öncesi faşist diktatörlüğün uygulamalarının ve Türkeşçi faşistlerin faaliyetinin yetersiz kalmış olduğunu gözardı ederek, başka suni sebepler gösterip kafa bulandırmaya çalışmaktadır. D. Perinçek adlı sosyal - faşiste göre, sıkıyönetimin ilân edilmesinin nedeni, «gerici iç savaş»tır! Onun «gerici iç savaş» diye adlandırdığı MHP'liler ve diğer faşistlerle, proleter devrimci, devrimci önderliklerdeki halk hareketlerinin çatışmasıdır. O, bunu «Sovyet emperyalizminin aleti durumuna gelen sahte solcularla» «MHP'lilerin çatışması» olarak gösteriyor. Böylece, çatışmanın gericiler arasında bir çatışma olduğu izlenimini yaratmaya çalışıyor.

«Demokrasi Mücadelemiz» başlıklı yazımızda (Bkz: PB, S. 11), izah edildiği gibi, D. Perinçek revizyonisti, aslında «gerici iç savaş»tan yanadır. Çünkü o, emperyalizm yanlısı bir politika izliyor ve emperyalist hegomonyayı savunuyor. İşte bu durumu gizleyebilmek için, şimdilik devrimci bir iç savaş ortamının doğmadığı günümüzde, faşist saldırı-

lara karşı savunma durumunda olan devrimci hareketlerin faaliyetini karalıyor, faşistler karşısında boyun eğilmesi gerektiğini söylüyor ve bunun zeminini yaratmaya çalışıyor. O, faşist saldırılara karşı direnişleri kötülemek için «gerici iç savaş» safsatalarına başvuruyor. D. Perinçek, ekonomik krizin derinleşmesiyle ekonomik ve siyasi istikrarsızlık içine yuvarlanan gerici düzenin daha da zayıflaması ve yıkılmasını istemiyor. Bunun için o, krizle birlikte şiddetlenen emperyalistler ve gericiler arasındaki çatışmanın istikrarsızlığı daha da arttırdığını bilerek, bu gerici çatışmayı engelleyip her türden emperyalizme bağımlı egemen sınıf kliklerinin hakimiyetinin zayıflamasını ve yıpranmasını önlemek isteyen bir çizgi izliyor. Bu gericiler arası çatışmadan, gericiliğin zayıflamasından, devrimcilerin ve halk hareketinin yararlanması imkânını ortadan kaldırmaya çalışıyor. Oysa, Marksist-Leninistler, gericiler arasındaki çatışmaya halk kitlelerinin alet edilmesine karşı çıkarlar. Ama onlar aynı zamanda gericiler arasındaki çatışmanın istikrarsızlığı daha da derinleştirerek devrimci durumun yükselmesine katkıda bulunduğunu bilirler ve bu gerici çatışmayı, devrimci iç savaşa dönüştürmeye çalışırlar.

Gericiler arasındaki çatışmanın keskinleşmesi, onların tümünü yok etmenin ortamını yaratır ve halk üzerindeki baskıyı azaltır. Oysa, D. Perinçek, her şart altında faşist - feodal diktatörlüğün istikrar içinde yaşamasını savunuyor ve bugünkü emperyalizme bağımlı düzeni korumaya ve yaşatmaya uğraşıyor. Bunun için o, bir yandan devrimci hareketlerin ezilmesine çalışıyor, diğer yandan gericilere çağrıda bulunarak aralarındaki çatışmayı durdurmalarını istiyor. Ve böylece halkın gelişen devrimci mücadelesini gözlerden gizlemek için özel bir gayret gösteriyor. Bu amacına yönelik propagandalar yapıyor, somut gerçekler herkesin gözü önünde dururken, 1971'lere göre emekçi kitlelerin hareketinin bugün daha düşük düzeylerde olduğunu söylüyor. Hem de 1971'lere göre kat kat daha bilinçli ve örgütlü hale gelen emekçi halkın bugünkü hareket düzeyi ortadayken bu iddiaları piyasaya sürebiliyor. Aslında D. Perinçek. ilk önceleri CHP reformizmi eliyle kitlelerin düzene yönelen mücadelesinin genişlemesinin durdurulabileceğini ve ekonomik krizin atlatılabileceğini hesap ediyordu. Bunun için de CHP'yi var gücüyle destekliyordu. Ama ne var ki, evdeki hesap çarşıya uymadı. CHP hükümeti ne ekonomik krizi giderebildi (çünkü bunu yapmak, CHP reformistlerinin iradesine tabi değildi ve hükümet değişiklikleriyle elde edilebilecek bir olgu da değildir), ne de halkın devrimci mücadelesini durdurabildi. CHP reformizminin iş başına gelmesiyle kitle mücadeleleri çok kısa bir duraklama göstermekle birlikte, yükselmesine devam etti. Grevler, boykotlar, mitingler, vb. birbirini takip ederek gelişti. Bu durum, aynı zamanda her türlü faşisti de

harekete geçmeye zorladı. Bunu gören D. Perinçek, «gerici iç savaş» yaygarasıyla devrimcilerin faşist diktatörlük tarafından ezilmesi gerektiği konusunda fetva çıkardı. Ama o, nedense (!) aynı görevi yerine getirmeye çalışan, yani «sahte solcuları» ve halkın mücadelesini ezmeye çalışan Türkeşçi faşistlerin saldırılarına, sözde karşı çıkmaya çalışıyor! Öyle anlaşılıyor ki, o, bir sürü gerici gibi, faşist diktatörlüğün resmi güçlerinin bu işin üstesinden gelebileceğini ve başka yardımcı kuvvetlere gerek olmadığını düşünüyor. Bu davranışın başka bir nedeni de şudur; Türkeşçi faşistlere karşı, devrimci hareketlerin yürüttüğü propaganda ve emekçi halkın kendi tecrübesiyle kitlelerde derin bir nefret uyanmıştır ve kitleler, bu hareketin saldırıları karşısında bugüne kadar boyun eğmemiştir. Böylece Türkeşçi faşistlerin saldırılarıyla kitlelerin sineceğini zannedenler, yanılgılarını görüyorlar ve doğrudan doğruya faşist diktatörlüğün militarist güçlerini devreye sokmaya çalışıyorlar. D. Perinçek, adlı sosyal - faşist devrimci halk hareketinin gelişmesini durdurmak bir yana, faşist saldırıların halk güçlerinin birliğini pekiştirdiğini gördüğünde, Türkeşçi faşistlerin faaliyetine karşı çıkıyor ve bunların «kargaşalık çıkarmaktan ve siyasi istikrarsızlığı yaratmaktan» başka bir şey yapmadıklarını söylüyor. Astarı yüzünden pahalıya gelen Türkeşçi faşist saldırılara kızıyor ve onları suçluyor. Burada önemli olan, hayasız bir şekilde Türkeşçilerin «kargaşalıktan» yani istikrarsızlıktan yana olduğunu ileri sürmesidir. Oysa bu faşistlerin tüm amacı, zor ve baskıyla düzenin istikrarını sağlamak, D. Perinçek'in tabiriyle «kargaşalık»ı ortadan kaldırmaktır. Bu amaca da ancak, faşistlerin kargaşalığın esas sebebi olarak gördüğü devrimci halk hareketlerini ve proleter devrimci hareketi zorla ve şiddetle yok ederek varılacağını biliyorlar. Şayet, Türkeşçi faşistler, kitlelerin devrimci mücadelesini ve proleter devrimci hareketi, zorla sindirip geçici olarak siyasi istikrarı sağlayabilmiş olsalardı, hiç kimsenin şüphesi olmasın ki, D. Perinçek, bu uygulamanın yanında yer alacaktı. Nitekim o, böyle bir görevi yapabileceğinden hâlâ ümitli olduğu Türkeşçi faşistlerle tüm köprüleri atmış değildir. İttifak zemini aramaya devam ediyor ve bulduğu zaman da kol kola yürüyor. Ama onun bugünkü politikasının ağırlık yönünü, reformcu vaadlerle kitleleri aldatma oluşturuyor. O, devrimci hareketlerin faşist saldırılardan ziyade reformcu vaadlerle durdurulmasının daha uygun ve daha başarılı olabileceğini düşünüyor. Nitekim Amerikan emperyalistleri de aynı düşüncede. Çünkü, kriz, en fazla faşist diktatörlükleri sarsıyor.

D. Perinçek'e göre, önemli olan devrimci mücadelenin durdurulmasıdır. Bunu gerçekleştirmeyi amaçlayan sahte reformist ve faşist politikalar arasında fark yoktur. O, tüm gericiler gibi bu düşünceye sa-

hip olduğu için reformist ve faşist politikanın içiçe geçirilerek, fakat dönem dönem birinden birine ağırlık verilerek uygulanmasından yanadır. Başka bir deyişle, devrimin gelişmesi karşısında, en azgın faşist saldırıların dahi yetersiz duruma geldiği durumlarda reformizmin ön plana çıkarılmasını, reformizmin iflâs ettiği yerde ise faşist saldırıların yoğunlaştırılmasını istiyor.

D. Perinçek ve avenesi, gerici, faşist yanlısı politikalarının gereğini yerine getirerek halkın devrimci hareketlerini ezmek için piyasaya sürülen sıkıyönetimi desteklemişlerdir. Ama ne var ki, ilk önce tıpkı TİP'liler gibi, bunlar da sıkıyönetimi utangaç bir şekilde desteklediler. Böyle davranmalarının nedeni, bir seneye yakın süreden beri devrimci mücadeleyi ezmek için sıkıyönetim çığırtkanlığı yapan ve bunun ortamını yaratmak üzere provokasyonlar düzenleyen Demirel ve Türkeş gibi faşistlerle birlikte, herkesin görebileceği bir şekilde hareket etmenin işlerine gelmemesiydi. Fakat D. Perinçek, bu tavrını dahi uzun süre devam ettiremedi. Çeşitli kılıflarla, açık olarak ve utanmadan sıkıyönetimi desteklemeye başladı ve ülke çapında yaygınlaştırılmasından yana oldu. Gelgelelim o, sıkıyönetimin ilk günlerinde tantanalı bir basın toplantısı yaparak, çocuk aldatır gibi, sıkıyönetimin cansız bir alet olduğunu, o kimin eline geçerse ona göre kullanılacağını ileri sürmekten de geri durmadı. Perinçek'e göre, önemli olan siyasetti! Sıkıyönetimin iyi ya da kötü olması, onu uygulayanın siyasetine bağlıydı! Bu görüşleri ortaya atarak, bir yandan da sözde CHP'yi eleştiriyor ve sözde MHP'lilerin aslında ise devrimcilerin üzerine «cesaretle giden» bir politika izlemediği için CHP'nin bu aleti doğru bir tarzda kullanacağından şüphe ettiğini de açıklıyordu.

Ama, CHP'nin politikasının değişmesiyle birlikte tavırlarını da sözde değiştirerek sıkıyönetimi destekleyeceklerini ilân ediyorlardı. Nitekim, sıkıyönetim işe başlar başlamaz, devrimci gençlerin tutuklanmasını yoğunlaştırdı, emekçi gençliğin yığın örgütleri başta olmak üzere emekçilerin örgütlerini kapattı, grevler başta olmak üzere her türlü kitle mücadelelerini yasakladı, Halkın Kurtuluşu gazetesi başta olmak üzere çeşitli yurtsever, devrimci gazetelerin basın ve yayınını durdurdu ve meydanı, revizyonist ve faşist yayınlara bıraktı. Bunun karşısında, D. Perinçek, artık «siyasete tabi olan sıkıyönetim»in «doğru rayına oturduğunu» ve onu açıkça desteklediklerini ilân etti. Bu devrimciler için yadırganacak bir durum değildir. Fakat, o yine bu faşist politikasını gizleyebilmek için demagojik metodlara başvurmaktan geri kalmıyor. Sözde MHP'nin sıkıyönetimi desteklemekten pişmanlık duyduğunu ve sıkıyönetime karşı çıkmaya başladığını ileri sürüyor. Oysa faşist Türkeş sıkıyönetime karşı olmak bir yana, onun daha da genişletilmesini istiyor. Ve CHP hükümetinin «sıkıyönetimin demok-

ratik hak ve özgürlüklere yönelmeyeceği» yolundaki demagojik propagandasıyla halk kitlelerini aldatma girişimine dahi tahammül göstermiyordu. O, oyalanmalara gidilmeden çabuk ve sert bir şekilde derhal ve tüm faşist güçler seferber edilerek devrimci hareketlerin ezilmesini istiyor. CHP reformizminin oyalama taktiklerine karşı çıkıyor. İşte D. Perinçek, bu faşist politikayı, «MHP sıkıyönetime karşı çıkıyor» şeklinde tanıtmaya çalışıyor.

D. Perinçek, siyaset tayin edicidir, düşüncesini sınıf mücadelesinden sosyal sınıfların maddi çıkarlarından soyutlayarak ve sınıflarüstü bir politika icad ederek meseleye yaklaşmaya çalışıyor. Ekonomik sistemin belirlemediği bir politik uygulama olabileceğini ortaya atarak kafa karıştırmaya çalışıyor. Bu sofist düşünceyle sözüm ona bir de politikanın halktan yana olup olmadığının tespitine girişiyor.

Revizyonizm, Marksist formülasyonların içeriklerini boşaltır ve onu anlamsız hale getirir. Bunun en vurucu örneği, D. Perinçek'in politika konusundaki düşünceleridir. Ona göre, politika, üretim biçimlerinden bağımsız ve onun tarafından belirlenmeyen, sınıfların ekonomik çıkarlarından ve sınıf mücadelesinden kopuk, havada duran bir kavramdır. D. Perinçek'e göre, sınıflara tekabül etmeyen ve sınıflardan kopuk, meslekleri politika olan bir takım insanlar var. Bu insanlar, canları isterse halkın çıkarına, istemezse gericiliğin çıkarına uygun politikalar izlerler! Bunun için önemli olan bu politikacıların hangi sınıfın çıkarı dahilinde faaliyet göstereceklerinin tespiti oluyor! Böylece politikanın tayin ediciliği meselesi, iradenin yani bilincin maddeyi belirlediği düşüncesine dönüşüyor. Bu şarlatanca idealist felsefi düşünceye göre hareket edildi mi, D. Perinçek gibi safsatalarla uğraşmak da kaçınılmaz oluyor. D. Perinçek, her zaman maddeyi yaratanın bilinç olduğunu, sosyal olayları, sınıfları, sınıf mücadelesini, ekonomiyi vb. yaratının insan iradesi olduğunu iddia etti ve etmeye devam ediyor.

Her zaman vurguladık, yine söyleyelim; D. Perinçek, orta - çağ papazlarına yakışır bir düşünce sistemine sahiptir. Bunun için o, politikanın belirleyiciliğini, sınıfların maddi çıkarının temelinde ve bu sınıfların üretimdeki yerleri tarafından belirlenme şartıyla olduğunu gözardı ediyor. O yine, politikanın insanlar tarafından «yaratıldığını» zannediyor. Ve bilincin madde üzerinde tayin edici olduğunu iddia ediyor. Başka bir şekilde söylersek, politikanın tayin ediciliği, onun sınıfların menfaati doğrultusunda hareket etmesinin zorunlu olduğu ve sınıfların menfatine tekabül ettiğidir. D. Perinçek, politika ile ekonomi arasında belirli bir özerklik durumu olduğu gerçeğini, mutlaklaştırıyor, ekonominin belirlemediği bir politikanın varlığından bahsedebiliyor. Oysa Lenin, politikanın ekonominin yoğunlaşmış ifadesi ol-

duğunu doğru bir şekilde tespit etmiştir. D. Perinçek'in sofist düşüncesinin reddettiği de budur. Dolayısıyla da, insan iradesinin dışında karşı - devrimci sınıfların, yani emperyalistlerin, komprador burjuvazinin, yarı - feodal toprak ağalarının, emekçilerin çıkarları doğrultusunda bir politika izlemelerinin imkânsız olduğunu kavramıyor. Hem karşı - devrimcilerin çıkarına uygun, hem de emekçi sınıfların çıkarına uygun bir politikanın uygulanması, objektif olarak imkansızdır. Çünkü, bu sınıflar arasındaki menfaat çatışması antagonisttir. Birbirlerine üstün gelerek, birbirlerini yok ederek ancak menfaatlerine uygun sistemleri organize edebilirler. Çünkü gericiliğin maddi çıkarı, emekçileri ezip sömürmekten ve onların yarattığı artı - değere el koymaktan geçer. Bu sınıfların politikası da bu maddi çıkara uygundur, uygun düşmek zorundadır. Ve yine, emekçiler sömürü ve baskıdan kurtulmaları için karşı - devrimci sınıfların ekonomik sömürü ve baskılarına son vermek, emeklerinin gasbını ortadan kaldırmak zorundadırlar. Bu sınıfların politikasıda, işte bu maddi çıkarlar tarafından belirlenir.

D. Perinçek, bu gerçekleri bir yana atıyor. Sömürücü sınıfların çıkarına uygun düşen ekonomik ve politik sistemi yaşatarak ve koruyarak halk sınıflarının lehine politik uygulamaların olabileceğini ileri sürmek, gerçekleri çarpıtmaktan başka bir şey değildir. Hele bir de, egemen sınıfların sömürüsünün devamını sağlayan emeğin gasbının sürekliliğini yaratan ve emekçiler üzerinde zor ve baskı örgütü olan devletin bir uygulamasının (sıkıyönetim biçiminde) emekçilerin lehine olabileceğini düşünmek, sadece kötü niyete işaret eder.

CHP reformistleri, emperyalizme bağımlı ekonomik ve politik sistemi ayakta tutan tüm gerici sınıfların menfaatini gözeten bir politikanın yürütücüleridir. Bunlar, bu politikayı izleyeceklerini kanıtladıkları için hükümet olmalarına izin verilmiştir. Başka bir deyişle, CHP hükümeti tarafından uygulanan politikanın belirleyici yanı, CHP'liler değil, egemen sınıflar ve onların ekonomik ve politik sistemidir. CHP hükümeti, buna uygun hareket ettiği müddetçe ve işe yarar oldukları müddetçe hükümet etmelerine izin verilir. Böyle bir ekonomik ve devlet sistemi altında ve buna tabi olan CHP reformizmi eliyle sıkıyönetimin halkın yararına işler görebileceğini ileri sürmek, gerçekleri çarpıtmaktan öte, sıkıyönetimin gerici devletin halka yönelen bir uygulaması olduğunu ve kendisinin kurum olarak bir sınıfın menfaatine tekabül ettiğini gizleme amacına hizmet eder. D. Perinçek'in yaptığı da budur. O, sıkıyönetimi sınıflarüstü olarak göstermeye çalışıyor. Bu revizyonist, emperyalizme bağlı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının devletinin sınıflarüstü olduğu yolunda yoğun bir propaganda yürütüyor. O, genel olarak burjuva devletinin, özel olarak da feodal - fa-

şist devletin esas niteliğini gözardı ediyor, arkasından da bu devletin militarist kurumlarını halka şirin göstermeye çalışıyor.

Yukarıda belirtmeye çalıştığımız esasların, D. Perinçek tarafından bilinmediğini düşünmek yanlış olur. Çünkü o, 1970'lerde Demirel tarafından ilân edilen sıkıyönetimi utangaç bir şekilde desteklemesine ve bunun tarafsız olabileceğini söylemesine rağmen, diğer yandan aynı düşünceyi daha açık ve kesin hatlarla ifade eden M. Belli oportünizmine karşı «sıkıyönetimin ve devletin tarafsız olamayacağını» ileri sürüp, ona M. Belli'yi eleştiriyordu! Tabii, o zaman da bu düşüncesinde samimi değildi. Çünkü o, hayatı boyunca burjuva devletini desteklemiş, onun korunması yolundaki faaliyetlere canı gönülden katılmıştır. Bunu, geçmişte küçük burjuva reformist bir tarzda yerine getiriyordu, bugün ise sosyal - faşist bir karşı - devrimci olarak sürdürüyor.

M. Belli'ye karşı, sıkıyönetimin tarafsız olamayacağını ve sıkıyönetimi desteklemenin sosyal - faşistlik olduğunu ileri süren D. Perinçek, dokuz sene sonra aynı işi, daha azgın ve daha hayasız bir şekilde yapıyor. O, artık sıkıyönetimin tarafsızlığını da bir yana atmıştır ve sıkıyönetimin şimdi halktan yana işler yapabileceğini iddia etmeye başlamıştır. Ve sıkıyönetimi, gerici sınıflardan, onların devletinden, ordusundan soyutlayıp «otobüs gibi» cansız bir araç olduğunu söylüyor ve sıkıyönetimin kurum olarak her şart altında halka yönelen bir sistem olduğunu gözardı etmeye çalışıyor. Sıkıyönetim, burjuva devleti tarafından ilân edilir edilmez, ilk yöneleceği yer, burjuva demokrat hak ve özgürlüklerdir.

D. Perinçek, sıkıyönetimin derinleşen krizle birlikte yükselen devrim dalgasını durdurmak amacıyla ilân edildiğini çok iyi biliyor. Buna dayanarak, bu sefer de, Türkiye'de devrimci durumun objektif şartlarının bulunamayacağını, dolayısıyla da devrimin subjektif şartlarının hazırlanmasına girişilmesinin yanlış olduğunu söylüyor. Ama o, bu propagandasını öylesine kaba ve ilkel bir tarzda yapıyor ki, Marksizme az çok yaklaşan insanların karşısında gülünç duruma düşüyor. D. Perinçek, siyasi kargaşalığın sebebini ve niye şiddetlendiğini ve şiddetlenmeye başladığını gözlerden gizleyerek işe başlıyor. Sanki «gerici bir iç savaş», kapitalizmin derinleşen istikrarsızlığı sebebiyle ortaya çıkmıyormuş gibi. Bu «gerici iç savaş» denen durumun da devrimci durumu yaratmakta yararlı olabileceğini gizlemeye çalışıyor. O, «gerici iç savaşın»da kapitalizmin krizinden ve onun çelişkilerinin keskinleşmesinden doğduğunu ve kapitalizm yaşadıkça bu çelişkilerin de yaşayacağını görmemezlikten geliyor. Sofist mantığı ile gerici iç savaşın da yaratıcısının insan iradesi olduğunu zannediyor. Tam da savaşı çıkaranların kötü niyetli insanlar olduğunu söyleyen, savaşın kaynağının kapitalizm olduğunu göremeyen bilinçsiz insanların ya da mak-

satlı burjuvaların yaptığı gibi. Oysa kapitalizm varolduğu ve onun çelişkileri varolduğu ve keskinleştiği sürece, kapitalizmin krizi derinleşecektir ve bununla birlikte, hem devrimle karşı - devrim arasındaki mücadele, hem de gericiliğin kendi içindeki mücadele hızlanacak ve çatışma şiddetlenecektir. Bu iki mücadelenin yükselmesi ve kapitalizmin krizinin derinleşmesi sonucunda devrimci durum doğar ve onun oluşmasını belirleyen maddi şartlar ortaya çıkar. Şayet, gericiler arasındaki çatışmanın kızışmasıyla da devrimci durumun doğamayacağı düşünülüyor, bunun için gericiler arasındaki savaştan yakınılıyorsa, hemen söyleyelim, boşuna çene yoruluyor. Aslında Doğu Perinçek'in bütün yapmak istediği, kapitalizmin derinleşen krizi ile birlikte, esas olarak devrimle karşı - devrim arasındaki mücadelenin ve emperyalistler ve gericiler arasındaki mücadelenin derinleşmeye başladığını ve bunun bir çok ülkede devrimci durumu doğurduğunu gözardı etmektir.

Emperyalizmin Zayıf Halkası Nerededir?

D. Perinçek, devrimin yolunu karartmak için sözde «teoriler» icad edip kafa bulandırmaya özel bir gayret gösteriyor. Bu gayretlerinden biri de Stalin'le Buharin arasındaki tartışmayı, gerici amacı için kullanmaya kalkışmasıdır. Bu tartışmanın özünü, niteliğini, her şeyini çarpıtıyor.

Stalin'le Buharin arasında «emperyalizmin zayıf halkalarını nereler oluşturur?» tartışmasının özü, D. Perinçek tarafından tahrif edilmektedir. Bunun karşısında Halkın Kurtuluşu dahil olmak üzere bir çok devrimci dergi tepki gösterdi ve ona cevap verdi. Ama o, bu konuyla ilgili kendine yöneltilen doğru eleştirilerin bir tekini dahi cevaplandırmadan hâlâ yozluğu teşhir edilmiş yobaz burjuva düşüncesini ısrarla sürdürmeye ve yaymaya çalışıyor.

Bundan önce, D. Perinçek'in ortaya attığı «fikirlere» cevap verilmiş olmasına rağmen, yine bu yazımızda da onun yoz görüşlerini eleştireceğiz. Çünkü o, bu görüşlerden kalkarak ülkemizde devrimci durumun doğmasının şartlarının bulunmadığını ileri sürmektedir. Hemen söyleyelim ki, böyle bir düşünceyi yaratan D. Perinçek değildir. Onu bu düşünceye sevkeden hayatları boyunca Marksizm'e uzak kalmak için özel gayret gösteren Çin revizyonistlerinin düşünceleridir. Gelişmiş kapitalist ülkeler için Çin revizyonistleri, devrimci durumun şartlarının bulunmadığını, dolayısıyla buradaki proletaryanın görevinin tekelci emperyalist burjuvazinin menfaatini gözetmek olduğunu ileri sürüyorlar ve bütün dünyada sınıf işbirlikçiliğinin tezgahlanmasına gayret gösteriyorlar. Bu düşüncenin devamini, ülkemizde geçerli kılmaya çalışan D. Perinçek'tir. Ama onun hakkını yemeyelim; o, Çin revizyonistlerinden de ileri giderek, sağ düşünceleri en ileri noktasına götürmeye çalışıyor.

D. Perinçek'e göre, bir ülkenin emperyalizmin zayıf halkası olabilmesi için veya bunu sağlamak için kapitalizm şartlarında milli ekonomiyi geliştirmek ve bu kanalla emperyalizmi sözde zayıflatmak gerekmektedir. Milli ekonomi, gelişmedikçe (!) dolayısıyla krizden kurtulmadıkça (!) (Sanki kapitalizmin krizi, onun gelişip gelişmemesine bağlıymış gibi), devrimci durumun objektif şartları doğamayacaktır! Bu noktalara ilişkin olarak ve konuya ışık tutmak için Stalin'le Buharin arasındaki tartışmaya kısaca değinmemiz ve kısaca emperyalizmin zayıf halkası meselesini bir kere daha açıklamamız gerekiyor.

Buharin'in emperyalizmin zayıf halkası olarak ele almaya çalıştığı ülkeler, ekonomisi çok cılız olan ve kapitalizmin çok geri olduğu ileri teknolojik üretime geçmemiş geri tarım ülkeleriydi. Buharin, bu ülkelerin zayıf ekonomisine dayanarak emperyalizmin en zayıf halkalarını buraların teşkil ettiğini söylemekteydi. Yani başka bir deyişle, kapitalist ekonominin zayıflığına göre emperyalizmin zayıf halkasını tespit etmeye yelteniyordu. Buharin'in bu anlayışıyla hareket edildiğinde, emperyalizmin zayıf halkalarını ancak Afrika ve Asya'nın geri ülkeleri teşkil edebilirdi. Bu düşünce doğal olarak devrimin ilk olarak buralarda yapılmasını da öngörüyordu. Stalin, Marksist - Leninist açıdan bu düşünceye karşı çıktı. Emperyalizmin zayıf halkasının emperyalist kapitalizmin çelişkilerinin en fazla keskinleştiği yerler olduğunu söyledi. Somut koşullarda bu ülkelerin (tüm emperyalist - kapitalist sisteme bağlı olan ülkeler) ayrı ayrı süreçlerde emperyalizmin zayıf halkası haline gelebileceğini, devrimin kolayca yayılabileceği, devrimin ağırlık merkezleri olabileceğini söylüyordu.

Oysa, Buharin'in görüşlerine göre, ne kapitalizmin az çok geliştiği sömürge ve yarı - sömürge ülkeler, ne de gelişmiş kapitalist ülkeler, emperyalizmin zayıf halkası haline gelip devrimin merkezlerini oluşturabilirlerdi. Ve yine, Stalin'le Buharin arasındaki tartışmada zayıf milli ekonomiye sahip ülkelerde ortaya çıkabilecek krizlerin devrimci durumun şartlarını yaratıp yaratmayacağı konusunda bir tartışma söz konusu değildir. Bir kere Buharin'in sözünü ettiği ülkeler genel olarak burjuvazinin öncülüğünde ulusal ve demokratik devrim aşamasından geçmesi zorunlu olan ülkelerdi. Nitekim Stalin, bu düşüncesini «sömürgeler sorunu»nda açıkça dile getirdi. Buharin böyle ülkelerde sosyalist devrim oluşturmaya kalkışıyordu.

Meseleyi başka bir açıdan ele alırsak, devrimci durumun doğmasının şartları sadece sosyalist devrimi ilgilendiren bir mesele değildir. Bunun için de, Stalin ile Buharin arasındaki tartışma, kapitalizmin az gelişmiş bir ülkede milli krizden ötürü devrimci durum doğar mı, doğmaz mı meselesine ilişkin değildi. Çünkü, devrimci durumun doğması sadece emperyalist döneme has bir şey değildir. Kapitalizmle feodalizm arasındaki çatışma ve kapitalist ekonominin yeni geliştiği ve cılız oldu-

ğu dönemlerde devrimci durumlar doğmuştur ve bunlar çoğu kere devrimlere dönüşmüştür. Bundan çıkarılması gereken sonuç, devrimci durumun sadece kapitalizmin krizinden doğmadığı feodalizmin krizi de ve çelişkisinin şiddetlenmesi de devrimci durumu yaratabilir ve yaratmıştır. Örneğin, 1848 Fransa'sını ele alalım. Burada milli bir kapitalizmin varlığı söz konusuydu. Bu kapitalizmin milli ekonomisinden (hali hazırda gelişmiş sanayi kapitalizmi dönemine girmiş olmamasına rağmen) bir devrimci durum doğdu. Ve yine Lenin'in de belirttiği gibi 1789 Fransız burjuva devrimi dönemi de devrimci durumun varlığına tekabül ediyordu. Bunun örneklerini çoğaltabiliriz. Devrimci durumun bir yerde doğabilmesi için, bu ülkenin, her şart altında emperyalist - kapitalist sistemin içinde yer alan gelişmiş bir kapitalist ülke olması gerekmez. Şayet böyle olsaydı, başta Çarlık Rusya'sı olmak üzere, hiç bir uzak-doğu ülkesinde devrimci durumların ve devrimlerin olmaması gerekiyordu.

Az çok meta ekonomisinin geliştiği ve kapitalist üretimin başladığı, ulusal bir ekonominin ve ulusal pazarın doğduğu her ülkede (isterse bu ülkenin ekonomisi esas hatlarıyla milli ekonomi olsun) kapitalist ekonominin kanunları, yürürlüğe girer, meçhul bir pazar için meta üretenlerin arasındaki rekabet, kapitalizmin anarşi kanunu pekalâ bu ülkeleri de aşırı üretim bunalımlarıyla karşı karşıya bırakır. Ticarette başlayan bunalım, hızlı bir şekilde ekonominin tüm kollarını kapsar. Dolayısıyla milli burjuvazi ile emekçiler arasındaki çatışmayı keskinleştirebilir ve dolayısıyla devrimci durumun doğmasına yol açabilir. Bunun için, Stalin, hiç bir yerde, milli ekonomiye sahip olan ülkelerde kapitalizmin geriliğinden ötürü devrimci durum doğmaz diye bir şey söylemiş değildir. Ama Stalin, ısrarla, emperyalist sistemi yok etmek için emperyalist sistemin zayıf halkalarında doğacak devrimci durumlara önem verdi ve proletaryanın doğmadığı, burjuvazinin belirli tabakalara ayrılmadığı ülkelerde sosyalizmin kurulmasına yeltenmemek gerektiğini, bu ülkelerin burjuvalarının önderliğinde olsa dahi milli ekonomilerini emperyalist sömürüden kurtarma çabasını destekledi. Stalin, bu milli burjuvaların önderliğindeki hareketlerin de emperyalizmi zayıflatan mücadeleler olduğunu tesbit etti. Bu açıdan bu ülkelerin bu durumlarını, emperyalizmin zayıf halkaları olarak değil, emperyalizmi —milli burjuvazinin öncülüğünü de olsa— zayıflatan hareketler olarak gördü. Böylece bu ülkeleri proletarya adına karşıya almak değil, desteklemek gerektiğini belirtti. Tartışmanın özü buydu. Ama Stalin, hiç bir şekilde emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, burjuvazinin öncülüğünde gelişmiş kapitalist bir ekonomiye sahip olunacağı konusunda hayaller yaymadı. Stalin, yine hiçbir şekilde burjuvazinin öncülüğünde ve kapitalist ekonomiye dayanılarak emperyalizme karşı olmak şartıyla milli bir ekonominin geliştirilebileceğini ve

esas olarak bu yolla emperyalist ekonominin zayıflatılabileceğini ileri sürmedi. Başka bir deyişle, kapitalist ekonominin sınırları dahilinde üretici güçlerin geliştirilmesiyle emperyalizmin zayıflatılacağı yolunda bir düşünce ileri sürmedi. O, sadece kısmi olarak emperyalizme darbe indirilebileceğini, ve bunun esas olarak ekonomik değil siyasi planda gerçekleştirilebileceğini söyledi. Kapitalizm yaşatılarak ve onun sınırları dahilinde üretici güçler geliştirilerek ve burjuvazinin öncülüğünde emperyalizme karşı gelişmiş milli bir ekonomi inşa edilebileceği ve bu yolla emperyalizmin sözde zayıflatılacağını ileri süren, Stalin değil, Kruşçev ve Çin revizyonistleridir. Onlar, bu hayal mahsulü revizyonist görüşlerini «kapitalist olmayan yoldan kalkınma» ve «yeni ekonomik düzen» laflarıyla formüle etmişlerdir. Revizyonist D. Perinçek, tam da bu görüşleri savunmaktadır.

Oysa, Lenin ve Stalin, esas olarak dünya kapitalizminin, miadını doldurduğunu söylüyorlardı. Yarı - sömürge ve sömürge ülkelerde bir oranda milli kapitalizm gelişme sürecini yaşasa dahi, durum buydu. Doğal olarak da, burjuvazinin öncülüğünde demokratik devrim, hiçbir şekilde kesin ve nihai olarak çözümlenemezdi. Bunun için, proletaryanın öncülüğünde sosyalist ekonomi inşa edilmedikçe, üretici güçler geliştirilerek emperyalist - kapitalist sistemin zayıflatılması düşünülemez. Sözde kapitalist milli ekonomiler inşa edilerek emperyalizmin zayıflatılacağı yolundaki görüşlerin ortaya atılmasının sebebi, bunun çağımızda ancak proletaryanın önderliğinde milli devrimler aracılığıyla yapılabileceği gerçeğini karartmaktan başka bir şey değildir. D. Perinçek, bu görüşleri ortaya atarak kapitalizmi şirin göstermeye ve onu sonuna kadar savunmanın gerekliliğine herkesi inandırmaya çalışıyor!

D. Perinçek'in yaptıkları yalnız bunlarla kalsa yine iyi! O, «milli ekonomi» adı altında emperyalizme bağımlı komprador ekonomiyi ve dolayısıyla da emperyalist sömürüyü savunuyor ve bunu gizlemek için «milli ekonomi» postuna bürünüyor. O, tüm sektörleriyle emperyalist ekonomiye bağlı olan ve onun sömürüsünü gerçekleştiren komprador tekelci kapitalizmin ve yarı - feodal toprak ağalığı düzenini milli ekonomi olarak gösteriyor. D. Perinçek, bu görüşünü öylesine ileri götürmüştür ki (tabiki ağababası Çin revizyonistleri ile birlikte) komprador kapitalizme ve komprador burjuvaziye ve toprak ağalarına dayanarak ve bu sınıfların «öncülüğünde» emperyalizme darbe vurulabileceğini ve milli ekonominin inşa edilebileceğini iddia ediyor. Bunun nasıl olacağı yolunda bir soru akla gelirse, D. Perinçek'in cevabı, emperyalist borçlarla, emperyalizmin doğrudan sermaye yatırımlarıyla, ve emperyalizmin tekelci eşitsiz mal mübadelesiyle sağlanacağı yolunda olacaktır. Emperyalizmin sömürüsünün yoğunlaşmasıyla, emperyalizmin zayıflatılabileceği iddiası, tam emperyalistlerin istediği bir çözüm yoludur. D. Perinçek, bu «çözüm yolunun» gereği olduğu için,

Aydınlık denilen faşist paçavrada, emperyalist borçların reklâmını yapıyor, emperyalistlerin Türkiye'ye borç vermeye başladığı yolunda haberleri, müjde olarak veriyor. O, dört soyguncu emperyalist ülke başkanının toplantısında Türkiye'ye «acil yardım» yapılması yolunda karar alındığı şeklindeki haberleri büyük manşetlerle veriyor. İşte, «emperyalist sömürünün zayıflamasıyla milli ekonominin güçlendirilmesi girişimi» olarak gösterilen budur. Bir kişi, hayasızca tüm benliğini emperyalistlere sattıktan sonra, bundan başka türlü davranamaz. O tüm emperyalistlerin önünde diz çöküyor. Sözde Sovyet emperyalizmine «dehşetli düşman»dır! Ama bu emperyalistlerin de «yardım»ından yanadır. Ve yeterince borç vermediklerinden yakınmaktadır. D. Perinçek'e göre Sovyetler, zayıf bir emperyalist devlet olduğundan sermaye yatırımlarıyla ekonomik yayılmacılığını, yani ekonomik ilhakı gerçekleştirmede güçsüz kalıyorlar. Bunun yerine siyasi ilhaka önem veriyorlar, dolayısıyla da, siyasi çatışma yaratıp «kargaşalık» çıkarıyorlar. O, sözüm ona, Sovyetlerin bu tavrına karşı çıkıyor! Çünkü, D. Perinçek'e göre, emperyalistler ekonomik ilhaka ağırlık verdiği oranda, aralarındaki siyasi çatışma o oranda yumuşar ve siyasi ilhakın yarattığı kargaşalıklar doğmaz! Bunun için de o, Sovyetlerin ekonomik ilhakına karşı değil. Ama, Sovyetler bu yola değil de siyasi ilhaka ağırlık verdiği için onlara karşı çıkıyor ve batılı emperyalistleri bundan dolayı tercih ediyor. Çünkü, ona göre, batılı emperyalistler ekonomik olarak güçlü oldukları için sermaye ihracı temellerinde ekonomik ilhaka ağırlık veriyorlar; böylece, siyasi ilhakı öne çıkarıp «kargaşalık» yaratmıyorlar! Bu revizyonistin sayesinde güçlü emperyalist ülkelerin siyasi ilhaka başvurmadıklarını da öğrenmiş oluyoruz! Oysa, emperyalistlerin siyasi ilhakı da, ekonomik ilhakı da onların ekonomik gücü ile orantılıdır. Güçlü olan emperyalist, rakiplerine oranla ekonomik ve siyasi ilhak gerçekleştirmede daha büyük avantajlar elde ederler. Kaldı ki, emperyalistler, siyasi ilhakı, darbeler, hükümet değişiklikleri sonucunda elde etmiş olarak görünseler dahi, bunu sağlayan yine, o ülkedeki devlet adamlarının emperyalizm tarafından rüşvet vs. yollarla satın alınmasıdır. Yani son tahlilde, siyasi ilhakı da belirleyen ekonomik güçtür. Tabii, emperyalistlerin doğrudan askeri işgalinin dışında.

D. Perinçek'i böylesine açmazlar içinde bırakan neden, onun emperyalizm, komprador burjuvazi ve toprak ağaları doğrultusunda gerici bir politika izlemeye kalkışmasıdır. Bunun için ona göre, hangi emperyalist devlet ekonomik olarak «yardım»da bulunursa bulunsun bu iyidir. Bunun böyle gösterilmesinden amaç, komprador kapitalizmin şiddetli bir şekilde ihtiyaç duyduğu emperyalist borçların elde edilmesinin iyi bir şey olduğu yolunda izlenim yaratmaktır. Bunun için komprador kapitalizmin genel olarak emperyalist kapitalizmin yapı-

sından, özel olarak da emperyalizme bağımlılık yapısından kaynaklanan krizi «milli ekonominin krizi» olarak ele alıyor, hem de bunu emperyalist sistemin dışında bir olguymuş gibi gösteriyor.

Bugün Türkiye'deki ekonomik kriz, tekelci kapitalizmin ve yarı-feodal toprak ekonomisinin çürümüşlüğünden kaynaklanmamış olsa bile, yani «milli ekonominin» ulusal çapta ve iç dinamizminden ve aşırı üretimdende kaynaklansada, bu krizin 1848 Fransa'sında olduğu gibi ülke çapında devrimci durum yaratamayacağını söylemek, devrim korkusundan ne yapacağını şaşırmışların işidir. Yukarıda da söylediğimiz gibi, bunu bir yana bırakıyoruz. D. Perinçek, emperyalizme bağımlı komprador kapitalizmin krizinin dahi devrimci durum yaratmayacağını söylüyor. D. Perinçek, şöyle diyor: «Devrimci durum, bir üçüncü dünya ülkesinde hangi krizden doğar? Emperyalizm ve sosyal - emperyalizmin krizinden mi, yoksa ezilen milletin ekonomisinin krizinden mi?» (Aydınlık - 10.1.1979) Aslında bu satırlarla dahi o, kendini ele veriyor. Çünkü «Türkiye ekonomisinin krizi» emperyalizmin ve sosyal - emperyalizmin krizinin bir parçasıdır. Onun dünya üzerinde ortaya çıkan bunalımının ülkemizde yansımasından başka bir şey değildir. Dolayısıyla, D. Perinçek gibi sadece emperyalist sistemin krizinin devrimci durumu yarattığını düşünsek dahi, emperyalizme bağımlı komprador «Türkiye ekonomisinin» krizinin devrimci durumu yarattığını ve yaratabileceğini kabul etmek zorunda kalınır. Görüldüğü gibi D. Perinçek, nereye kaçsa devrimden kurtulamıyor.

Aslında o, «Türkiye ekonomisinin krizinin» devrim dalgasını yükseltmeye başladığını çok iyi biliyor. Bütün telaşı da bundandır. Bu durumu gözardı ederek, aklı sıra, devrimin subjektif etkenlerinin hazırlanmasını önleyecek! Her zaman olduğu gibi o, devrim karşısındaki itfaiyeci görevini gizlemek için, Türkiye'de devrim dalgasının yükseldiğini tespit edenin T'K'P 'liler olduğunu ileri sürüyor. Ki, T'K'P 'lilerin yazılarında böyle bir şeye rastlanmamasına rağmen, öyle bile olsa bu neyi gösterir? T'K'P 'lilerin devrimci durumun varlığı yolundaki tespitlerinden çıkarılması gereken sonuç, bu durumun ortadan kaldırılması için yoğun bir çabaya girişecekleridir; nitekim D. Perinçek gibi girişiyorlar. O, öyle bir noktaya gelmiştir ki, devrimin Sovyet sosyal - emperyalizminin işine yaradığını ve bundan dolayı devrimden vazgeçmek gerektiğini ileri sürüyor. Oysa buna objektif olarak imkan yoktur. Nitekim gerek dünyada, gerekse de ülkemizde, D. Perinçek'in söylediklerinin aksine, Sovyet emperyalistleri ve ona bağımlı modern revizyonist partiler, aynen Çin revizyonistleri ve bu arada D. Perinçek gibi, devrimin ateşini söndürmek için çaba harcıyorlar. Bu normaldir. Çünkü, Sovyet sosyal - emperyalistleri, genel olarak emperyalist sistemden özel olarak da komprador kapitalizmi ve toprak ağalığı ekonomisinden oldukça büyük oranda kâr elde ediyorlar. Bunun için var-

lıkları emperyalist sistemin yaşamasına bağlıdır. Bu sistemi yıkmaya yönelen her hareket, onların menfaatlerini de hedef alıyor. D. Perinçek'in, yalanlarını bir tarafa bırakıp, Sovyet emperyalistlerinin bu konuyla ilgili olarak yazdıklarını okuduğumuzda söylediklerimizin doğrulandığı görülecektir. Sovyet emperyalistlerinin dünya politikası, zaten bunun başlı başına bir kanıtıdır. O, diğer emperyalistler gibi, devrim karşısında her türlü gericiliğin arkasındadır ve onları güçlendirmekten başka düşündüğü yoktur. Örneğin, Arjantin'de, Şili'de, İran'-da, Türkiye'de olduğu gibi.

Meseleyi somutlaştırmak için sadece Sovyet emperyalistlerinin, Türkiye'de son cereyan eden olaylar karşısındaki tavrını incelemek yeter.

Ecevit hükümetinin 13 ilde sıkıyönetim ilân etmesini Moskova radyosu, canı gönülden destekledi. Aynen D. Perinçek gibi, sıkıyönetimin «aşırı sağcıları» ezmek için ilân edildiğini söyledi. Sovyet revizyonistlerinin reformist CHP hükümeti ve sıkıyönetimi destekleyen görüşleri Tükiye'de yayınlanan gazetelerde de yer aldı. Örneğin Günaydın gazetesi, bu konuda uzun bir yazı yayınlayarak ve Sovyet revizyonist gazetelerinden alıntılar yaparak, bunu sergiledi. 20.1.1979 tarihli «Novoye Veremya» (Yeni Zamanlar) dergisinden alınan yazıda, Türkiye'-nin son durumu ile ilgili olarak şunlar söyleniyor: «Aşırı sağcı güçler tarafından girişilen şiddet kampanyası da çoğu zaman aşırı sol ve özellikle de maocularla ittifak halinde hergün tanınmış kişilere, parti lokollerine karşı saldırılarda bulunulmaktadır.» «Türkiye'de çok sayıdaki gözlemcilere göre, bu kampanyayı örgütleyenler, ülkede **güvensizlik ve istikrarsızlık** yaratıp (abç) ardından da demagojik bir biçimde iktidarı suçlayarak Ecevit hükümetini istifaya zorlamaktadırlar. Ümit ettikleri ise, ya kendilerini ya da askeri bir diktatörlüğü iktidara getirecek koşulların yaratılmasıdır.»

«Başbakan Ecevit'in de dediği gibi, aşırı sağcıların kışkırtmaları, **devletin birliğini ve bütünlüğünü** (kulağın çınlasın D. Perinçek - PB) sarsmaya başlamıştır. Ecevit hükümetinin sıkıyönetim ilân etmek zorunda kaldığını açıklarken, sıkıyönetimin, **düzeni**, demokratik hakları ve bağımsız yargı düzenini kısıtlamadan sağlayacağını belirtmiştir.»

Bu satırları okuduğumuzda, acaba bunların D. Perinçek mi yazdı diye şüpheye kapılıyoruz. Çünkü «maocu»lar kelimesinin yerine «sahte solcular» kelimesi konulduğunda, tümüyle karşımıza çıkan şey, D. Perinçek'in görüşleridir.

Yukarıda da söylediğimiz gibi, Türkiye'deki son olaylara Sovyet emperyalistlerinin bu şekilde yaklaşımı, onların menfaatine uygundur. Çünkü onlar, komprador burjuvazi ve toprak ağalarıyla işbirliği yaparak milyarlarca ruble tutarında sermaye yatırımına girmişlerdir. Ve, bu kanalla emekçi kitlelerin sırtından aşırı kârlar elde ediyorlar. Bun-

ların ekonomik ve siyasi istikrarsızlıktan faydalanacağı esas olarak hiçbir şey yoktur. Aksine komprador ekonomisinin yaşatılmasında ve «devletin birliği ve bütünlüğünün» sağlanmasında sonsuz çıkarı vardır. Ama bu çıkar, sadece Sovyetlere ait bir şey de değildir. D. Perinçek'in müdaafiliğini yaptığı tüm emperyalistlerin çıkarı «devletin birliği ve bütünlüğünü» sağlamaktan geçiyor. Emperyalistlerin hiçbiri bugün yaşamını sürdüren sömürü ve soygun düzeninin «kargaşalık» içinde bulunmasından yana değildir ve bundan da bir çıkarları yoktur. Çünkü bu istikrarsızlığın sonunda kendilerinin yok olabileceği ortamın doğacağını gayet iyi biliyorlar. Gerçi onlar, iradeleri dışında, kapitalizmin krizinin yükselmesiyle birlikte aşırı kâr elde edebilmek için birbirleriyle mücadele ederler ve pazarlardan birbirlerini sürmeye çalışırlar. Bu durum tabiki, kapitalizmin istikrarsızlığını daha da derinleştirmektedir. Ama son tahlilde, bu tüm gericilerin aleyhine bir ortam yaratabilir. Onlar, birbirlerinin aleyhine bu istikrarsızlıktan da yararlanabilirler. Ama meselenin esası bu değildir. Çünkü, emperyalistler ve gericiler arasında çatışmanın keskinleşmesi, onların çöküşünü daha da hızlandırır. Devrimin gelişmesine hizmet eder. Bunun için son tahlilde, emperyalistler düzenlerinin istikrarını sağlamaya çalışırlar. Kaldı ki, istikrarsızlık sadece karşı - devrim arasındaki çatışmayı değil, devrimle karşı - devrim arasındaki çatışmayı da yükseltir. Ki dünyamızda tüm ülkelerde bugün ağır basan da budur. Bunun için bu somut şartlarda emperyalistler, kapitalizmin istikrarsızlığını gidermek için yoğun faaliyet sürdürüyorlar. Ama ne var ki, bu istikrarsızlığın giderilmesi, onların iradesine bağımlı değildir. Bunu yaratan kapitalizmin kanunlarıdır. Kapitalizm, çürümeye devam ettikçe çelişkileri hızlanacaktır ve durmadan istikrarsızlıklar doğuracaktır.

D. Perinçek, aslında devrimi kötülemek için Sovyetlerin istikrarsızlıktan yana olduğunu söyleyerek kafa karıştırıyor. O «Sovyetler iç savaşı öne çıkardı» yaygarasıyla iç savaşın kötü bir şey olduğu izlenimini yaratmak istiyor. Oysa, halkın, kurtuluşu, gericiliği şiddet yoluyla yenerek sağlayabileceği açıkça ortadadır. Bunun dışında başka bir yol yoktur. D. Perinçek, bu zorunluluğu karartmak için iç savaşı kötülemeye kalkışıyor.

T'K'P'liler, şayet devrimci durum tespitine gidiyorlarsa, buradan çıkarılması gereken sonuç, mutlaka devrimci durumun mevcut olmadığı ve olamayacağı değildir. Bu durum onların da iradelerinin dışında bir olgudur. T'K'P'lilerin, devrim dalgasının yükselmesini tespit etmeleri sonucu yapmaya çalıştıkları şey, devrimin ve subjektif etkenin hazırlanması çabalarını bastırmaktır. Nitekim emperyalist - kapitalist sisteme bağlı herhangi birisinde devrimci durum doğduğunda, tüm gericilik bir durumu tespit ediyor ve ona göre hareket ediyor. Yani devrimci durumu söndürüp, devrimin subjektif güçlerini ortadan kaldır-

maya çalışıyorlar. Demek ki önemli olan, devrimci durumun yada devrim dalgasının yükseldiğinin tespiti değil, bu tespitten çıkarılacak sonuçlardır.

Türkiye'de bugün, halen devrim dalgası yükselmesine rağmen, devrimci durum doğmamıştır. Fakat şayet ileriki bir tarihte, Türkiye'de devrimci durum doğarsa ve bu T'K'P 'liler tarafından da kabul edilirse, kalkıp devrimci durumun olmadığını mı söyleyeceğiz? Örneğin bugün İran'da olduğu gibi. D. Perinçek, İran «milli ekonomisi»nin objektif olarak devrimin şartlarını yaratmadığını söylese kaç yazar? Çünkü ortada somut gerçekler vardır. Deve kuşu gibi başını kuma sokup «objektif koşullar yoktur» demekle bunlar ortadan kalkar mı? Ve aklı başında bir «insan», böyle bir düşünceye sahip olabilir mi?

Kaldı ki, D. Perinçek tarafından T'K'P 'nin bir «savaş çağrısı» olarak gösterilen yazıda, böyle bir şey olmadığı gibi, o yazı bütünüyle, «devletin birliği ve bütünlüğünü» savunuyor. Nitekim, T'K'P 'liler de D. Perinçek'in kendilerine iftira ettiğini söylüyor ve böyle bir taleplerinin olmadığını ilân ediyorlar. D. Perinçek, «T'K'P, iç savaş ve savaş birlikleri kurulmalıdır çağrısı» yaptı dediği yazıların tümü, bu «iftiralardan» aridir ve T'K'P 'lilerde bunun için D. Perinçek'e ateş püskürüyorlar. İşte kanıtı:

«Sıkıyönetimin ilân edilmesini sevinçle karşılayan maocu TİKP, (sanki kendileri üzüntüyle karşılamışlar gibi - PB), yayın organı Aydınlık, sıkıyönetimin ilk günleri MHP'ye karşı adet yerini bulsun diye bir kaç yayın yaptıktan sonra, son günlerde tüm birinci sayfa manşetlerini T'K'P 'ye yöneltiyor. 30 Aralık tarihli Aydınlık 'sahte TKP bölücü çağrılarına hız verdi, bizim radyo orduyu da bölmeye çalışıyor, sahte TKP CHP'yi bölme çabasına hız verdi'... 'sahte TKP hükümete hücum çağrıları yapıyor... Moskova yanlıları halka direniş çağrısı yaptı', 6 Ocak tarihli Aydınlık 'Bizim Radyo, Korutürk'ün iç ve dış mihraklardan bahsetmesine çatıyor'.

«Tüm bu yazılarda, açık tahrifat ve yalanlarla kelime oyunları, ekleme ve çıkarmalarla T'K'P 'yi bir anarşi ve şiddet yuvası (abç) olarak tanıtmak istendikten sonra, 8 Ocak tarihli Aydınlık'ta 'baş' 'yazar' D. Perinçek, bu aşağılık politikayı, 'teorileştirmeye' çalışıyor. 'Sahte TKP'nin yeni siyaseti' başlıklı yazısında şöyle diyor: 'Yeni siyaset, Sovyetler Birliği'nin Türkiye'deki iç savaş kışkırtıcılığı somut olarak gündeme getirdiğini göstermektedir...'

«Görüldüğü gibi, faşist ve maocu hareket, elbirliği ile 'suçlu'yu bulup ilân edip kanlı ellerini arkalarına gizliyorlar. (yani, iç savaş kışkırtıcılığını esas olarak yapanın faşistler ve «maocular» olduğunu ileri sürüyor - PB)» (Savaş Yolu, S. 5)

Bu iki azgın sosyal - faşist klikten hangisi bu konuda yalan söylüyor diye sorarsak, verilecek cevap, esas olarak D. Perinçek kliğinin

yalancı olduğudur. O kendi kendine gelin güvey oluyor, T'K'P'li sosyal - faşistlerin savunmadığı ve asla ağızlarına almaya yanaşmayacakları görüşleri onlara mal ediyor ve ardından bunun neden böyle olduğunu «açıklayan» teoriler inşa ediyor, T'K'P'nin şahsında devrimi karalamaya çalışıyor.

TK'P'li sosyal - faşistlerin bizzat itiraf ettiği gibi, onlar, ne orduyu bölüp parçalamak ya da zayıflatmak istiyorlar —ki onlar orduyu bölmek, parçalamak değil, sadece kendi yönetimlerine almak isterler—, ne CHP hükümetine karşı hücum çağrısı yapıyorlar, ne de halkı «direnişlere», veya «savaş komiteleri» kurmaya çağırıyorlar. Bunların hepsi D. Perinçek tarafından uydurulmuş, devrimi karalamayı amaçlayan yalanlardır. Bunların T'K'P tarafından yerine getirilmesinin objektif şartları yoktur. Onun bu görevleri yerine getirmesi için karşı - devrimcilikten çıkması gerekir. Oysa, T'K'P'nin de içinde yer aldığı her renkten karşı - devrimci, iç savaşı, orduyu bölüp dağıtmanın, burjuva devletinin bütünlüğünü zorla dağıtmanın «kötü şey olduğu» yolunda propaganda yapıyorlar. Bunun için, birbirlerine «aman bizim orduyu bölmek diye bir meselemiz yoktur» diye yeminler ediyorlar. Nitekim, D. Perinçek'in «suçlaması» karşısında T'K'P, yemin billah ederek, «şiddet yuvası» olmadıklarını söyledi. T'K'P'nin «devrimci şiddet yuvası» olmadığını ve düzenin istikrarını bozan ve düzene yönelen «anarşi» çıkarmadığına biz de inanıyoruz. Ama o, aşırı bir şekilde karşı - devrimci şiddet yuvasıdır, düzenin istikrarından yanadır ve düzenin ve devletin varlığını korumak için her çabayı gösteriyor.

T'K'P, orduyu güçlendirme faaliyetinin yanı sıra, onun halkın mücadelesiyle yıpranmasını önlemek için elinden geleni yapıyor. Ve yine T'K'P, ne CHP hükümetinin desteklenmesinden vazgeçmiştir, ne de ona karşı bir savaş çağrısı yapmaktadır. Bu iddia öylesine gülünçtür ki, T'K'P'lilerin her somut tavrı, bunu yalanlamaktadır. D. Perinçek, CHP hükümetini desteklemekte T'K'P ile birleştiğini gizlemek için bu adi yöntemlere başvuruyor. Oysa, T'K'P, bir yandan CHP hükümetini desteklemeye devam ediyor ve bu destek ve kuracağı ittifaklar sonucu hükümete ortak olabileceğini düşünüyor. Bu yolla da faşist - feodal diktatörlüğün çarkını, Sovyet emperyalizmine doğru döndüreceğini zannediyor.

Ve yine T'K'P'lilerin son günlerde ortaya attıkları eylem birliği çağrıları, ne düzene, ne orduya yöneliyor. Onun tüm amacı, bunalıma giren düzeni kurtarmak, halkın mücadelesinin hedeflerini şaşırtmak, onu reformist taleplerle sınırlı tutmaktır. Ki bu siyasi taktiklere T'K'P, çok öncelerden beri başvuruyordu. Bunun için, T'K'P'nin Türkiye'de takip ettiği siyasetlerin tümünde, son günlerde esaslı bir değişiklik mevcut değildir. Bu D. Perinçek'in uydurduğu bir safsatadır. Oysa T'K'P, bir seneye yakın bir süreden beri, «UDC» dedikleri birliği

oluşturarak CHP'yi DİSK'i ve Türk - İş gibi sendika bürokratlarını, TİP ve TSİP'li sosyal - faşistleri, «demokrat» adını verdiği reformist ve revizyonist dernek ağalarını bir araya getirmeye çalışmaktadır ve buna uygun politika izlemektedir. Son günlerin olaylarının, bu amaçlarına hizmet edecek şekilde geliştiğini düşünüyorlar, CHP reformizminin iflasıyla köşeye sıkışmasından faydalanıp, kendileriyle birlik kuracaklarını umuyorlar. Bu devrimi ezmeyi ve kitlelerin gücünü bölmeyi amaçlayan politikanın içinde, ne halka «savaş komiteleri» kurma çağrısı var, ne de demokrasi için mücadele çağrısı. T'K'P 'liler, bizzat kendileri, adım başı böyle bir amaçları olmadığını açıklıyorlar ve bunu pratikleriyle ispat etmeye çalışıyorlar.

D. Perinçek'in pratiğinden de anlaşıldığı gibi, o kitlelerin devrim yoluna seferber edilmesini engellemek istiyor. İş olsun diye, sahte hedef haline getirdiği T'K'P 'yi, devrim propagandası yapmanın kötü bir şey olduğu yolundaki propagandasının malzemesi yapıyor. Nitekim HALKIN KURTULUŞU ve diğer demokrat, devrimci gazetelerin devrimin propagandasına sıkıyönetim şartlarında da devam ettiğini görür görmez, özel olarak onları sıkıyönetime ihbar etti. Tabii, faşist Türkeşçi HERGÜN gazetesi, aynı sözleri tekrarladı. Aydınlık refikinin yolunu izledi.

Böylece «muhbir vatandaş» D. Perinçek'in «fikir özgürlüğü»nden yana olduğu yolundaki demagojisi de açığa çıkmış oldu. Aslında o, her dönemde, halk sınıflarının çıkarları doğrultusunda yapılan yayın ve propagandanın zorla susturulmasından yana olmuştur. Onun «fikir özgürlüğü» adına istediği, gericiliğin ve faşistlerin «düşünce özgürlüğü»dür. D. Perinçek, Türkeşçi faşistler tarafından zor ve baskıyla öğrenci gençliğin siyaset dışı tutulmasını sağlamak için «düşünce özgürlüğü» istiyor ve «özgürce tartışma» istiyor. Bunun için «her şebekesi olan okullara girmelidir» sloganını yaygınlaştırmaya çalışıyor. Ama öğrenci gençlik, bunların ne anlama geldiğini öğrenmiştir. Faşist örgüt mensuplarının sıradan öğrenciler olmadığını, özel görevleri bulunduğunu, bu görevlerinin ise öğrencilerin düzene karşı yönelen muhalefetinin zorla bastırılmak demek olduğunu gençlik, gayet iyi biliyor.

D. Perinçek'in her söylediği, özel olarak sıkıyönetimle birlikte yoğunlaştırmaya başladığı tezlerin hepsi, devrimin yolunu karartmaya, devrimcilerin kafasını karıştırmaya yönelmiştir.

T'K'P 'nin Sıkıyönetime Karşı Tavrı

İlk bakışta, sıkıyönetim konusunda T'K'P 'nin diğer modern revizyonist partilerden ayrı bir yol izlediği izlenimi doğuyorsa da, bu görünüştedir. Çünkü, o, sıkıyönetimi desteklemiyormuş gibi davransa da, tüm siyasi tavrıyla onun yanında yer almaktadır. Nitekim ilk ön-

celeri, «dehşetli bir şekilde» sıkıyönetime karşı çıkan T'K'P, giderek tavrını yumuşattı. Sıkıyönetimin «faşistlerin üzerine de yürüyebileceğini» söylemeye başladı. Bu tavrı belirleyen esas unsur, Sovyet emperyalizmidir.

Sıkıyönetim meselesine modern revizyonistler içinde en çekingen ve ihtiyatlı tavırlar gösteren T'K'P olmuştur. Bunun nedeni, T'K'P'li sosyal - faşistlerin çeşitli hile yollarıyla yüzlerine geçirdikleri sosyalizm maskesinden de yararlanarak kitleler içinde sahte bir etkinlik kurabilmiş olmalarıdır.

Böyle bir durum, onları, Amerikancı faşistlere karşı olan kitlelerin önünde faşistlerle açık olarak kol kola görünmekten kaçınmaya zorluyor. Aynı mesele D. Perinçek için sözkonusu değildir. Çünkü TİKP'in kitleler içinde hile, cebir, aldatma vs. ile bile olsa belli bir etkinlikleri söz konusu değildir. Bu durum, D. Perinçek'i daha ihtiyatsız davranışlar içine sokuyor ve kendini sıkmadan karşı - devrimci bir faaliyet sürdürmesine imkan veriyor.

Bunun yanı sıra, T'K'P'li sosyal - faşistler, demagojik bir propagandayla, yoğun bir şekilde işçi sınıfının ve halk kitlelerinin çoğunluğunun nefretini üzerinde toplayan Demirel ve Türkeş gibi faşistlere karşı imiş gibi gözüken sözde bir siyaset takip etmeye çalışıyor. Dolayısıyla, devrimi durdurma konusunda bizzat Türkeş - Demirel'in tezgahında ve onların daha öne çıkan talebiyle, ilân edilen sıkıyönetimi açık desteklemek, T'K'P'nin gerçek yüzünün ortaya çıkmasını sağlamaktan başka bir işe yaramazdı. Bu işi T'K'P, gizliden ve herkesin kolayca göremeyeceği sinsi bir şekilde yapmayı yeğ tuttu. Bu yolla devrime ve halka karşı faşist diktatörlüğün ve onun sıkıyönetim uygulamasının yanında yer aldı.

Dünyanın bir çok ülkesinde kapitalizmin derinleşen krizi ve devrimin yükselişi karşısında Sovyet sosyal - emperyalizmi ve onun güdümündeki partiler, ABD emperyalizmi ile aynı politikayı izlediğini gizlemek için özel çaba harcıyorlar. Bu karşı - devrimciler, ya, Hitlerci faşist hareketleri tekelci burjuvaziden onların devlet iktidarından soyutlayıp sahte hedef haline getiriyorlar veya faşist diktatörlüklerin yüzüne sözde demokrasi maskesi geçirmeye çalışıyorlar. Bunun için çeşitli reformist yöntemleri devreye sokuyorlar. Böylece kitlelerin düzene yönelen muhalefetinin hedeflerini şaşırtmaya, kitleleri oyalamaya ve düzeni ayakta tutmaya çalışıyorlar. Reformist aldatmalarla kapitalizmin krizinin bütün yükünü emekçi kitlelerin sırtına yıkıyorlar. Modern revizyonist partiler, ister hükümete katılsınlar, isterse katılmasınlar, burjuvazinin bu faaliyetini bütün gücüyle destekliyor ve ona yardım ediyorlar.

Bugün ülkemizde T'K'P'li sosyal - faşistlerde, aynı politikayı izliyor, uyduruk sözde «faşizm teorileri» ve sahte «anti - faşist mücade-

le platformları» icat edip piyasaya sürüyorlar. Bugünkü emperyalizme bağımlı ekonomik ve siyasi sistemin yaşatılmasına ve kitlelerin muhalefetinin ezilmesine çalışıyorlar. Sosyal - faşist partiler, krizin yükünü emekçi kitlelerin sırtına yıkma reformist çabalarının boşa çıkması karşısında hemen faşist uygulamaların yanında yer alıyorlar. Burjuva hak ve özgürlüklerin kısıtlanması ve yok edilmesi çabasına iştirak ediyorlar ve bu yolda gericilerin politikasını destekliyorlar.

T'K'P de, göstermelik sözde karşı çıkışlarına rağmen, gericiliğin aldığı tedbiri destekliyor ve kitlelerin baskılar karşısında harekete geçmemesi için özel yöntemlerle çaba gösteriyor. Kitlelerin tepkilerini yumuşatabilmek için resmi geçitlerden ibaret mitingler tertip ediyor, şayet kitle mücadeleleri kendi çizdiği sınırlar dışına çıkarsa, bunu «goşistlerin» provokasyonu olarak adlandırıyorlar. Özel olarak kendilerine karşı çıkan işçi sınıfının ileri unsurlarını, faşist diktatörlük ve patronlarla anlaşarak fabrikalardan attırıyorlar ve işçi sınıfının mücadelesini kırmaya çalışıyorlar. Bunlar çok sıkıştığı zaman da, faşist diktatörlük tarafından getirilen ve demokrasiye darbe, indiren tedbirleri bildirilerle protesto ediyorlar! Böylece de sözde demokrasiden yana tavır almış oluyorlar!

T'K'P, Türkiye siyasi hayatına etkili bir şekilde çıktıktan beri, CHP reformizmini desteklemeyi kendine özel görev edindi. Bu yollarla onlar, faşist diktatörlüğün hükümetine katılabileceklerini düşünüyorlar. Taktik ve stratejilerini buna göre ayarlamışlardır. Son olaylar ve CHP reformizminin uyguladığı politikanın iflası, T'K'P 'yi heveslendiriyor. Yoğun bir demagojik propagandaya girerek, kendileri hükümete girmedikçe halkın devrimci mücadelesinin durdurulamıyacağını ispat etmeye çalışıyorlar. Bunun için T'K'P, faşist diktatörlüğü iyi yürütmediği için CHP reformist hükümetini, beceriksizlik ve tutarsızlıkla suçlayan propagandaya hız verdi. Emperyalist - kapitalist sistemin içinde yer alan, komprador kapitalizmin çıkmazını, Ecevit'in politikasına yüklüyorlar. Bunlar, düzenden ve gerici sınıflardan soyutlandıkları Ecevit'in politikasını sözde hedef haline getiriyorlar. Aynen Demirel ve Türkeş gibi.

T'K'P, bu siyasetlerini gerçekleştirebilmek için tüm hakim sınıflar tarafından meşru bir parti olarak görülmelerini istiyor. Bunun için, bu talebi, gündemlerinin birinci maddesine koymuşlardır. Bunlar, kendilerine yasallık tanınırsa, tüm varlıklarını faşist diktatörlüğün ve gericiliğin hizmetine sunacaklarını ilân ediyorlar; İspanya'da Carillo, Portekiz'de Cunhal gibi. Gerek TİKP, gerekse TİP, esas olarak devrimin dalgasını durdurmak ve krizin yükünü halk kitlelerinin sırtına bindirmek için kitleler üzerindeki sahte etkinliklerine dayanarak hükümete katılma gibi bir talep ileri süremiyorlar, çünkü, bunların kitle mücadelesini ezebilmek için, geçici de olsa kitleler için-

de elle tutulur bir etkinlikleri yoktur. Bundan dolayı TİP, CHP hükümetinin tüm uygulamalarını, TİKP ise, CHP hükümetinin ve kurmasını istediği reformist ve faşist karması hükümetlerinin politikası ile birlikte özel olarak devrimci hareketi bastırmak konusundaki tüm faaliyetlerini destekliyor ve yardımlarını sunuyorlar. İşte sıkıyönetim konusunda sosyal - faşist TİKP ve TİP ile T'K'P arasında ortaya çıkan yüzeysel farklılık, faşist diktatörlüğün hükümetine iştirak etme talebinin bulunup bulunmamasından doğuyor.

TİP ve TİKP, CHP eliyle yönetilecek bir sıkıyönetimin faşistlere sözde yönelebileceğini söylüyorlar; T'K'P ise bunu CHP'nin tek başına yapamayacağı, bunun için kendilerinin hükümete iştirak etmesi veya hiç olmazsa kendilerinin dinlenilmesi gerektiğini söylüyorlar. Sözüm ona, sıkıyönetime taraftar değiller! Özet olarak, kendileri hükümete iştirak ederlerse, faşist diktatörlüğün sıkıyönetim uygulamasının sözde «faşistlere» yönelebileceğini iddia ediyorlar. Böylece onlar, sıkıyönetime kurum olarak değil, D. Perinçek'in tabiriyle onu uygulayacak siyasetçilere sözde karşı çıkıyorlar! Bu görüşlerimizi, sıkıyönetimi destekleyen TİP'nin sözde eleştirisi, doğrulamaktadır. T'K'P 'liler, açıkça TİP'in sıkıyönetimi destekleyen tavırlarıyla kendilerinki arasında nüans, farkının olduğunu söylüyorlar. İşte kanıtı:

«Birincisi, sıkıyönetimin MHP ve gerici faşist güçlerin CİA ve benzeri yerli kuruluşlar eliyle düzenledikleri kanlı terör ve kitle kırımı sonunda ilân edildiğini herkes gibi sayın Boran da bilir.» (SY - S. 5, s, 11)

Demek ki hatalı olan, sıkıyönetim denilen gerici baskı kurumunun kendisini desteklemek değil; faşistlerin sebep olduğu sıkıyönetimi desteklemekmiş! Yani B. Boran'ın en büyük hatası, sıkıyönetimin MHP'li ve gerici faşist güçlerin kanlı terörü ve kitle kırımı sonucu ilân edilmiş olduğunu nazarı dikkate almamasıymış! Ne büyük hata!

«Ayrıca sıkıyönetim altında ne yapılırsa yapılsın, CHP ağırlıklı hükümet, bu sağ politikayı bırakmadıkça, sıkıyönetim kalktıktan sonra (eğer kalkarsa) faşist tehlike önlenmiş olabilir mi?» (agy)

Demek ki, genel olarak sıkıyönetimle faşistler geriletilebiliyormuş! Ecevit hükümetinin ilân ettiği sıkıyönetimin de böyle bir şey yapması mümkünmüş! Ama sıkıyönetimin cansiperane mücadelesiyle «faşistlerin yok edilmesi» faaliyetine Ecevit'in sağ politikası engel oluyormuş! İşte sıkıyönetime «karşı» bir sosyal - faşist anlayışa iyi bir örnek T'K'P 'nin sıkıyönetime karşı söz ve tavrının ne olduğu 1 Mayıs olaylarıyla açığa çıktı.

Halihazırda, T'K'P 'li sosyal - faşistler, CHP hükümetine sağladıkları desteği sürdürmeye devam ediyorlar. Meseleleri faşist diktatörlük içindeki hükümetlere iştirak etmek olduğu için, siyasi ve sosyal değişiklikleri hep hükümet değişiklikleri ile sınırlı tutmaya çalışıyor-

lar. Faşist diktatörlüğün hükümetlerinin değiştirilmesiyle de halk yararına uygulamaların ortaya çıkabileceği yolunda demagojik propaganda yapıyorlar. Ve özel olarak bugünkü ekonomik sistemi ve faşist diktatörlüğü savunuyorlar. Emekçi kitlelerin daha fazla ezilip sömürülmesi pahasına gerici sınıfların ekonomik ve politik bunalımdan kurtulmalarına yardım ediyorlar. Faşist generallerle anlaşıp emekçi kitlelerin mücadelesini parçalayıp dağıtıp ezmeye çalışıyorlar.

Ama devrime ve proleter devrimci hareket ve devrimci demokrat hareketlere karşı faşist diktatörlüğü savunma temelinde CHP ile T'K'P ittifakı devam etmektedir.

T'K'P 'nin hükümete katılma siyasi istemine rağmen, CHP'nin bugünkü yönetimi bu işe yanaşmıyor. Bu tavırlarını seçim sonrası ve hükümet olduktan sonra en belirgin şekilde ortaya koydular. Oysa, CHP seçim sırasında T'K'P 'nin yasallığını tanıyacaklarını ilân ediyor ve onlarla işbirliği yapacakları görünümünü veriyorlardı. Oysa CHP hükümet olduktan sonra bu işi savsaklamaya başladı. Bu yetmezmiş gibi, şu veya bu ölçüde T'K'P 'nin ellerindeki kozları etkisiz hale getirmeye çalıştı. Onun sendikalardaki etkinliğini kırıp kendi etkinliğini sağlamaya çalıştı ve bu yolda önemli adımlar attı.

T'K'P, CHP'nin bu politikasından hoşnut değildir. Bu yüzden ister istemez zaman zaman CHP'ye karşı tavır almak zorunda kalıyor; menfaatlerine ters düşen CHP hükümetinin politikasını sözde eleştiriyor! Sıkıyönetim karşısında T'K'P 'nın tavrı, CHP'ye duyduğu bu tepkiyi yansıtıyor.

T'K'P, sözde sıkıyönetime karşı olmalarının, kesinlikle hükümete karşı oldukları şeklinde anlaşılmaması gerektiği üzerinde özellikle duruyor. Onlar, sıkıyönetim uygulaması ile ortaya çıkacak olan kitlelerin hoşnutsuzluğunu kendilerine kanalize etmeyi istiyordu ve bu şekilde CHP hükümetini etkileyip kendine karşı aldığı tavrı terketmeye zorlamayı umuyordu. Bu arada T'K'P, egemen sınıflara dönerek, kitlelerin gelişen mücadelesinin kendileri tarafından durdurulabileceğini ileri sürüyor ve kendine yasallık imkanının tanınmasını talep ediyor. İşte T'K'P 'nin «UDC» politikası ve eylem birliği çağrıları, bu amaçlarına hizmet ediyor. Onlar bir yerde, şayet kontrolleri altına alabilirlerse, ortayolcu küçük burjuva hareketlerinin düzene yönelen muhalefetlerinide ortadan kaldırabileceklerini düşünüyorlar. Böylece, egemen sınıfların hüsnü kabulünü daha fazla sağlamış olacaklar. Bunun için ortayolcuları eylem birliğine çağırıyorlar.

T'K'P, bu politikasının «teorik» temellerini, sıkıyönetim meselesini çarpıtarak hazırlıyor. Onlara göre, sıkıyönetimin ilân edilmesinin nedeni, devrimin gelişmesi karşısında karşı - devrimin saldırıya geçmesi değildir; CHP'nin burjuva devlete dayanarak sözde faşistleri ezme politikasını tutarlı bir şekilde uygulayamamasıdır! Şayet CHP ge-

rici devletin güçlerini faşistleri ezme yolunda tutarlı bir şekilde kullansaydı, sıkıyonetime ihtiyaç doğmazdı diyorlar. Bunun için çözümün, sıkıyonetım değil, tutarlı politika izlemek olduğunu ileri sürüyorlar. Ve bu düşüncelerine uygun birde slogan tespit etmişlerdir: «Sıkıyönetim çözüm değil»! Peki, nedir çözüm? sorusuna verilen cevap ise, sıkıyönetim dahil, her türlü devlet gücüne dayanarak sözde faşistleri ezme yolunda (siz bundan devrimin güçlerini ezmeyi anlayın) «tutarlı politika» izlemektedir! İşte bunun için, CHP'yi «tutarsız politika» izlediği için «dehşetli» eleştiriyorlar! Bu tekelci burjuvazinin uşağı, bir yandan faşist - feodal diktatörlüğün gerçek niteliğini, demokrasi düşmanı çehresini gizlemeye çalışıyor, diğer yandan Türkeşçi faşistleri kasıtlı olarak gerici sınıflardan soyutluyor, gerici sınıfların devletine dayanılarak faşistlerin yok edilebileceğini söylüyor, en azından onlara darbe indirilebileceğini iddia ediyorlar.

Hükümet değişiklikleriyle bu işin olabileceği intibaını vererek, gericiliğe ve onun devletine darbe indirilmesinin gereksizliğini ileri sürüyorlar. Bunlar, reformist CHP'nin faşizmi güçlendiren politikasını devrim karşısında burjuva devletini ayakta tutan, onun yaşamasını sağlayan ve halkın mücadelesi ile devletin zayıflamasını önlemeye çalışan gerici sınıfların ve emperyalizmin çıkarı doğrultusunda siyaset izleyen, bu sınıf tavrının değil de, CHP'nin politikasının tutarsız uygulamasından yakınıyor ve sözde karşı çıkıyorlar. CHP, bunlara göre, muhtevasını açıkladığımız politikasını tutarlılıkla uygulasa imiş, Türkeşçi faşistlere darbe indirilebilir hatta yok edilebilirlermiş. Her renkten revizyonist, kapitalizm ve burjuvazinin iktidarı devrilmeden faşizme kesin darbeler vurulabileceğini vaazediyor ve faşizmi kapitalizmden soyutlayan bir propaganda yapıyor.

T'K'P 'ye göre, şayet Ecevit devletin gücüne dayanarak Türkeşçi faşistlere kesin darbeler indirebilse idi, bunların kanlı katliamlara girişmeleri sözkonusu olmazdı!

T'K'P, sıkıyönetimin ilân edilmesinin sebebini devrimi bastırma yolunda faşist Türkeş ve Demirel ile CHP reformistleri arasında çıkan çatışmaya bağlıyor. CHP reformistlerinin sıkıyönetim ilân etmelerini de, faşistler karşısında demokratik tavrından ödün vermek olarak gösteriyor. Bunlar, devamlı CHP reformistlerinin politikasını, demokrasi yanlısı ve faşizme karşı olarak gösterdiler. Bu gerici düşüncelerini kanıtlamak için de, sıkıyönetimin ilânının CHP'nin demokrasiyi savunmada tutarlı davranmaması ve faşistler karşısında geriye çekilmesi olarak ele aldılar. T'K'P 'nin de içinde yer aldığı her renkten revizyonist, devamlı olarak CHP reformistlerinin sahte vaadleriyle kitlelerin uyutulmasına yardım ettiler. T'K'P hâlâ bu uyutma politikasına devam ediyor. Ama ne var ki, sınıf mücadelesinin gelişmesi ve devrim dalgasının ilerlemesi CHP reformizminin iflasa doğru yuvarlanma-

sı, her türden revizyonisti telaşa düşürdü, faşizmin yeni saldırı biçimi olan sıkıyönetimin gerçek sebeplerini örtbas edebilmek için çaba harcamaya sevketti. CHP'nin politikasının faşizme karşı olmadığının her adım başı ispat edilmesi, CHP'yi faşizme karşı bir alternatif olarak çıkaran revizyonistlerin maskesini düşürdü. Şimdi ise, sözüm ona T'K'P 'liler, «demokrasiyi inşa eden» CHP hükümetini tutarlı davranması gerektiği yolunda «uyarıyorlar»! T'K'P 'ye göre, sıkıyönetimin çözüm olmamasının sebebi, CHP'nin «tutarsız» politikasını devam ettirmesidir. Yoksa, pekala faşist - feodal devlete emperyalizme, komprador burjuvazi ve toprak ağalarına dayanarak ve sıkıyönetimler ilân edilerek sınıflarüstü faşizm yokedilebilir! Mesele, CHP reformist hükümetinin, cesaretli, tutarlı, ödün vermeden, devlet güçlerini faşistlerin üzerine salmasıymış! Bu işi, CHP değil de, başka bir burjuva hükümetinin objektif olarak yerine getirmesi imkansızdır. Nitekim CHP, hükümete gelmeden önce, aynı temayı işledi. Sözüm ona, Türkeşçi faşistlerin saldırılarının nedeni, baştaki hükümetlerdi! CHP'nin hükümet olmasıyla birlikte devletin güçlerini «tarafsız olarak» kullanarak faşistlerin üstesinden geleceğini ileri sürüyordu. Faşizmi polisiye bir olay zannediyordu. Ama, gerçekler, CHP reformistlerinin suratında şamar gibi patladı. Bu politikayı, destekleyenlerin başında T'K'P geliyordu. Onlar durmadan MİT'i, polisi, sözüm ona yeniden organize edip faşistlerin üstüne sürmek gerektiği yolunda fetva veriyorlardı. Hâlâ aynı safsataları ileri sürüp kitleleri aldatmaya devam ediyorlar. Ama tekelci kapitalizmi ayakta tutarak ve gericiliğin devletini yaşatarak, faşizm ve faşist saldırıların yok edilemeyeceği gerçeği bir kere daha doğrulanıyor.

Marksist - Leninist hareketin başından beri ısrarla belirttiği gibi, emperyalizme bağımlı komprador kapitalizm ve toprak ağalığı ekonomisi ve tekelci burjuvazinin ve toprak ağalarının devlet egemenliği, yaşatıldığı müddetçe bunlara darbe indirmeyi hedeflemeden faşizme karşı mücadele edilemez. Bu görüşlerimizi, dünyanın tüm ülkelerinin pratiği doğrulamaktadır. Örneğin II. Emperyalist savaştan sonra dünya proletaryasının mücadelesi ile faşist partiler dağıtıldı, fakat, kapitalizm yokedilmediği için, faşizm tehlikesi yokedilemedi. Bugün, dünya emperyalist - kapitalist sisteminin tüm ülkelerinde kapitalizmin krizinin derinleşmesiyle birlikte gelişen devrimci mücadeleler karşısında faşizm tehlikesi yoğunlaşmaktadır. Yeni yeni NAZİ partileri, Hitler hayranları ortaya çıkıyor. Almanya'da yine SS ve SA kıtaları organize edilmiş durumdadır. Bunlar faşist faaliyetlerini yoğun bir şekilde sürdürüyorlar. Faşizme karşı mücadele salt, o gün ortaya çıkan faşist hareketlere ve faşist kişilere karşı mücadeleden ibaret olsaydı Hitler ve Mussolini'nin ölümünden sonra, dünyada faşizm diye bir şey kalmazdı. Faşizme karşı mücadele, emperyalizme, gericiliğe ve onların

burjuva devlet mekanizmasına karşı mücadele ile birleştirilmedikçe, faşizm geriletilemeyecektir. Ama sosyal - faşist T'K'P, kapitalizmi yaşatmayı esas alarak, sözde faşizme karşı mücadele tezgahlıyorlar, sözde burjuva devletin demokratlaşmasıyla faşizme karşı mücadele edilebileceğini hatta faşizmin yok edilebileceğini söylüyor. Bunun için de T'K'P tarafından «demokratik polis ve ordu» sloganı ortaya atılıyor.

Bu revizyonistler, militarist ve bürokratik kurumların demokratlaştırılabileceği yolunda görüşlerle kafa bulandırıyorlar. Oysa, bu asalak burjuva devletinin kurumları, objektif olarak demokratlaştırılamazlar. Ancak bu kurumların toptan tasfiyesiyle gerçek demokrasi elde edilebilir. Bunlar demokrasinin önündeki baş engel olan militarist ve bürokratik kurumları yaşatmak için onları kitlelere şirin göstermeye çalışıyorlar.

T'K'P 'liler «UDC» sloganının pratiğe geçirilmesiyle devletin demokratlaşmasının sağlanabileceğini ileri sürüyor. Bu bir sahtekarlıktır. Burjuva devletinin ve onun militarist kurumlarının demokratlaştırılması diye bir mesele ileri sürmek, burjuva devletinin zor yoluyla parçalanıp yok edilmesinin gereksizliğini sözde kanıtlama çabasıdır.

Faşizme karşı mücadelede yapılması gereken ilk şey, genel olarak burjuva devleti, işlemez hale getirmek ve sonunda yok edilmesini hedef almak şeklinde bir programı takip etmektir. Faşizme karşı mücadele verilirken burjuvazinin devleti ve onun militarist kurumları, devreden çıkarılmaya çalışılmalı ve halkın yeni devrimci güçleri organize edilmelidir. CHP reformistleri, böyle bir politika izlemedikleri için faşizme karşı ve Türkeşçi faşistlerin saldırılarına karşı mücadele edemezler ve etmiyorlar. Aksine onlar, devletin güçlerini öne sürerek, reformist hayaller yayıp halkın birliğini parçalıyorlar ve faşizme karşı halkın yeni devrimci güçlerinin ortaya çıkmasına engel oluyorlar. Bunun için, faşizme karşı mücadeleyi, burjuva devletine karşı mücadeleden soyutlamaya ve koparmaya çalışıyorlar. Faşistler ise, bu sahte, «anti-faşist» mücadelenin doğurduğu ortamdan yararlanıyorlar, kitlelerin gücünün dağıtılması ve faşizme karşı devrimci halk güçlerinin doğmasının engellenmesi, faşizmin devrim karşısında güçlenmesine hizmet ediyor. Nitekim, son sıkıyönetim de reformizmin devrim karşısında alternatif olmaktan çıkmaya başladığını gösteriyor. Faşist Türkeşler, Demireller, bu durumu bildikleri için çeşitli provokasyonlarla faşist saldırıların artmasını sağladılar.

T'K'P 'nin sıkıyönetime karşı olmadığı, onların bugün ön plana getirdikleri siyasi taleplerden de anlaşılmaktadır. Sözde faşizmin kökünün kazınması olarak sadece Türkeşin tutuklanması ve MİT'ten ve polisten Türkeşçilerin arındırılmasını talep ediyorlar. Bu işin dahi yapılmasını, burjuva devletin kurumlarından bekliyorlar. Türkeşi kim tutuklayacak? MİT ve polisten Türkeşçileri kim arındıracak? Bu soru-

lara T'K'P'nin verdiği cevap, polis ve ordudur. Kaldı ki, halkın devrimci mücadelesiyle salt sıkıyönetim kaldırılsa, MİT'ten ve polisten Türkeşçiler tasfiye edilse dahi, faşizme kesin darbe indirilmiş olmaz. Halkın devrimci güçlerinin bizzat kendi elleriyle egemen sınıfları zorlayarak Türkeşçilere böyle darbeler indirmeleri mümkündür. Ama faşizme karşı mücadelenin esası bu olamaz. Hele MİT gibi faşizmin, gericiliğin ve emperyalizmin dayanağı olan bir örgütün dağıtılması değil de sözde faşistlerden arındırılmasını istemek gerçekleri ters yüz etmekten başka bir şey değildir. T'K'P, MİT ve polisten sözde bir kaç tane Türkeşçinin attırılmasıyla burjuvazinin ve kapitalizmin halkın devrimci mücadelesinin gazabından kurtulacağını umuyor. Nitekim aynı operasyonlara Yunanistan'da, İspanya'da ve benzeri başka ülkelerde de rastlandı. Halkı uyutmayı amaçlayan bu reformist uygulamanın Türkiye'deki baş mimarı T'K'P olmak istiyor. Aslında onlar, bu yollarla kitlelerin ağzına bir parmak bal çalarak devrimin söndürülebileceğini zannediyorlar. Mesele sadece Türkeşçilerin tutuklanması ve sıkıyönetimin kaldırılmasıyla sınırlanamaz. Ama T'K'P, sıkıyönetimin kalkması eyleminin dahi kitlelerin somut kazançlar elde etmesiyle birleştirilmemesine özel dikkat gösteriyor. Onlar, esas olarak sıkıyönetime karşı olan parlamenterlerin desteklenmesi yoluyla sıkıyönetimin kalkmasını istiyorlar. Böylece herşeyi sıkıyönetim öncesi dönemdeki haline sokmaya çalışıyorlar. Bu siyasetlerine de halk kitlelerini alet etmeye çalışıyorlar. Bunun için de faşist baskıları ve sıkıyönetim uygulamasını kendi burjuva amaçları için istismar ediyorlar.

Oysa halkımız, sıkıyönetime karşı mücadeleyi de somut kazançlarla birleştirmek istiyor. Gericiliğin ekonomik ve siyasi saldırılarının püskürtülmesini ve demokratik hakların fiilen kazanılmasını istiyor. Kitleler, kapitalizmin krizinin sırtlarına bindirilmemesi, gericiliğin sırtına bindirilmesi için çaba harcıyor ve somut talepler ileri sürüyor. Sermayeye, faşizme, özel olarak da onun sıkıyönetim uygulamalarına karşı mücadele gericiliğin tüm yönleriyle geriletilmesi hedefine yöneltilmelidir.

Sosyal - faşistler, kalıcı demokratik kazançlar elde edilmemesi için amansız bir gayret içindeler. Bunun için demokrasi mücadelesinin hedeflerini şaşırtmaya çalışıyorlar. Ve sıkıyönetimin kalkması talebiyle MHP ve diğer sivil faşist örgütlerin dağıtılması, MİT, kontr - gerilla, siyasi polis, toplum polisi ve jandarma komando teşkilatlarının dağıtılması taleplerinin birleştirilmemesine çalışıyorlar. Çünkü tüm bunların yaşaması, genel olarak ordunun yaşaması, onların menfaatine uygundur. Bunun için onlar, devletin resmi militarist kuruluşlarının hedef haline getirilmemesi gerektiğini düşünüyor ve ona uygun hareket ediyorlar.

Diğer yandan T'K'P, Marksist - Leninistlerin demokrasi güçlerinin doğru bir platform etrafında toparlanmasını engellemek için sahte reformist platformlar piyasaya sürüyor.

Sıkıyönetime karşı olan proleter devrimciler ve devrimci - demokratların bir araya gelmesinden T'K'P çok korkuyor. Bir zamanlar, goşist diye yanına yaklaştırmadığı hareketlere şimdi sahte bir şekilde eylem birliği çağrısı yapıyor. T'K'P 'li sosyal - faşistlerin son zamanlarda bu karşı - devrimci faaliyetlerini yoğunlaştırmasının nedeni proleter devrimcilerle devrimci demokratlar arasında henüz çok güçlü olmasa da eylem birliklerinin kurulmaya başlamasıdır. Onlar, bu devrimci gelişmeyi durdurmak için her türlü sahtekarlığa başvuruyor ve düzeni savunmaya devam ediyorlar. T'K'P 'nin bu karşı - devrimci faaliyetini boşa çıkarmak, bütün devrimcilerin önünde duran önemli görevlerden biridir.

Kurtuluş, Devrimci Yol, D. Halkın Birliği Gibi Dergilerin Sıkıyönetim İle İlgili Görüşleri

Bu küçük burjuva hareketler, faşizm konusunda yanlış anlayışlara sahip olmalarından ötürü, sıkıyönetimin ilânı meselesine de doğru bir şekilde yaklaşamadılar. Bunlar da sıkıyönetimin ortaya çıkışının nedenini demokrasi gücü olarak gördükleri ve demokrasiden yana bir politika izlediğini zannettikleri CHP reformistlerinin faşistler karşısında gerilemesine bağlıyorlar. Başka bir deyişle, faşist Demirel ve Türkeş ile CHP reformistleri arasındaki çatışmanın sıkıyönetim ilânına sebep olduğunu söylüyorlar.

Genel olarak bu hareketlerin sıkıyönetim ile ilgili görüşlerine yol gösteren T'K'P 'nin tahlilleridir. Bu durumu doğal karşılıyoruz. Çünkü bunların hepsinin faşizm konusundaki görüşleri, T'K'P 'nin görüşlerine uygun düşmektedir. Onlar CHP'nin faşistlere karşı tutarlı mücadele yürütemeyeceğini, yürütmesinin objektif şartlarının olmadığını bir türlü kabul etmek istemiyorlar. CHP'nin politikasında bir takım değişiklikler yaparak Türkeşçi faşistlere karşı tutarlı mücadele edebileceğini zannediyorlar. Bu hareketler, CHP'nin işbaşına gelmesiyle birlikte, demokrasinin alanının genişlediğini veya genişliyeceğini ümit ediyor ve ona göre hareket ediyorlardı. Oysa CHP'nin hükümet olması defalarca tekrarladığımız gibi, kesinlikle faşizme karşı bir hareket değildi. Bu gerçeği, Kurtuluş, Devrimci Yol ve gizli bir şekilde D. Halkın Birliği, kabul etmediler ve içlerine sindiremediler.

Faşizme karşı mücadele hiç bir şekilde CHP reformizminden beklenemezdi. Aksine CHP reformizmine karşı mücadele edilmeden, faşizme karşı mücadele edilemez. CHP reformizminin politikası, faşizme karşı mücadelenin önündeki önemli engellerden biridir. İnatla bu engeli ortadan kaldırmaya çalışmak gerekir. Oysa yukarıda adını an-

dığımız hareketler, böyle bir tavır göstermiyorlar. Sürekli olarak, «CHP'yi faşizme karşı tutarlı tavır almaya» sevketmeye çalışıyorlar! CHP'yi demokrasi mücadelesi yürüten ama tutarsız olan bir politika izlemekle suçlamak, demokrasi mücadelesine zarar vermekten başka bir işe yaramıyor. Oysa, yapılması gereken, CHP'yi tüm yönleriyle teşhir edip kitleleri CHP'nin etkinliğinden kurtararak demokrasi mücadelesini geliştirmek olmalıdır.

Başta Kurtuluş dergisi olmak üzere, bu hareketlerin hiçbiri söylediklerimizi kabul etmiyorlar. Başından beri CHP reformistlerini anti - faşist cephenin bir unsuru olarak ele aldılar. Onlar öylesine şaşkın ve umut içindeydiler ki, CHP'nin hükümet olmasıyla birlikte daha demokratik bir ortamda mücadele yürüteceklerini zannediyorlardı. Demokrasinin gelişmesini burjuvazinin hükümet değişikliklerine bağlamışlardı. CHP'nin hükümet olmasıyla birlikte onlar, bu saçmalıklarına son vereceklerine, «devletle faşistler arasında şiddetli bir mücadelenin bulunduğunu» söylediler. CHP reformistlerine, devletin gücüne dayanarak faşistlerin üzerine yürümesi gerektiği yolunda akıllar verdiler ve ondan bu hareketi beklediler. Oysa yapılması gereken, gerici devletin gücüne dayanarak faşistlere karşı mücadele edilemeyeceği objektif gerçeği gereğince hareket etmekti. Bunun yolu, pratikte devletin ve onun militarist kurumlarının faşistlerden yana tavrını teşhir etmek, halk kitlelerine bu devletin ne olduğunu göstermek, bu devlet ve onun uygulamaları devreden çıkarılmadıkça faşizme karşı mücadele edilemeyeceğini göstermekti. Bunun için ordunun, polisin, MİT'in vs. faşistlerden yana tavırlarını birer birer bulup teşhir etmek gerekir. Ve yine kitlelere, bu gerici devlete dayanarak faşizmin ezilemeyeceğini ve saldırılarının durdurulamayacağını göstermek gerekir. Dolayısıyla da kitleleri kendi tecrübeleriyle eğitebilmek için, her türden faşist kuruluşların tasfiyesini istemek gerekir. Bu konuda, gerici devletin sahte uygulamalarına karşı uyanık olmak zorunludur. Çünkü o, sıkıştığı zaman uşaklığını yaptırdığı birkaç faşisti harcayarak kitlelerin gözünü boyamaya çalışır. Bunun için faşizme karşı talepler, gericiliğin manevrasına hizmet etmemelidir; aksine bu manevralara hedef alınmalıdır. Oysa, bu üç hareketten hiç birisi bu söylediğimiz doğrultuda, hareket etmedi, etmiyor. Hakkını yemeyelim, DHB, DHY bazen Halkın Kurtuluşu'ndan etkilenerek doğru tavır alabiliyorlar ama bu tavırlarını sürdüremiyorlar. Çünkü, bunlar bir türlü revizyonizmden arınamadı ve arınmak da istemiyor.

Faşist - feodal diktatörlük altında ve emperyalizme bağımlı komprador kapitalizmi yaşatmanın temellerinde faşizme karşı nasıl tutarlı ve kararlı bir mücadele yürütülebilir? Şayet, bunun imkanı varsa, o zaman CHP cesaretsiz, kararsız ve tutarsız bir politika izlemekle suçlanabilir. Oysa, CHP reformizmi, kendi varlığına uygun olarak

ve kendi açısından «faşizme karşı kararlı ve tutarlı» bir mücadele veriyor!

Bir yandan, gerici sınıflara ve onların devletine dayanarak faşizme karşı mücadele politikası isteyeceksin, arkasından da bu politikayı izleyenleri kararsızlık ve tutarsızlıkla suçlayacaksın. Bu tavırla kişi, kendinden başkasını aldatamaz.

Devrimci Yol

Sıkıyönetimin ilân edilmesiyle birlikte, ne yapacağını şaşıranların başında Devrimci Yol dergisi geliyordu. Bu dergi, öylesine kararsızlık içine girdi ki, ilk başta açık olarak sıkıyönetime hayır diyemediler. Sonradan bu reformist tavırlarını değiştirmeye yeltendikleri halde nedense ilk kararsız tavırlarının nedenlerini de izah etme zahmetine katlanmadılar. Ve arkasından yine bir takım reformist görüşleri ortaya atıp durdular. Devrimci Yol, saflarına bir sürü reformisti doldurmuş durumdadır. Devrimci Yol maskesi ardında hareket eden bu reformistler, ülkenin çeşitli yerlerinde faşizme, sıkıyönetime ve reformist CHP hükümetine karşı mücadeleyi başta zor olmak üzere her türlü yöntemle bastırmaya yeltenmektedirler. Ve kitlelerin direnişini söndürmeye, onları pasifize etmeye çalışmaktadırlar. Özel olarak ülkenin bir çok yerinde bu Devrimci Yolcu geçinenler, devrimci mücadelenin yükselmesini durdurmayı kendilerine tek görev edinmişlerdir. Bu kişiler, halk saflarında T'K'P, TİKP vb. gibi devrim karsısında itfaiyecilik görevini yerine getiren revizyonistlerin boşalan yerlerini doldurmaya çalışmaktadırlar. Bu tip reformistler, açığa çıkan revizyonistlerin adına hareket edemedikleri için Devrimci Yolcu geçinmeye çalışıyorlar. Devrimci Yol ise, «bizden olsun çamurdan olsun» hesabı ile epeyce yekûn tutan reformistleri, devrim kaçkınlarını saflarında barındırıyor, bunlara göz yumuyor. Güçlü görünme hastalığı onu «aman parçalanmayalım» adı altında reformizme ve revizyonizme teslimiyete götürüyor. Onların reformist görüşlerine boyun eğiyor ve onların devrimci mücadeleyi söndürme görevlerini yerine getirmelerine müsaade ediyor. Devrimci Yol, «parçalanacağım» korkusunu bir yana atıp bu reformistleri saflarından temizledikçe, kitlelerin gücünü etrafında toplayacağını unutmaktadır. Kitlelerin gücünü etrafında toplamaya devrimci bir tarzda yönelmeyen Devrimci Yol dergisinde çeşitli siyasi tespitlerde reformist etkiler giderek güçlenmektedir. Öyle ki o, son sayısında sancağa saygı ve sıkıyönetim komutanlarını halkın yanında mücadele etmeye çağıracak kadar ileri gidebilmektedir.

Bu durum öylesine belirgenleşmiştir ki, **TİP**'li revizyonistler dahi Devrimci Yol'u soldan eleştirerek parsa toplama hesabı yapıyor. Devrimci Yol devamlı olarak üniversite gençliği üzerindeki etkinliğini korumayı baş görev edinmiştir. Oysa halihazırda Devrimci Yol'un üniver-

site gençliği üzerindeki etkinliği reformizm temelindedir. Bu durum normaldir, çünkü üniversite gençliğinde bugün bir durgunluk, sessizlik ve mücadelesinde belli bir düşme söz konusudur; bu ortamda yılgınlığın, pasifizmin, reformizmin yaygınlaşmasına zemin teşkil etmektedir. Devrimci Yol ise, üniversiteler, yüksek okullar vb. kışlalar haline döndüğü, bütün gençliğin büyük burjuvazi ve toprak ağalarının kuklaları olarak yetiştirilmesine hız verildiği halde, bu durumu değiştirmek için ciddi bir çaba içine girmiyor. Tabanını kaybetmeme kuşkusuyla hareketsizliği tercih ediyor.

1 Mayıs'taki Devrimci Yol'un tavrı bu sessizliği yok etme yönünde atılmış önemli bir adımdır. Ama içindeki reformistleri kaybetme kaygısıyla proleter devrimci hareketle ittifaka girmekten çekiniyor, bu konuda utangaç davranıyor. Mücadeleyi T'K'P'nin reformist platformuna çekmeye çalışan Kurtuluş'un Devrimci Yol'a karşı estirdiği sağcı rüzgar Devrimci Yol'u etkilemekte ve içindeki reformistlerin tasfiyesine engel olmaktadır. Bütün bunlar, Devrimci Yol'u faşizme, revizyonizme ve reformizme karşı tutarlı mücadeleden alıkoyuyor. Bu durumu ortadan kaldırmak için arasıra başvurduğu bireysel terör eylemleriyle de sözde faşizme karşı tutarlı mücadele ettiğini kanıtlamaya çalışıyor. Oysa kitlelerin aktif militan gücünün dışında faşizme karşı tutarlı ve kesin sonuç alıcı mücadele yürütülemez.

Bunların nedeni D. Y.'un CHP reformizmini yanlış tahlil etmesi ve gerici devlete sığınarak faşistlere karşı «tutarlı mücadele» edilebileceğini zannetmesidir. Devrimci Yol, bu umudunun boşa çıktığını gördüğü zaman da, bu kez de faşizme karşı mücadeleyi bireysel terörizm düzeyine indirgiyor. Onun her tavrında reformizmle anarşizm içiçedir. Bazen biri bazen diğeri ağır basıyor. Ama genellikle ağır basan sağ yanıdır. Nitekim bu, son sıkıyönetim ilânında kendini daha açıkça gösterdi. Devrimci Yol'un bu tavrının bir diğer sebebi ise, onun CHP eliyle uygulanan bir sıkıyönetimle Türkeşçi faşistlerin üzerine yürünebileceğini ümit etmesidir.

Devrimci Yol'un böylesine reformist hayallere kapılması, onun halihazırda, ne yapacağını bilememesinden ileri geliyor. Doğru bir devrimci perspektife kavuşulmadıkça Mahir Çayan'ın belirsiz ümitsizliklerinin doğurduğu anarşist fikirleri ile bir yere varılamayacağını Devrimci Yol bir türlü kabul etmiyor. Mahir Çayan'ın görüşlerinin kendisi, belirsizliğin bir ifadesinden başka bir şey değildir. O, ümitsizliğin «teorisini» yaptı. Devrimci Yol, 7 seneden beri hâlâ ufkunu M. Çayan'ın yazılarıyla ve 71 öncesi Dev - Genç mücadelesiyle sınırlamaktadır. Bütün uyarılarımıza rağmen, Devrimci Yol bu yolda ısrar ediyor. M. Çayan'ın bulanık görüşlerine dört elle sarılmaktan vazgeçip ileri doğru adım atmaya, Marksizm - Leninizme sarılmaya yanaşmıyor. Israrla Marksizm - Leninizmden uzak duruyor. Uluslararası Mark-

sist - Leninist hareketin ışıklı yolunda yürümek istemiyor, onların seslerine kulaklarını tıkıyor, «radyo istasyonları dinlemek» safsatasıyla devrim isteyen insanları Marksist - Leninistlerin ne dediklerini öğrenmekten alıkoymaya çalışıyor.

Kurtuluş

Kurtuluş dergisine gelince; onlar da, faşizm konusundaki teorik düşünceleri revizyonistlerden kopye edildiği için sıkıyönetime de doğru görüşlerle yaklaşamadılar. Her zaman olduğu gibi siyasi tahlillerinde T'K'P'nin bakış açısını kendilerine rehber edindiler. Sıkıyönetimin ilânıyla birlikte Türkiye'de esaslı değişiklikler olduğunu zannettiler ve kendilerine yeni siyasi görevler tespit etmeye giriştiler. Oysa değişiklik, faşist diktatörlüğün saldırısının artmasından ibaretti. Nasıl ki faşist diktatörlüğün saldırısının artmasını görmemek, mutlak bir şekilde sıkıyönetim öncesi durumun aynen devam ettiğini söylemek yanlışsa, sıkıyönetim ilânının esasa ilişkin siyasi değişiklikler yarattığını ileri sürmek de o kadar yanlıştır.

Kurtuluş dergisi, sıkıyönetim ilânı ile birlikte merkezi görev olarak sıkıyönetimin kaldırılması ve MHP'nin kapatılmasını seçti. Böyle bir merkezi görev tespit etmek, kesinlikle reformizmden başka bir şey değildir. Ve yine sıkıyönetimin ilânı, demokrasi mücadelesinden merkezi görevlerin yeniden tespitini zorunlu kılmamıştır. Ancak, demokrasi mücadelesine, sıkıyönetime karşı mücadele de ilâve edilmiştir. Ama Kurtuluş, bunları görmediği gibi, sıkıyönetimin kaldırılması talebinin elde edilmesini de parlamento içinde halledilecek bir mesele olarak ele alıyor ve devrimcilerin sıkıyönetime karşı olan sözde CHP'nin «sol kanat parlamenterlerinin» desteklenmesinin gerekli olduğunu söylüyor ve bunların mücadelesinin gelişmesi sonucu sıkıyönetimin kalkabileceğini umuyordu. Kitle mücadelelerinin bu durumu güçlendireceğini düşündüklerinden, **bu açıdan** kitlelerin eyleme geçirilmesinden de yanalar. Kitlelerin eyleme geçirilmesini istemeleri, olumlu bir tavır olmakla birlikte, bunu parlamento içindeki gelişmelerle sıkıyönetimin kaldırılması talebiyle birleştirmek yanlıştır.

Kurtuluş devrimci bir platformda kitle mücadelesini yükseltme talebinde devamlı yan çiziyor.

T'K'P'nin reformist platformunda T'K'P ile ittifakı esas alıyor. Dolayısıyla proleter devrimci hareketle devrimci demokrat bir platformda ortak mücadeleye girmiyor. Bu reformist tavrını örtbas etmek için Sovyet emperyalizmine karşı yürüttüğümüz mücadeleyi bahane ediyor. Bunun için Sovyet emperyalizminin ve T'K'P'lilerin sömürü düzenini ayakta tutan siyasetlerine tabi oluyor ve onun sınırları dahilinde hareket ediyor. 1 Mayıs olayları ve Kurtuluş'un ülke çapında devrimcilerle ittifaka yanaşmama tavrı, bu söylediklerimizin kanıtı-

dır. Sıkıyönetime karşı mücadele, kesinlikle fiili olarak demokratik kazançların elde edilmesiyle, faşist diktatörlüğün, sivil faşistlerin, her türden gericilerin ve gerici sınıfların egemenliklerinin geriletilmesiyle birleştirilmelidir. Kitleler ancak bu şekilde ayağa kaldırılırsa devrim doğrultusunda sevk edilmiş olur.

Kurtuluş, sıkıyönetim konusunda böyle bir siyaset izlemediği gibi, durmadan «demokrat aydınlar» ismini verdiği reformist bir takım yazar çizeri sözde uyararak, T'K'P 'yle ittifak arayarak, sıkıyönetimin faşistlerin üzerine gidemeyeceğini ispat etmeye yelteniyor. Oysa sermayenin ve faşizmin saldırılarına karşı mücadelede esas kazanılması gereken güç, işçi ve köylü yığınlarıdır. Dolayısıyla bu sınıfların talepleri temel alınmalıdır. Reformist platformlar dahilinde hareket edilerek, bu sınıfların talebi bir kenara itilemez.

Kurtuluş böyle hareket ederek çoğunluğu bir araya getirmeyi düşünüyorsa, hemen söyleyelim ki sıkıyönetime karşı birleştirilmek istenen bu çoğunluk, göstermelik bir çoğunluktur. Çünkü, «MHP kapatılsın, sıkıyönetim kaldırılsın» talebiyle demokrasi mücadelesini sınırlamak, ülkemizin çoğunluğunu oluşturan işçi sınıfının, yoksul ve orta köylülüğün çıkarına uygun değildir. Çünkü sadece sıkıyönetimin kaldırılması ve MHP'nin kapatılması, onların hayatlarını daha iyi bir duruma getirmekte aciz kalacaktır. Bu taleplerle hareket etmek, orta burjuvazinin büyük burjuvaziyle sıkı ilişkiler içinde bulunan kesimlerinin çıkarına uygun düşmektedir. Nitekim Kurtuluş'un faşizme karşı sözde kazanmak istediği aydınların bütünü bu sınıfın çıkarını temsil ediyorlar ve bu sınıfın içinde yer alıyorlar. Bunun için bu aydınlar, durmadan büyük burjuvazi ve emperyalizmle uzlaşmayı öğütlüyorlar ve faşist diktatörlüğün yaşamasını istiyorlar. Bu durum onların bilinçsizliğinden değil, sınıfsal konumundan ve «bilinçliliğinden» ileri geliyor. Bu söylediklerimiz sadece bu sözde aydınları kapsamıyor. Dernek ağaları, sendika bürokratları, vs. aynı durumdadır. Bunları, işçi sınıfının ve diğer emekçi kitlelerin örgütlerinin tepesinden defetmedikçe kitlelerin bir araya gelmesi zorlaşıyor. Dolayısıyla ne faşizme, ne de sıkıyönetime karşı tutarlı bir mücadele yürütülebilinir. Oysa Kurtuluş, dernek, sendika ağalarını bir araya getirerek çoğunluğun bir araya getirilebileceğini ve faşizme karşı tutarlı bir mücadele yürütülebileceğini ileri sürüyor. İşte bu bir araya getirmek istediği burjuvaları ürkütmemek için, reformist taleplerle hareket edilmesini istiyor. Kurtuluş'un kendisi de biliyor ki, köklü dönüşümler talep edilerek harekete girişildiğinde, sendika bürokratları, dernek ağaları ve sözde aydınlarla bir araya gelmek imkansızdır. Oysa, bu burjuvaların kabul edebileceği taleplerle hareket edildiği sürece işçi ve köylü yığınlarıyla birleşilemez, faşist diktatörlük geriletilemez, faşist saldırılar püskür-

tülemez. Ama Kurtuluş, bütün bu söylediklerimizi bir yana atıp sözde «Şili faşizmi» ile bunları korkutmaya çalışıyor.

Kurtuluş'un kurmak istediği bir başka benzerlik ise, Ecevit ile Allende arasındadır. Her şeyden önce Allende, küçük burjuva reformist bir hareketin yürütücüsüydü ve burjuva devletin demokratik biçimine sığınmıştı. Sözde bu devlete dayanarak emperyalizme ve iç gerici sınıflara darbe vurup onları tasfiye edecekti! Ecevit'in ne böyle bir amacı ne de böyle bir çabası var. O,emperyalizme, büyük burjuvaziye ve toprak ağalarına dayanıyor, faşist - feodal diktatörlüğü yaşatmaya çalışıyor. Bu bakımdan aralarında sınıfsal bir benzerlik sözkonusu değildir. Gelgelelim, son tahlilde her ikisi de burjuva devletine dayanarak sözde faşizme karşı savaş açılabileceği yolunda hayaller yaydığı için işçi ve köylü kitlelerini aldatmak bakımından benzeşmektedirler. Oysa, burjuva devleti hangi biçimde olursa olsun, onun militarist kurumlarına dayanarak ve kapitalizm yaşatılarak faşizme karşı mücadele yürütülemeyeceği açıktır. Burjuva devletine dayanarak faşizme karşı mücadele edilebileceğini söylemek «eşyanın tabiatına» aykırıdır. Oysa bu her iki reformist hareket, burjuva devletine dayanılarak gericiliğe ve faşizme karşı darbe indirilebileceğini söylediler. Hayat, bunların iddialarının gerçeklere ters düştüğünü ispat etti. Kurtuluş'un ise, hayatın yanlışlığını ispat ettiği bu sözde deneyde revizyonistler gibi bulduğu hata, burjuva devletin güçlerinin «cesaretle ve tutarlılıkla» faşistlere karşı seferber edilememesidir! Başka bir deyişle Kurtuluş'un yanlış gördüğü şey, bu reformist politika değil, onun hayata uygulanmamış olmasıdır. Allende, Marksizm - Leninizmin doğrularının ışığında değil, modern revizyonizmin sözde Leninizmi ortadan kaldıran ihanetinin yolunda gittiği için yenilgiyle başbaşa kaldı ve milyonlarca Şilili'yi faşizmin kurbanları haline getirdi. Bunları doğuran tek bir sebep vardır: burjuva devlet konusunda hayal beslemek.

Kurtuluş, bir türlü faşizme karşı mücadeleyi, devrimin bir meselesi olarak ele almıyor ve devrimci bir bakış açısıyla meseleye yaklaşmıyor, anti - faşist mücadelenin esas olarak devrim meselesi olduğunu kabul etmiyor. O, faşizme karşı mücadeleyi bir reform meselesi olarak ele aldığı için Allende meselesine de yanlış yaklaşıyor ve Allende'nin hayallerini doğru şeyler olarak görüyor.

D. Halkın Birliği

D. Halkın Birliği'ne gelince; bunların sıkıyönetim tahlilleri de revizyonist faşizm anlayışına dayanıyor. Ama, bunlar, revizyonist «teori»nin tüm siyasi sonuçlarını bütünüyle hayata geçirmekte her zamanki gibi utangaç davranıyorlar. Dolayısıyla şimdilik, açık olarak büyük burjuvazinin «reformist kesimiyle», «anti - faşist cephe» tezgahlamaktan sözde geri duruyorlar. Ama tüm söyledikleri, bu amaca hizmet

ediyor. Başka bir deyişle, sıkıyönetim ve faşizm konusunda ileri sürdükleri sözde teorik görüşler, büyük burjuvazinin «reformist kesimiyle» «anti - faşist» cephe kurmanın ortamının hazırlanmasına hizmet ettiği halde bu konuda açık talepler formüle etmiyor ve öneri getirmiyorlar. Bunun diğer bir nedeni ise, böyle bir siyaset izlemeye başlar başlamaz, oportünist yüzlerinin tümüyle açığa çıkacağı korkusudur. Tabii bu korkuyu veren Türkiye Marksist - Leninist hareketidir. Onlar, Marksist - Leninist hareketin güçlenmesini önlemek, kendi etrafındaki devrimcilerin Marksist - Leninistler tarafından etkilenmelerini ortadan kaldırmak için her türlü yola başvuruyorlar. Bunun için kıvırtmalara, ve burjuva hilelere başvurarak revizyonist görüşlerini «cesaretle» siyasi taktiklerinin temeli —tam olarak— yapamıyorlar. DHB'nin oportünist şefleri, savundukları sözde «faşizm teorisi»ne uygun bir siyaset izlemeye cesaret edemiyorlarsa, bunun sebebi, etrafında devrim isteyen bir sürü insanı kaybetme korkusudur. Onlar, şimdilik uyutma politikası izliyorlar. Bir sürü insanın kafasını, en yoz ve revizyonist görüşlerle doldurup, bu görüşlerin hayata geçirilebileceği bir ortamın doğmasını bekliyorlar. Örneğin, karşı - devrimin, devrimci hareketleri gerilettiği, devrim dalgasının düşmeye başladığı ve dolayısıyla yılgınlık ortamlarının doğduğu bir anda DHB'nin oportünist şeflerinin, «ihtişamla» karşımıza geçip, büyük burjuvazinin bir kanadıyla sözde «anti - faşist» cephe kurmaya girişeceklerinden kimsenin şüphesi olmasın. Kurdun dumanlı havayı beklemesi gibi, oportünist şefler de devrim dalgasının düştüğü yenilgi anlarını bekliyorlar.

DHB oportünist şeflerine göre, son sıkıyönetimin ilân edilmesinin nedeni, yine, büyük burjuvazinin faşist ve reformist kesimleri arasındaki mücadeledir. Büyük burjuvazinin sınıfsal karakteri gereği «faşist olmayan kesimlerinin partisi» CHP, faşist kesimlere karşı tutarlı mücadele yürütmemesinden dolayı, faşistlere boyun eğmiş ve faşistlerin güçlenmesine yardım etmiştir! Dolayısıyla da onların iktidarı ele geçirmelerinin zeminini hazırlamıştır! DHB'nin oportünist şefleri, bu görüşlerini «büyük bir ileri görüşlülük» olarak lanse edip buna uygun sözde tahliller geliştiriyorlar. «Çok bilimsel» «görüşler» (!) ortaya atarak bundan sonra Türkeşçi faşistlerin hangi hükümet şekillerine başvurarak iktidarı ele geçirebileceklerini tahlil ediyorlar! Ama nedense falcılıklarının hiç birisi şimdiye kadar gerçekleşmedi. Kitlelerin mücadelesi ve onların tayin edici gücü, hiç kale alınmıyor. Ve esas olarak onların mücadelesinin burjuvaziyi çeşitli hükümet biçimleri aramaya zorladığı hiç düşünülmüyor. DHB'nin oportünist şefleri, hükümet değişikliklerinin neden ortaya çıktığı, ya da çıkacağı konusunda tek laf etmiyor. Ama herkesin bildiği gibi o, kitle mücadelelerinin tayin ediciliği dışında, hükümet değişikliklerinin ortaya çıkmasının sebebi olarak, «faşizm olmadan kârlarını elde edemeyecek olan burjuva

kesimlerinin zorunlu istemi»ni görüyor. Bunun için kitlelerin mücadelesinin dışında ve onun tayin ediciliğini bir kenara bırakarak, faşistlerin iktidara tırmanışını burjuvalar arasında bir mesele olarak görüyor ve tek taraflı olarak faşistlerin güçlendirilmesinden bahsediyor. Bunun için de Halkın Kurtuluşu'nun, halkın gelişen devrimci mücadelesi ile Türkeşçi faşistlerin bir çok yerdeki etkinliklerinin kırıldığını ve bunların bundan dolayı saldırganlıklarını arttırdığını tespit etmesine karşı ateş püskürüyor, D. Perinçek ile aynı şeyleri söylediğimizi iddia ediyor! Bir türlü, faşizmin ve onun saldırılarının devrimle karşı-devrim arasındaki mücadeleye bağlı olduğunu kabul etmeyen DHB'nin oportünist şefleri, kafalarını düzelteceklerine, Halkın Kurtuluşu'nun doğru Marksist - Leninist görüşlerine ve sosyal pratik tarafından doğrulanan tahlillerine hücum ediyorlar. D. Perinçek'in, kitlelerin mücadelesiyle ve proleter devrimciler ve devrimcilerin mücadelesiyle, Türkeşçi faşistlerin birçok yerde etkinliklerinin kırılmasını burjuva - feodal devletin ve CHP reformistlerinin «faşizme karşı» mücadelesi sonunda ortaya çıkmış bir durum gibi göstermesiyle Halkın Kurtuluşu'nun doğru görüşleri arasında fark görmüyorlar! Bu oportünist şefler, Halkın Kurtuluşu'nun görüşlerinin dayandığı somut gerçekleri inkar ediyorlarsa, bunu söylemelidirler. Ama onlar, küçük burjuva kliklerinden başka bir şey görmedikleri için, sıkıyönetim öncesi Türkiye çapında proleter devrimciler ve devrimcilerin önderliğindeki kitlelerin Türkeşçi faşistleri bir çok il, ilçe, köy, fabrika vb. den sürüp attığını görmüyorlar. Türkeş ve Demirel'in sıkıyönetim yaygaralarının neden ileri geldiğinin farkında değiller. Türkeşçi faşistler sıkıyönetim öncesi açık olarak giremedikleri yerlerin çoğaldığını görünce yaygaralarını arttırdılar. Oportünist şefler, Türkeşlerin, Demirellerin gördüğünü dahi görmekten acizler. Burjuvalar arasındaki çatışmalardan, kafalarını kaldırıp devrimle karşı - devrim arasındaki mücadeleye bir baksalar, Halkın Kurtuluşu'nun iddialarının doğru olduğunu göreceklerdir. Ama onlar, D. Perinçek gibi, devrimin güçleri tarafından faşizme ve gericiliğe darbe indirildiğinde onların saldırganlıklarının azalacağını sanıyorlar. Bunun için de Halkın Kurtuluşu'nun Türkeşçi faşistlerin etkinliği kırıldıkça saldırılarının yoğunlaştığı tespitini yadırgıyorlar.

D. Perinçek'in yol göstericiliği ile AP içinde sözüm ona, «faşizm yanlısı»! olmayanların nasıl etkisiz hale getirildiklerini ve Türkeş'e yakın faşistlerin nasıl etkin olduklarını ve bütün yolların Türkeşçi faşistlerin iktidarı için nasıl açıldığını «inceleyen» safsatalarla faşizmden korkunun ve ümitsizliğin teorisini yapıyorlar. Bu öylesine bir anlayıştır ki, «egemen sınıflar istediklerini yapabilirler» sonucundan başka bir yere gitmiyor.

DHB'nin oportünist şefleri, bir türlü gericiliğin her istediğini ya-

pamayacağını, her şeyin onların iradesine bağlı olmadığını anlamıyorlar. Esas belirleyici olanın halkın ve demokrasinin güçlerinin olduğu kavrandığı anda, Türkeşçi faşistlerin iktidarı ele geçirmesinin veya askeri faşist diktatörlüğün kurulmasının yani faşizmin daha da azgınlaşmasının önlenebileceği görülebilir. Çünkü, halkın güçleri ve demokrasi yolunda yürüttükleri devrimci mücadele, burjuvaziyi köşeye sıkıştırabilir. Ama, demokrasi güçleri doğru bir rota izlemez ve halkın mücadelesi genişleyip gelişmezse ve egemen sınıflar ekonomik ve siyasi istikrarsızlıklardan geçici olarak kurtulurlarsa, dolayısıyla devrim dalgası düşerse, faşist diktatörlük, daha azgın bir biçime bürünebilir. Nitekim, gericilik bunu deniyor. Ama, onun bu deneyini boşa çıkarmanın şartları vardır. Yeter ki doğru bir siyasi hat izlensin. DHB'nin oportünist şefleri, devrimi ilerletmek konusunda kafa yoracaklarına, faşizm korkusunu genelleştirip yılgınlık ortamı yaratmaya çalışıyorlar.

DHB şefleri, devrimci bir siyasetin temelinde faşizme karşı mücadeleyi geliştirmeyi bir yana bırakıyor, kendine «uzak görüşlülük» payesini vererek iki buçuk ay önce faşist saldırıların arttığını, artabileceğini ileri sürdüklerini söylüyorlar (aman ne büyük başarı!), bununla böbürlenerek «Marksist - Leninist bir tahlil» yaptıklarını söylüyorlar. Oysa DHB'nin oportünist yazarının böbürlenmesine gerek yoktur. Çünkü faşizmin her türlü saldırısının arttığı somut ve herkes tarafından görülen bir şeydi. Hemen hemen tüm gruplar, bu konuyu işliyor, sözde ona karşı tedbirler düşünüyorlardı. Nitekim, bu yoğun faaliyet içinde bulunanların başında T'K'P, onun yedek gücü durumunda olan «Emeğin Birliği» geliyordu. Aynı şekilde faşistler, «komünistlerin gelişmesi» yaygaralarıyla reformist CHP hükümetini bu yolda zorlayarak onun sıkıyönetim ilân etmesini istiyorlardı. Bunlar hergün cereyan eden olaylardı. Halkın Kurtuluşu, reformizm işbaşına gelmeden önce devrim karşısında iflas etmeye başlamasıyla devrimci gelişmeyi durdurmak için faşist saldırıların tek alternatif olmaya başlayacağını tespit etmişti. Nitekim olaylar, Halkın Kurtuluşu'nun görüşlerini doğruladı ve doğruluyor.

Sıkıyönetime Karşı Tavır Ne Olmalıdır?

Sıkıyönetime karşı mücadele edilirken, ilk önce sıkıyönetime karşı tavır aldığını ilân eden T'K'P'li sosyal - faşistlerin sahte, anti - sıkıyönetim mücadele tezgahlarını ortadan kaldırmak için çaba harcanmalıdır. Her türden revizyonist ve reformist, sıkıyönetime karşı mücadeleyi faşist diktatörlüğe karşı mücadele ile birleştirmeyi engelliyorlar, sözde «sıkıyönetime karşı» mücadele basamak yapılarak siyasi demokrasinin elde edilmesi mücadelesinin başarısını önlemeye çalışıyorlar. Bunlar, sıkıyönetime karşı mücadeleyi yozlaştırmayı kendile-

rine baş görev edinmişlerdir. Bununla mücadele edilmeli ve onların reformist ve revizyonist her tavır ve talebi teşhir edilmelidir.

Sıkıyönetime karşı mücadele, işçilerin köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünün kurulmasını içeren genel devrim talebiyle sıkı sıkıya birleştirilmeli, kitlelerin sıkıyönetime karşı mücadelesi buraya doğru kanalize edilmeli ve bu temelde hareket edilerek acil talepleri içerecek bir şekilde faşist diktatörlüğe darbe indirmeyi ve krizin yükünü egemen sınıfların sırtına bindirmeyi amaçlayan bir perspektifle sıkıyönetime karşı mücadele birleştirilmelidir.

Tüm devrimcileri ve halkı, sıkıyönetime ve faşizme karşı demokrasi mücadelesinde şu acil talepler için mücadelede birleşmeye çağırıyoruz:

A — Siyasi demokrasinin elde edilmesi ve varolan demokratik hakların korunup geliştirilmesi için mücadele: Bunun için,

I. Halkın örgütlenme, söz, basın, toplanma, gösteri vs. özgürlüklerinin önünde engel olan tüm yasaların kaldırılması. Bütün feodal ve faşist baskı kaynaklarının ortadan kaldırılması.

II. Faşist propagandanın yasaklanması, en başta MİT, kontr-gerilla, siyasi polis örgütleri, toplum polisi, jandarma komando birlikleri olmak üzere tüm faşist örgütlenmelerin dağıtılması,

III. Kürt milleti üzerindeki azgın baskı, asimilasyon ve terör politikasına son verilmesi ve ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının elde edilmesi için mücadele,

IV. Hangi görevlerde olursa olsunlar, halka karşı suç işleyen tüm faşistlerin cezalandırılması ve Türkeşçi faşistlere açıkça maddi yardım eden komprador burjuvazi ve toprak ağalarının mülklerine el konulması ve halkın yararına işletilmesinin sağlanması,

V. Siyasi özgürlükleri savunmakla görevli ve faşist milislerin saldırısını göğüslemekle görevli, teçhizatlandırılmış halk milislerinin kurulması,

VI. Bugünkü aşamada demokrasi mücadelesinin önünde engel olan emperyalizmi zayıflatmak için NATO vb. askeri örgütlerden çıkılmasının yanı sıra, başka hiç bir askeri pakta da girilmemesi, bütün ikili anlaşmaların iptali ve yabancı üslerin kaldırılması,

VII. Kıbrıs'taki işgalin kaldırılması ve bütün Türk ve diğer yabancı askerlerin geri çekilmesi,

VIII. Sıkıyönetimin kaldırılması,

IX. Yeni çıkarılmak istenen tüm baskı yasalarına karşı mücadele (bunların çıkarılmaması yönünde çalışılmalı ve bu tasarıların geri alınması sağlanmalıdır)

X. Genel af (faşizm suçluları dışında).

XI. Eğitim sisteminin ulusal ve demokratik bir anlayışla yeniden düzenlenmesi.

B — Emperyalistlerin ve hakim sınıfların ekonomik dayanaklarına ve buhranın yükünü halk kitlelerinin sırtına yüklemek amacıyla aldıkları ekonomik tedbirlere karşı mücadele; bunun için,

I. Emperyalist ve komprador tekellerin ve bunların denetiminde çalışan banka, sanayi, tarım, ticaret işletmelerinde bu işletmelerde çalışan emekçilerin denetimi,

II. Tekelci işletmelerin aşırı kârlarına el konulması, ve bu konuda tüm girişmelere engel olunması,

III. Fiyat artışlarının durdurulması, özellikle işçi ve emekçi kitlelerin zaruri ihtiyaç maddelerinin fiyatlarının düşürülmesi,

IV. En çok sekiz saatlik işgününün tarım alanı da dahil olmak üzere genişletilmesi,

V. Sınırsız grev hakkı ve sendikal örgütlenme özgürlüğü, lokavtın yasaklanması,

VI. Bütün işyerlerinde hastalık ve kazalara karşı tedbirler, sağlığa uygun çalışma koşulları.

VII. On sekiz yaşından küçük çocuklar için en çok altı saatlik işgünü, çıraklar üzerindeki yarı-feodal baskılara son verilmesi ve çırakların eğitilmesi,

VIII. Eşit işe eşit ücret,

IX. Bir işçi ailesinin insanca yaşamasını sağlayacak genel asgari ücret,

X. Gecekondu semtlerinde barınma koşullarının düzeltilmesi,

XI. Emekli, dul, yetimlerin insanca yaşamalarını sağlayacak koşulların sağlanması,

XII. Tüm devlet memurlarına, grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı,

XIII. «Toplumsal Anlaşma»nın lağvedilmesi,

XIV. Kırsal alanda toprak ağalığını tasfiye edecek bir toprak reformu. Bunun için toprak ağalarının ellerindeki toprakların köylü komiteleri aracılığıyla yoksul ve topraksız köylülere dağıtılması,

XV. Küçük üreticilerin banka ve tefecilere olan borçlarının iptali,

XVI. Küçük üreticilere, tarım araçları, tarım ilaçları vs. gereçlerin en ucuz şekilde sağlanması. Banka kredilerinin faizsiz verilmesi,

XVII. Tarım ürünlerinin taban fiyatlarının yoksul ve orta köylüler tarafından belirlenmesi,

XVIII. Tarım kooperatiflerine üye olunması için hiçbir maddi ön koşul ileri sürülmemesi. Bu kooperatiflere her türlü yardımın yapılması, bunların yoksul ve orta köylülerin denetimine verilmesi.

Bu talepler uğruna ve bunların temelinde kitleleri harekete geçirmek üzere, grev, boykot, gösteri gibi eylemler planlanmalıdır. Bu konuda yoğun bir propaganda ve ajitasyon faaliyetine girilmelidir. Faşizmin, sıkıyönetimin ve sermayenin saldırılarını durdurmak için yukarıda sıraladığımız acil taleplerin elde edilmesini amaçlayan somut kitlesel eylemleri organize etmek için devrimci demokrat bütün gruplarla bir araya gelmek istiyoruz ve onları buna çağırıyoruz. Bir araya gelirsek, bugün Türkiye'de azımsanmayacak bir kitleyi yönlendirebiliriz ve bu durumumuzu daha da geliştirebiliriz. Reformizmin ve her türden revizyonistin kafa bulandırmasını ortadan kaldıralım. Onlar sıkıyönetime boyun eğilmesini istiyorlar. Sözüm ona sıkıyönetim, faşistlere karşı ilân edilmiş ama faşistler akıllı davranarak sıkıyönetimi kendilerine muhatap almıyorlarmış; fakat «akılsız solcular» kendilerini sıkıyönetimle karşı karşıya getiriyorlarmış! Bu faşizmin ve sıkıyönetimin asıl gayesini gizliyen bir safsatadır. Bütün faşistlerin, Türkeşçilerin, sıkıyönetimin bütün amacı halkın gelişen mücadelesini ortadan kaldırmaktır. Faşist Türkeşler, bugün sıkıyönetimin ilân edilmesiyle birlikte saldırılarını azalttılar ve geriye çekildilerse, bunun bir tek nedeni vardır: kendilerinin yapacağını sıkıyönetimin daha iyi yapacağından ümitli olmaları. Onlar geriletemedikleri halkın devrimci güçlerinin sıkıyönetim tarafından geriletileceğini umuyorlar ve doğacak ortamda daha rahat faaliyet göstereceklerini düşünüyorlar. Böylece kitlelerin ve devrimcilerin direnişi kırılmış olacak ve onlar da kolayca kitleleri baskı altına alabilecekler. Faşist Türkeş, bunu bildiği için «ordumuza yardım edelim» çağrısını yapıyor ve geriye çekiliyor. Sıkıyönetimin tüm uygulamaları bu söylediklerimizi kanıtlıyor. Başka bir şeyi değil.

Devrimciler, proleter devrimciler ve tüm devrimci demokratlar, doğru bir siyaset izleyip güçlerini birleştirirlerse, kitleleri faşizme ve emperyalizme ve sermayenin saldırısına karşı harekete geçirebilirler. Bu konuda reformizm ve revizyonizmin tüm kafa bulandırmaları teşhir edilmeli ve onların çabaları boşa çıkarılmalıdır.

Dünya proletaryası güçlerini topluyor. O ve özgürlüğe aşık halklar, kendi deneyleriyle Titocu, Kruşçevci, Çinli "Avrupa komünisti" ve diğer modern revizyonistlerin ihanetinin her geçen gün daha fazla farkına varıyorlar. Zaman, devrimin ve sosyalizmin yararına çalışmaktadır; ne burjuvazi ve emperyalizm ve ne de modern revizyonizm ve dünya gericiliğinin yararına değil. Devrim ateşi, gerçek özgürlüğü, demokrasiyi ve egemenliği kazanmak, emperyalizm ve uşaklarını yok ederek iktidarı ele geçirmek ve sosyalizm yolunda ilerlemek arzusu duyan ezilen halkların kalplerinde yanmaktadır.

Lenin döneminde, II. Enternasyonal'den kopuş sonrasında yeni Marksist-Leninist partilerin ortaya çıkması gibi bir olguyla, karşı karşıyayız günümüzde de. Revizyonist ihanet, kaçınılmaz olarak her yerde, revizyonistler tarafından ayaklar altına alınan Marksizm-Leninizm bayrağını yerden kaldıran ve onu yükselten gerçek komünist partilerin kurulmasını ve güçlenmesini beraberinde getirmiştir ve getirecektir. Onlara, muzaffer Leninist devrim stratejisini ve Marksizm-Leninizmin yüce teorisini, dünya emperyalizminin ve revizyonizminin dünya çapındaki stratejisine karşı çıkarmak görevi düşmektedir. Onlara, mücadelenin hedeflerini ve yolunu, yapılacak fedakarlıkları, kitlelerin bilincine bütünüyle yerleştirmek; bu kitleleri birleştirmek, örgütlemek, yönetmek ve zafere ulaştırmak görevi düşmektedir.

ENVER HOCA

25 Lira